

ФИНЕС

Алхимия на волята

томV

ПоУчителя

Днес българският народ е подложен на голяма температура и високо налягане.

При тези ограничения, от достойните му представители се изковава скъпоценния камък, който ще послужи за зародиш на бъдещия свят.

Импулсът на Духа

Съзнаваме ли какво са пръстите? – тези живи антени, чрез които се свързваме с изразителни, даровити същества от висшите светове.

Съзнаваме ли говора на пръстите, музиката на пръстите, небесния живот на пръстите?

Благословение е да видиш как някое възвишено момиче говори изразително с пръстите си и цялото пространство наоколо оживява, изпълва се с трепет.

Божият Дух изпълва пръстите, дланите, душата с фин, трепетен импулс за саможертвена любов.

Паневритмичният метод започва с този именно отключващ импулс.

И тогава тези изразителни пръсти – като фини пружини – изразяват този импулс чрез възходящо импулсивно движение на ръцете и разширяването им в жест на всеотдайност, на любов, на служене. Този импулс е първият възходящ лъч от изгряващото Слънце на Духа, който внася разширение и разтваря ръцете, готови да приемат и прегърнат целия свят, да го преобразят и оживят с импулса на Любовта.

Прибраните и нагнетени пръсти са онази свита пружина на „небесната твърд“, която е мощна да роди първия подтик на Духа.

Този фин, възходящ тласък импулсира целия метод.

С мощта и вдъхновението на този импулс душата излиза от Божия Дом (прибраните в дланта пръсти) – от света на съвършенството, светлината и славата, и проектирана в ума, сърцето и волята, отива във физическия свят на тъмнината, за да повдига кълновете на потъналите в материята същества.

*

„Любовта се проявява в най-малките частици като енергия, като импулс.“

„Когато Елисавета чу поздравя Мариин, проигра младенецът в утробата ѝ; и Елисавета се изпълни с Духа Светаго, извика с висок глас и рече: благословена си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба!

И от къде ми е това – да дойде при мен майката на моя Господ!

Защото, щом гласът на твоя поздрав достигна до ушите ми, проигра младенецът радостно в утробата ми.“ (Лука1: 41-44)

„Без любовта няма никакъв подтик в живота. Любовта към Бога е първият подтик в живота. Любовта към ближния е вторият подтик, а любовта към себе си е третият подтик. С други думи казано: Първият подтик на любовта иде от

бащата, вторият подтик иде от майката, а третият – от детето. Трябва да възприемем любовта, както бащата я дава. Да предадем любовта, както майката я предава. Детето пък да предава любовта си към майка си и баща си, както я приема от тях.”

„Гладния Бог го посещава, а от сития стои далеч. Гладът е, който дава подтик, импулс на човека.”

„Колкото призмата създава седемте лъча, толкова и хлябът поддържа живота.

Хлябът е само проводник на живота, а самият живот се поддържа от импулса към ядене. Този импулс привлича известни сили от природата, които поддържат живота.”

„В моя ум любовта е подтик в света. Ако тоя подтик не дойде, нищо не може да се направи.”

„Бог е, Който импулсира хората да работят.”

„Сутрин, като се пукне зората, ще отидеш да посрещнеш Господ, Който изгрява. Това е начинът да намериш Господ, да почерпиш сила, здраве, бодрост, импулс за работа.”

„Бог, т.е. Любовта е подтик към добро.”

„Вън от любовта добро не съществува, не може да се прояви. Любовта всякога се проявява с подтик към доброто. Няма ли подтик към доброто, няма любов.”

„Който служи на Бога, отношенията му към хората са правилни. Той първо приема от Бога и разбогатява, а после отива при хората и раздава.”

(Да приемеш от Бога, значи да приемеш от глъбините на извора в себе си и да бликнеш навън).

„Бог се проявява в нас чрез най-малкия подтик – там е Божественото.”

„Не очаквайте щастие, големи успехи, постижения, но следвайте малките пориви, мисли и желания в себе си.”

„Мисълта е първият тласък. Всяка мисъл съдържа зародиш на дейност.”

„Светлината е подтик към знание, а знанието – подтик към свобода.”

„Човек да има непреривен импулс към разнообразие.”

„Музиката, поезията и художеството внасят импулс в душата на човека.”

„Да повдигнеш вибрациите си значи да олекнеш.”

„Каквато красива черта срещнете, радвайте се, благославяйте и благодарете. Така у вас се ражда импулс да проявите тия прекрасни страни на живота.

Като видите нещо прекрасно, радвайте се, че се е изявило, защото туй е импулс за същите възможности, които се крият във вас.”

„Любовта като стремеж е в сърцето, като чувство в душата, като сила в ума и като принцип – в духа.”

„Помнете: Любовта е една и неделима Тя е велика идея, велик импулс. В тая любов се крие всичко: и братство, и свобода, и знание, и мъдрост, и култура, и цивилизация. Пред Божията Любов всичко отстъпва.”

„Мнозина ме питат, защо съм дошъл на Земята. – Дошъл съм за нещо – зная защо съм дошъл. И вие сте дошли за нещо, но не знаете за какво, именно. За удобства не съм дошъл, за ядене и пиене не съм дошъл. Аз съм диригент. – На кого? – На себе си. Всеки може да бъде такъв диригент. Като мисля, умът ми е диригент. Като чувствам, сърцето ми е също диригент. Но това не е важно. Имам импулс към нещо, но и това не е важно. Зад всеки импулс се крие Разумността, Изворът на живота, Великото Начало. Който се е домогнал до Великото Начало, той е разбрал единството си с Битието.”

Днес и в научните и в духовните среди е модерна идеята за вакуума, нищото, празнотата, нагуала.

Превръщането на тази идея в духовна практика има своите ефекти и резултати, но естеството на човешкото съзнание е такова, че то лесно заспива от тази идея и не може да достигне до онзи фин, свещен, изобилен и всежертвен трепет на нирвана.

Този трепет е импулсът на Духа.

Импулсът на Духа е импулс на най-фините, истинските потребности от храна, вода, въздух и светлина, от любов, знание, истина и свобода.

Вакуумът на Духа, Цялостта, чрез потребността ни от тези ценности, привлича нужните вещества и сили, за да ни осигури фина непрекъснатост и цялост – задължително условие за съвършеното здраве на организма и пълнотата на живота.

Идеята за празнотата е половинчата, защото празнотата от механичното, външното е вътрешна пълнота на Духа.

Този извънредно важен въпрос е много обширен и тук нямаме място за неговото разгръщане. Той е обект на новата наука, изкуство и култура – на пълния комплекс на живота.

Водата е един такъв магнит на живота, който не само чисти, но и привлича всички елементи, да взаимодействат помежду си. Навлажнете една пръчица и вие ще можете да полепите и вдигнете разхвърляните малки неща по земята. В този смисъл водата е магнит, посланик на Единния Живот.

И така, импулсът е велик подтик от Духа – нематериалното, единното, незнайното, непреодолимо чувство на глад, необходимост, стремеж към непреходните, първични, истински ценности, които ни дават енергия, познание, живот и които съвременният човек най-малко цени.

Понеже ги е лишил от тяхното възвишено съдържание и стойност, те минават и заминават през него, без да му дадат неизчерпаемите си богатства.

Какво е първият тласък на Духа? – Той е безсмъртния, фин импулс на вечния живот.

Духът е онова космично сърце, което движи струите от тока на живота между всички нива и измерения на Всемира.

От гледна точка на този фин, космичен пулс, импулс, ритъм, упражнението „Пробуждане” е едно туптящо сърце.

Само с този образ можем да почувстваме, осъзнаем и изпълним правилно импулсите от онзи фин космичен ритъм на космичното сърце, на финия свят, на Духа, които всеки миг правят всемира цялостен.

Сърце, сърцевина, същност – това е една от формулите за познаване на финия свят

И така, импулсът, който пробужда космичното съзнание на човека е един естествен отклик на изобилието на финия свят, на безсмъртния, вечен живот на Духа.

Растене

По какъв начин един такъв фин, незабележим процес като импулсът на Духа се превръща в издигане на ръцете нагоре и разширението им?

Божествените импулси на Духа винаги предизвикват един естествен процес на растене

В думата „растене” ударението е на „ра” – бога на Слънцето, на Духа, естественият източник на всеки растеж.

Този импулс и растеж внасят в съществата велик идеал да работят за придобиване на плодове, да внасят изобилие и многообразие, да участват в пълнотата на живота.

„Между божествените процеси, които стават в живота, извършва се и един особен процес, наречен растене. Едно от първичните качества на живота е разширението. Дето няма разширение, там няма и живот. Във временния живот разширението е временен процес, а във вечния живот – вечен процес. Често слушате някой да казва: Тясно ми е на сърцето; широчина, простор искам! И действително, развитието, растенето седи в разширението. Значи развитието на човека има отношение към разширението. Разширението пък изисква специални условия.

Думата развитие не е толкова съдържателна, колкото е съдържателна думата еволюция. Под „еволюция“ подразбираме изминаването на дълъг път, на права линия. Движението по права линия подразбира растене.”

„В невидимия свят има вечно растене, съвършена красота, абсолютен морал, непоколебима вяра.”

„Вярата е необходима на човека, като условия за растене.”

„Ако в ръцете на майката детето расте, колко повече човек ще расте в Божиите ръце! На това основание, мнозина се стремят към малки идеи, а не към големи, защото знаят, че малките идеи растат и се развиват. Следователно, ако малката идея не расте и не се развива като голямото дете, никой не би я търсил.”

„Събуй обущата си, защото местото, на което стоиш, земя е свята.”

„Събуването подразбира процес на растене. Когато семето започне да израства, то първо се съблича. Значи, в събличането, в събуването се включва процес на растене, на развитие. ... Защо човек трябва да се събува? За да влезе във връзка с невидимия свят и да възприеме оттам Божията Любов, Божията благодат. Докато е с обуща, той ще бъде изолиран от този свят, без да възприема неговите сили и влияния. Що е благодатта Божия? Благодатта представя благоприятните условия на живота за работа, за растене и развиване. Някои казват, че по благодат човек може да се спаси. Не, по благодат човек расте само, но не се спасява. След като човек мине през много вярвания, най-после по благодат му се дават велики условия, т.е. особени материали, особени сили за развиване на ума и сърцето му, за да почне да расте.”

„Следователно, в развитието си човек не се увеличава по форма, но по сложност. Ако разтеглим човешките клетки, или материя, от която е направено тялото му, в плоскост, ще видим, че то ще заеме по-голямо пространство, отколкото, ако по същия начин разтеглим най-големия мамонт. Човешката материя е фина и разтеглива. В този смисъл, по форма човек е най-голямото животно на земята. Външно той представлява една малка опашата звезда, но в идейния свят той е грамаден. Неговите идеи отиват до Слънцето, до звездите.”

„Всички болести, всички недоразумения, всички престъпления между хората се дължат на спиране процеса на растене в тях. Мнозина поддържат старите учения в живота, не приемат нови учения. Казвам: Свършено е вече със старите форми, със старите учения и възгледи! Те не носят никакво откровение, в тях няма никакво растене.”

„Растежът е двояк: нагоре и надолу.

За да не бъдете сенки, трябва да минете от временното към вечното, да потърсите Бога – Неговата светлина и топлина. Тази светлина ще внесе във вас онзи идеал, за който копнеете.

Животът на съвременните хора се заключава само в сенките, в които няма никаква реалност – в този живот няма никакъв растеж, никакъв божествен процес.

Само Духът расте и се развива, само реалното, неизменното расте. С тази субстанция, вложена в мен, могат да станат милиони вечни промени.

Сенките, обаче, помагат реалностите да изпъкнат, за да ги познаем. Страданието е сянка, за да изучиш себе си, смъртта е сянка, за да изучиш новия живот.

Растежът е причина за всички промени, които стават вътре и вън.

Растенето е процес, необходим за съграждането на духовното тяло. Физическото тяло е скеле отвън, от което се гради духовното тяло. Ако физическото тяло не израстне, и духовното не може да расте. Най-напред е бил направен физическия свят, като скеле, а духовният и до днес се устройва. Господ казва: „На този свят не му достига огън.” Като дойде този огън, ще започне растенето и познанието на благодатта.

Под „растене” разбирам растене на нашето духовно тяло, което представлява единица от божествената хармония.

За да се устрои света, ние трябва да работим – да възприемаме и обработваме материалите и ги даваме на Господ. Каквото изям е частица от мене, която отива за съграждане на света.

Един ден ще разбереш, че и буболечките са твои братя.

Растем заради цвета и цъфтим заради плода. Растенето е живот, в който се проявяват цъфтенето, връзването и узряването.

Умирането е отиване в по-висок свят на растене.

Имаме корени в мозъка и корени в стомаха.

Трябва да обичаме всички хора, и небето и земята, и лошите и добрите духове, защото имат проекция в нас.

В нас добрите и лошите духове се разбират отлично, ако не им се месим.

Лошите духове имат своя работа; когато я вършат, оставете ги свободни, не им пречете.”

„В мълчанието има разговор, то е сила, то е растене. Растенията растат в мълчание.”

„Трябва да ускорим този процес – съграждането на своето духовно тяло.

Помолете Господ да ви даде сила да растете, да се освободите от преходните неща, да познаете волята Му.”

„Без идеал, без идея в живота си, човек не може да расте и да се развива. ...

Обикновените мисли са товар, който носи тревога, безспокойство. Само великият, положителен идеал дава мисъл, възвишени, благородни чувства и импулс за работа.”

Двигателят, който движи обновлението на този свят, е противоречието.

Противоречието ражда разширението.

Вътрешното разширение е на място, но външното разширение поражда едно от великите противоречия на Битието – възникването на двойствения, външния, материалния свят на формите, които ограничават и заробват живота на душата.

Велики са изпитанията, ограниченията и страданията на човека в бойното поле на двойствения свят, но само всред тях, в лабораторията на този свят, той може да изработи диаманта на своя характер, който да принесе в знак на благодарност и отплата за грижите над него на небето и Духа.

Физическото растене – разширение се олицетворява от „разширение” на светлинната вълна, чрез който процес Духът се спуска и потъва в материята.

Отначало Той се спуска в полудуховната и полуматериална душа, а после в двойствения свят на ума и сърцето.

Поляризиране

Поляризирането е цикличен процес между центъра и периферията на нещата – техния изгрев и залез.

„Същината на човека се крие в неговото съзнание, което всеки ден го повдига все по-високо и го напътва в живота му. То му нашепва какво да прави, как и кога да се прояви. В този смисъл, съзнанието на човека не е нищо друго, освен

неговото ръководно начало. Някои го наричат още интуиция, ангел-пазител и др. Който слуша гласа на своята интуиция, работите му се нареждат добре. Престане ли да слуша този глас, всичко на зле върви. Ако искате да бъдете свободни, дръжте връзката си със своето ръководно начало. Това не значи, че няма да се натъквате на мъчнотии. Ще минете през мъчнотии, през страдания, но лесно ще се справяте. Задачата на човека е да развързва неправилните връзки, да се освобождава от ограниченията, и да прави съзнателни, разумни връзки. Съзнателни и разумни връзки са тези на ученика с неговите учители. Той прави връзки, защото има желание да учи. ... Колкото по-силно е желанието му да учи, толкова по-правилни ще бъдат връзките му с неговите учители. Той ще ги обича и те ще го обичат.”

„Какво представя още мисълта? – Изгряване на слънцето, т.е. на съзнанието в човека. Всяка мисъл е слънчев лъч или лъч на човешкото съзнание. Ето защо, когато човек мисли, скръбта го напуска. Скръбта има отношение към сърцето и към чувствата. Щом чувства, човек скърби. Започне ли да мисли, той престава да скърби. – Коя мисъл разпръсква скръбта? – Правата мисъл. ... правите, естествените мисли премахват всички препятствия. Когато мисли право, човек е свободен. Той е свързан с Първата Причина и се намира в нейните ръце, както хвърчилото в ръцете на детето. Пусне ли канапа, хвърчилото пада на земята. Радвайте се, докато Бог ви държи в ръката си. Пусне ли ви, вие попадате в ръцете на вятъра, който ви люлее, дето иска. Паднете ли на земята, смъртта ви очаква.”

Причините за поляризиране на съзнанието са космични. Те се коренят в двупосочния поток на космичния живот между центъра и периферията на Всемира.

По отношение на Земята, този двупосочен космичен поток се проявява чрез център – Слънцето и периферия – земната орбита.

Под Слънце се разбира финия свят, съзнанието, Духа, а под Земя – физическия свят.

Проявленията на електричеството и магнетизма, светлината и топлината, мислите и чувствата, ума и сърцето, мъжа и жената произтичат от взаимоотношенията между тия два полюса.

„Всички човеци трябва да съзнаят, че са братя и синове на Слънцето и Земята. Това е новото верую, което се налага на човечеството.”

„Казваме, че човек се привлича от земята благодарение на земното притегляне. Привличането, т.е. връзката на човека със земята, се дължи на материята му. Значи, материалният човек е свързан със Земята, а духовният – със Слънцето, което символизира Бога. Слънцето в човека е неговото съзнание. Чрез съзнанието си той е свързан с Бога.”

„Изходът от това положение, в което се намира човечеството е, да имаме правилни отношения със силите на Земята и Слънцето и да ги използваме разумно. А религиите са само условие, те са второстепенни фактори. Под „Земя” разбирам този принцип, който дава; това е майката, а под думата „Слънце” разбирам туй, което оплодотворява нещата и дава всички възможности – това е бащата, мъжкия принцип. И Мойсей, който бил посветен в окултната наука и е разбирал тия неща, казва: „Ще почиташ баща си и майка си”, т.е. Слънцето и Земята, но няма да ги боготвориш. Единственото, което може да се боготвори в света, това е само Безграничното и Неузнаваемото, в което сме потопени, и което никой не знае какво е. Никой образа Му не е видял, но това, което не знаем, е реалното в света. И това, което ние не познаваме, урежда нашия живот. Където и да сме, в Него сме. И когато сме във връзка с Него, всички страдания и противоречия изчезват. Ако живеем в Безграничното, ние ще сме в един свят, дето нищо не ще може да ни се вземе. За този свят трябва да се приготвим и този свят ще бъде тук, на Земята. Има път от Земята до Слънцето, който тогаз ще стане известен и ще можем да отидем на Слънцето.”

„Важният въпрос, който трябва да занимава сега умовете на хората е, какво е тяхното отношение към Земята и Слънцето. Ако не може правилно да расте и да се развива, няма оранически сили, значи няма правилни отношения към зелените лъчи на Слънцето. Ако не може правилно да мисли, няма правилни отношения към жълтите лъчи на Слънцето; ако в човека не е развито религиозното чувство, той няма правилни отношения към сините лъчи на Слънцето.; ако някой човек няма доблест, чувство за достойнство, тогава няма правилни отношения с виолетовите лъчи на Слънцето. За да добие човек това, което му липсва, трябва да възприеме съответните слънчеви лъчи и съответната материя на Земята в специфични храни, защото всеки лъч от слънчевия спектър изисква съответна материална среда, чрез която може да се прояви. Когато хората проучат тези живи закони на светлината на Слънцето и материята на Земята, и ги приложат в живота си, ще бъдат здрави и щастливи. Само напълно здравият човек не прави никакви прстъпления в живота си.”

„Двете противоположни течения в човека – на Слънцето и на Земята създават две противоположни движения. Такива противоположни движения се зараждат в човека под влияние на неговите мисли и чувства. Чувствата събират нещата на едно място – съгъстяват ги, а мислите разреждат, разширяват нещата. Онова, което разреждава и разширява се отнася към ума, а което съгъстява – към сърцето.

При есенното равноденствие слънцето отива към южното полушарие, което представя живота на сърцето. Северното полушарие представя живота на ума. От движението на Земята около Слънцето се образуват четири годишни времена: пролет, лято, есен, зима. Пролет е това, което лети; лято е това, което налива; есен е това, което дава, зима е това, което отнима.”

„Има две течения, два вида енергии, които идват едновременно. Когато идва слънчевата енергия, т.е. течението на Слънцето, листата добре се развиват, клоните растат – изобщо, има растеж нагоре. Когато течението на Земята е по-силно, тогава корените се развиват добре. Пъпът на човека представя физическия център, и като завъртите човека около този център, образува се един правилен кръг, в който дължината на целия човек е диаметърът на този кръг. От пъпа надолу, това е физическият човек – течения към центъра на земята. Когато тия течения взимат надмощие в човека, в него се образува благоутробие – всичката тази енергия почва да се пренася надолу. Някой път е обратно – енергията може да се пренесе към раменете. Тия, у които енергията се пренася към духовния свят, раменете им нагоре стават широки, а когато енергията отива към умствения свят, главата постепенно се разраства. Всичко зависи от това какви са теченията.”

„Небето и Земята са двете опорни точки, върху които е изграден човешкият живот. Мислите са първата основа на живота, желанията – втората основа на живота, а действията, като проява на волята са процес на градене. За проява на волята са необходими две опорни точки, щом градим над тях, проявява се и волята.

Да намерим своята опорна точка, значи да придобием вътрешен мир.

Пътят и истината са двете опорни точки, а животът е процес, който произтича от пътя и истината.”

„Киселината, за която говори химията, окултистите наричат небе, а основата – земя. Небето в човека постоянно твори, действа, желае. Тази е причината, дето човек постоянно е недоволен. Все иска нещо ново. Земята пък, наречена основа, плът, отхранва желанията, оформя ги и от тях образува човешкото тяло. Значи има небе и земя вън от човека и вътре в него. Той трябва да съзнава тяхната служба и да им съдейства. Желанията и идеите идат от небето, а се реализират на земята. Тя е майка на проявения човек, а небето – негов баща. Земята е душата, а небето – духът на човека. Те са работили, за да го създадат; те работят още, за да го усъвършенстват.”

„Каквото е отношението на Христовата душа към човеците, такова е отношението на въздуха, водата, светлината и топлината към растенията. Христос трябва да полее почвата на нашия живот, да я озари със своята светлина и топлина, за да възкръсне Божественото. Както Любовта възкреси Христа, така ще възкръсне всяка човешка душа. Затова е нужно познаване на Отца и на Сина. Познаването означава разбиране и прилагане на великия закон на Любовта, който спасява и възкресява. Спасението няма да дойде нито от водата, нито от въздуха, нито от земята. Спасението иде от Слънцето на живота, носител на светлина и топлина.

Водата символизира надеждата, а въздухът – вярата. Надеждата и вярата съществуват в света, но хората не са ги възприели и приложили. Вярата развива ума, а надеждата – сърцето.”

Спасителната магнетична вълна от центъра на Вселената се трансформира и фокусира чрез Слънцето. По думите на Учителя, импулсът, който ще хармонизира орбитите на планетите и изправи осите им, ще бъде мощна магнетична слънчева вълна.

Същината на слънчевото лъчение е жива, разумна сила на космичното съзнание, на Божия Дух.

Човечеството трябва да осъзнае и будно приеме тази помощ от финия свят.

„Животът на Земята е обусловен от Слънцето. В Слънцето, според астрономическите изчисления сега настава една усилена деятелност, която се отразява върху Земята, която минава в една нова фаза, в една нова епоха. И вследствие на тази усилена слънчева деятелност, на Земята ще станат ред катастрофи и войни и много хора ще се избият. Умните живеят в ред и порядък и в братско разбирателство. А Царството Божие е, където са гениите и светиите. И когато говорим, че ще дойде Царството Божие, то ще дойде при гениите и светиите. Най-първо Царството Божие ще дойде в нас – в нашите умове и сърца. Хората трябва да организират умовете и сърцата си, за да поникнат и възрастват в тях всички благородни и възвишени мисли, чувства и постъпки. Мислите, чувствата съществуват като зародиши, като яйца, които трябва да се излюпят, и ако не се излюпят в определеното за тях време, те са запъртъци, изхвърлете ги из ума и сърцето си, защото те са непостижими за вас при настоящите условия; занимавайте се с онези мисли и желания, които са постижими и да не се обезсърчавате в пътя си.”

„Хората ядат, растат, развиват се и умират. Какво остава от тях? – Само онова, което те са възприели и обработили. Всеки ден човек вижда как слънцето изгрява и залязва, но то не е реалното. Това, което човек възприема от слънцето и го обработва, то е реалното, то следва човека навсякъде. Той носи реалното постоянно в себе си. Затова казваме, че реалните неща са непреривни. Те никога не губят цената си. Напротив, колкото повече време минава, толкова по-ценни стават те. Истинско реално желание е това, което никога не изгасва. ... Неща, които се явяват и скоро изчезват, не са реални.”

„Мисълта определя човека – без мисъл той не е човек. Чувствата определят дали даден човек е благороден или не. Като мисли и чувства, човек се стреми към два центъра: центъра на Слънцето и центъра на Земята. Понеже Слънцето е по-голямо от Земята, то я привлича към себе си. Затова стремежът на Божественото в човека е насочен към Слънцето.”

„Най-висшите типове от човешката раса са на Слънцето. Земята се намира на най-ниското положение, в най-гъстата материя и следователно, хората на Земята са оплетени в материята.“

„Невидимата материя, като слезе от Слънцето, женският принцип я превръща в светлина. Светлината се е родила от жената на Земята, а енергията е дошла от Слънцето чрез мъжа. И в човека е същият закон; чрез главата идва енергията, а чрез слънчевия възел последната се превръща в топлина и живот, започва да функционира. Въпросът е, правилно да се възприема божествената енергия на Любовта и правилно да се предаде на всички същества.“

„Топлината и светлината на Слънцето оказват голямо влияние първо върху религиозното състояние на човека, както и върху науката. Ще се стремите да запазите в себе си топлина и светлина, никога не трябва да загубите тази топлинка в слънчевия възел. С нея сте неуязвими, но изгубите ли я, чакат ви най-големи нещастия.“

„Топлината и светлината на Слънцето възпитават научно и религиозно. Пазете топлината в слънчевия възел, която ви прави неуязвими. Пазете ли тази топлина, идва светлината, знанието.“

„В човека живеят едновременно две същества: едното е в родената човешка душа, която трябва да расте и да се развива едновременно в четирите проявени свята – причинен, умствен, астрален и физически. Другото същество е Божественото начало в човека, което в Писанието е наречено Небе. За Земята, където се намират четирите свята е казано: „Земята беше неустроена и пуста.“ – значи трябваше да се устройва. Земята представлява човешката душа, която подлежи на развитие, а Небето е Духът, който ръководи душата. Божественият Дух работи в човешката душа, като развива Божественото в нея. Ако човек слуша Божественото в себе си, животът му постепенно ще се преобразува, подобрява и човек ще придобива все по-голямо знание и опитност.“

„Както майката свободно ходи, дето иска, без да дава сметка на детето си, така и душата – висшето „аз“ може временно да напусне тялото и да се разхожда, дето намира за добре. Духът и душата живеят самостоятелен живот, независими от този на личността и низшето „аз“.

Духът и душата са майката и бащата на детето – човека. Детето расте, развива се правилно, докато майката и бащата са около него. Напуснат ли го, то се лишава от любовта, т.е. от добрите условия на живота.

Човек става мощен, само, когато се съедини със своята душа и със своя дух.“

„Психолозите наричат „новораждането“ процес на пробуждане на човешкото съзнание, мистиците го наричат проникване и проява на Божия Дух и божествената душа в човека. Ако останат по-за дълго в човека, духът и душата

напълно обхващат ума, сърцето и волята му. Този процес наричат „новораждане“. Тогава човек е бременен с божествени мисли и желания. Той е господар на своя живот и владее изкуството да се качва на Небето и да слиза в ада по свое желание.”

„Душата и Духът – подсъзнанието и свръхсъзнанието са два Божествени полюса. Сърцето и ума – съзнанието и самосъзнанието са други два полюса. Съзнанието има отношение към животинското царство, а самосъзнанието – към човешкия живот. Не можете да живеете добре с хората, ако не познавате животните, ако нямате правилно отношение с тях. Много чувства на човека идват от животните. Той трябва да ги разбира и да се справя с тях – да им даде нужното място.”

Лунният спътник на Земята охлажда електричните течения и ги привежда в естественото им състояние на умствени сили.

Сърцето на човека с център слънчевия възел пък възприема магнетичните течения направо от Слънцето, което е сърцето на Слънчевата система.

„Луната действа на ума – динамизира го, охлажда го, а Слънцето действа на сърцето – стопля го. От светлината и топлината се явява движението на живота. Земята, вследствие на топлината и светлината има движение и живот.”

Златото е елементът на Слънцето, който стимулира живота. Среброто е елементът на Луната, който чисти и оздравява организма.

„Златото дава настроение на човека, то е проводник на живота. Среброто е филтър на живота.”

Умът и сърцето са цялостна, неотделима система.

„Щом умът работи и сърцето работи. Ум без сърце е подобен на човек без крака, без ръце и без очи. Сърцето носи пълнотата на живота. От него излиза кръвта и се разпространява по цялото тяло. Сърцето храни и мозъка. Без сърце умът не може да мисли. Ние се радваме на топлина, на светлина, на знание, на красота благодарение на сърцето, на ума, на живота в себе си. Животът е в кръвта, която излиза от сърцето, следователно, животът излиза от сърцето. Не намалявайте топлината на сърцето си. Ако нашият свят е лишен от топлина, все едно, че живеем на месечината. Да живеете в свят със светлина, но без топлина, значи да живеете на полюсите, с вечен лед, дето никаква зеленина не съществува. Да имате знания само без добродетели, това значи да сте на полюсите. Знанието трябва да почива на любовта, т.е. на живота, който излиза от сърцето.”

„Според някои окултисти, материята представя спящи духове в природата. Работата на семката се заключава в това, да събуди тия духове, т.е. да приведе потенциалните сили на човека в кинетични.

Вторият елемент, необходим за развиване на семката е светлината. За да се развива семката, трябва да възприема слънчевите лъчи, които идат върху нея.

Третият елемент, необходим за развитие на семката е влагата, която пада върху нея във вид на пара или във вид на дъжд.

Първото движение, което семката ще направи е разклоняването ѝ надолу към центъра на Земята и после към центъра на Слънцето. При това раздвояване на семката в две посоки се забелязва известно съответствие между корените и клоните. На всеки корен се пада по един клон и то така: на всеки голям корен отговаря голям клон.

Когато един корен или коренче изсъхне, с него заедно изсъхва съответния на него клон или клонче.

Ако проследим развитието на човека от първичната клетка, ще видим, че той е създаден от делението на тази клетка на две части, във вид на две семки. Човешкият мозък се е образувал от семка. В него се образуват корените на нервната система. Втората семка е образувала стомашния мозък, от който произлиза симпатичната нервна система. Корените на тази система са в стомашния мозък. Тя обхваща повече чувствата на човека.”

Съзнанието на човека е жива, разумна семка, посадена от Небето във физическия свят.

Тази семка е божествена книга, изписана със словота на разумни сили.

В този смисъл, един Велик Учител, който идва на Земята, е жива, разумна, добре написана книга. Той е една програма, една мисия на Небето за разволя на душите, посяти във физическия свят.

Ще разгледаме сега поляризирането на съзнанието, посято във физическия свят и проявено там чрез ума и сърцето и техните системи в организма на човека.

Умът и сърцето

Умът и сърцето на човека са родени от светлината и разполагат с нейните неизчислими възможности, които трябва да развият в себе си.

При паданета на човечеството, тъмните сили са присадили в тях ред негативни присадки, които пречат на светлината да протича през тях, за да ги обновява, възраства и оплодотворява.

При все това, необозрими са възможностите на ума и сърцето да проявят богатството на живота.

Те са двата полюса на първичната монада на душата, която някога ще се изяви в своята красота и съвършенство.

Духът, душата, умът и сърцето на човека са едно семейство, потопено в живота и виделината на Божия Дух.

Човешкото естество е подобно на дърво, забило корени в материята и издигнало стебло и клони към финия свят.

Господ е създал това дърво на човешката раса, за да осъществява жива, разумна връзка между Небето и Земята.

Учителят изнася едно предание за създаването на човека:

Господ замислил да създаде човека, като връзка между Небето и Земята и споделил плана си с небесните същества.

Всички небесни същества се изредили да молят Бога да не създава това същество. Ужасени от бъдещите му дела, те казвали:

Молим Те, Господи, не създавай това същество. То ще потопи земята в насилие, кръв и безчестие, ще разплаче всички същества и родове на земята.

Най-накрая при Бога дошла най-малката дъщеря на милосърдието. Тя казала на Бога: Създай, Господи, това същество, както си намислил.

Макар да извърши такива ужасни дела, аз ще се заема с него, ще го превъзпитам.

Най-малката дъщеря на милосърдието изпълнила обещанието си и положила живота си за повдигане на човечеството.

Това жертвено небесно същество било Христос.

И така, едно небесно същество е слязло от Небето близо до физическия свят и се е посветило да повдигне човека с всичките му качества и аспекти.

Велика задача предстои на човека и човечеството: да се свържат с Христа и да очистят ума и сърцето си, като полюси на светлината, за да ги издигнат до свещеното ниво на Божия замисъл.

„Ако имате една вълнообразна линия, виждате, че тя е образувана от вдлъбнатини и изпъкналости. Тази линия е магнетична, тя крие известна сила в себе си. Вдлъбнатата част привлича, събира нещата, а изпъкналата ги разсейва. В природата и двете неща са полезни – и което събира, и което разпръсква. Ако искаш да станеш градинар, ще работиш в долината, а не на високия връх; ако правиш научни наблюдения, ще се качиш на висок връх. Трябва да знаеш как да постъпваш с човека, да познаваш характера му – долина ли е или връх.”

„Възвишеният, разумен свят помага само на умните и добрите, защото ги готви за помагачи на по-малките от тях.”

„Животът трябва да се разбира от гледището на онзи свят - светът на мислите, и на този свят – на действията и проявите. Каквото човек намисли в умствения свят, тук ще го реализира. Всеки човек от онзи свят, когато пожелае да се прояви, веднага го пращат в този свят, и когато се върне на онзи свят, връща се с всичките си придобивки.”

„Корените на живота са в сърцето, а клоните – в ума. Всички сокове ще ги пращате към тези клони, към Бога. Това е еволюция, за да сформира вашите цветове и бъдещите ваши плодове да узреят. Като влезете в невидимия свят, ще се интересуват от вас, доколко разбирате.”

„Като ученици, вие трябва да се научите да превръщате нещата: от обикновени в необикновени, от всекидневни в празнични. От земята, на която стъпвате и от въздуха, който дишате трябва да извадите нещо полезно. Земята, т.е. почвата представлява сърцето, а въздухът – ума. Следователно, ако не можете да извадите от ума и сърцето си хубавото, което Бог е вложил в тях, вие ще останете обикновени хора.”

„Не е знанието, което ни ползва, а чистотата. Ако сме чисти, положили сме истинска основа на нашия живот. За да притежаваме знания, трябва да бъдем добри. Всички сили се групират около ума, всички зародиши около сърцето и започват да работят.”

„Сърдечните материали са едно, умствените – друго, но разумният човек изважда и едните и другите от светлината.”

„Сърцето работи за вътрешните придобивки. Умът работи за външните условия.”

„Обърнете се към ума си и ще намерите богатството. Отворете сърцето си и ще проявите вложеното във вас добро.”

„Не е въпрос да обръщате хора, да имат като вашите сърца. Това е най-голямото зло. Нека всяко сърце остане такова, каквото го е създал Господ.

Всяко сърце поначало е добро, но става такова, каквото направление му дава умът.”

„Човек възприема нещата чрез своето сърце. Любовта и всички други енергии човек ги възприема най-напред чрез сърцето си. Чрез ума си ние можем да мислим за любовта, и да я идеализираме, но ще я възприемем чрез сърцето си. Умът винаги дава от себе си, а сърцето възприема нещата отвън. Любовта ще я възприемете чрез сърцето и ще я препратите чрез ума си навън, като задържите за себе си, което ви е необходимо.”

„Ако не вложите в сърцето си една добра мисъл, тя не може да се приеме от ума. Ето защо, вложете доброто в сърцето си, за да се приеме от ума и

реализира чрез волята. Ако една добродетел не премине през сърцето и през ума, тя не може да се реализира.”

„Успехът на живота ни се дължи на нашето сърце. Ако не успяваш, значи умът не е обработил това, което сърцето ти дава. Ако умът се лени да обработи материалите на сърцето, той остава слаб. Работи с ума си, за да използваш богатството на твоето сърце.”

„Щом придобиете Божията Мъдрост, ще знаете как да обработите вашите сърца. Велики знания ви трябва, за да може силите, вложени в сърцето да се обработят и облагородят. Сърцето импулсира ума, умът обработва сърцето.”

„Умът обещава, но не изпълнява, а сърцето отказва, но се разкайва и изпълнява. Бъдещата култура е на сърцето, затова Христос ни обръща внимание да обработваме сърцето си.”

„Не мислете за доброто, но го проявявайте. Започнеш ли да мислиш, че ще направиш някое добро, ти няма да го направиш. Започнеш ли да мислиш за любовта, ти няма да я проявиш. Не мислете, че умните хора много обичат. Умните хора много малко обичат – те са умни, но за себе си.

Човекът с разумно сърце може да не вярва в Бога, но като мине край реката, веднага скача да вади удавника.”

„Искайте светъл ум, носител на светлина и сърце, пълно с топлина, на която всичко да расте. Да живееш в свят, в който царува светлина и топлина, значи да постигнеш всичко, което желаеш.”

„Посредством ума, ние придобиваме външни понятия за света, а посредством сърцето – тяхното значение. На ума говори светът, а на сърцето – Бог.”

„Щом се съмнявате, интелигентността отсъства от ума ви; щом се страхувате, любовта отсъства от сърцето ви.

Две правила: Ако искаш да обичаш, не трябва да се страхуваш. Ако искаш да те обичат, не трябва да се съмняваш.”

„Когато силите на ума и сърцето вървят паралелно, човек е щастлив и доволен.”

„Умът представлява целта в живота на човека; сърцето представлява условията, средствата за постигане на целта, а волята, това са постиженията, т.е. реализирането на целта.”

„Вътрешно можете винаги да се подмладявате чрез доброта на сърцето и разумност на ума. Само по този начин може да се създаде характер между хората.”

„Правдата се отнася до ума, а моралът до сърцето.”

„Недоволството е тинята на живота, която го прави тежък, непоносим. Както нечистата вода се очиства от примесените към нея частици, така и животът може да се освободи от недоволството. По-добри филтри от човешкия ум и човешкото сърце не съществуват. Филтрирането показва, че човек разполага с известен род знания.”

„Чувствата събират енергия, която умът използва.”

„Ако сърцето обикне някакъв предмет отвън, то не е на прав път. Сърцето трябва да се интересува само от вътрешни работи. Сърцето, което се интересува от външни работи е опорочено. Ум, който се интересува от вътрешния живот е също опорочен.”

„Мозъкът развива слънчевата светлина, приспособява я, превръща я. Сърцето превръща и приспособява към нас слънчевата топлина. То разглежда онова, което става на слънцето като модел на човешкото сърце. Ние не можем да се избавим от последствията на космичните процеси, които стават в природата. Ние участваме също в приготвянето на благата и на всичко добро, а също и в дефицитите на Слънчевата система. Всяка година от общия бюджет се отделя и за нас, когато има печалба. Някои хора са по-щастливи, защото мислят по-добре, чувстват по-добре и постъпват по-добре.”

„Когато пиеш вода, тя се разлага по осбен вътрешен начин. Водородът отива в сърцето, където става горене и в резултат на горенето се образува топлина. В помощ на този процес иде кислородът, който поддържа горенето. Като влезе в ума, кислородът помага за образуването на светлината. Кислородът никога не отива в сърцето, понеже то се нуждае от водород. Сърцето се нуждае от любов, която произвежда горене и образува светлина. Това, което поддържа горенето е светлина, това, което гори е топлина. Щом гориш, ти си водород; щом поддържах горенето, ти си кислород.”

„Сърцето не може да разреши въпросите, умът трябва да се впрегне на работа, а сърцето да е в съдружие с него.

Афектирате ли се, отпадате ли духом, обезсърчавате ли се, това са чувствания, настроения, които не разрешават въпросите.”

„С чист ум и чисто сърце ставате ясновидци.”

„Като създадем великолепен ум, великолепно сърце, ще се върнем в духовния свят богати.”

”При нормалния човек ума, сърцето и волята са в хармония, т.е. тялото се подчинява на ума, а умът – на сърцето. Първо се е появило сърцето и после умът.”

„По време и пространство сърцето се появило по-рано от ума; по същество обаче умът е предшествал явяването на сърцето. Например, обичаш някого. Ти го държиш в ума си като отвлечена идея. Тази идея постепенно влиза в сърцето и ти казваш: Обичам този човек. Значи любовта не е в чувстване, а мисъл, реализирана в областта на сърцето. Чувстванията представляват корените на дървото, а мислите – клоните.

Когато една мисъл се реализира в живота, тя придобива израз. Тогава човек е отговорен за мислите си.”

„Разумните сили, които са образували човешкото сърце стоят по-високо от силите, които са образували ума. Човешкото сърце е образувано от херувимите и серафимите, които стоят по-високо от ангелите. Обаче в човешкия живот умът заема по-високо място от сърцето. Умът обикновено се занимава с материята, с външната страна на живота. При сегашните условия и стадий на развитие, по-добре е да ви направлява умът, отколкото сърцето.”

„Като мислите за сърцето, ще се свързвате с херувимите и серафимите, а като мислите за ума, ще се свързвате с висшите същества на Мъдростта – „творците” или „бащите на ума”.

„Сатана и Христос работят в ума, а дяволът и Христовите духове – в сърцето.”

„Времето на всички не е дошло да станат съвършени и всесилни, но времето на всички е дошло да бъдат умни и добри. Без знание и без добро човек не може да служи на Бога и да изпълнява Неговата воля.”

„Без ум и без сърце човек не може да бъде приет на Небето. На земята, като по-старо, сърцето помага на ума. На Небето, между ангелите е обратно: умът помага на сърцето. Там умът е по-стар.”

„Не се безпокойте от нищо. Турете ума си под влияние на божествената светлина, сърцето си под влияние на божествената топлина и тогава благодарете за всичко.”

„Ще работите за развиване на ума и сърцето си - те са вашият капитал, а не вярванията, които сте имали досега.”

„Високите върхове представляват Божествения свят, отдето слизат идеите. На високия връх, като изпъкнала леща, човек не може да се задържи при буря и слиза в долината – вдлъбнатата леща, т.е. сърцето.

На ума трябва височина, а на сърцето – вдлъбнатина, дълбочина.”

Сърцето и душата са вдлъбнати лещи, а умът и духът – изпъкнали. Съпоставянето на тия два типа начала ни дава възможност да се придвижваме навътре към йерархията на Духа и навън – към системите на Вселената.

Подобно е действието на микроскопа и телескопа, на зрението, ясновидството, интуицията, на менталното движение във Вселената.

„Когато искате да отбиете известна енергия от пътя ѝ, трябва ви изпъкнала форма. Същите изпъкнали линии и форми имат голямо приложение при закона на вярата.”

„Любовта е създала човешкото сърце, а вярата е съдействала за проява на ума. Тя го подтиква към дейност. Соковете на ума са във вярата. За да бъдеш интелигентен, трябва да имаш абсолютна вяра, а не вярвания. Вяра в Първата Причина, в любовта, в рюзумността на живота. Любовта първо мисли, после говори. В нея всичко е свято, чисто, разумно. В любовта се крият всички условия за развиване на ума.”

„Вярата е закон на ума, а надеждата – на сърцето.”

Сърцето желае, възнамерява и по този начин задвижва волята. Сърцето е волев принцип.

Волята се проявява във физическия свят, в който работи законът на надеждата. По този начин, надеждата индиректно е свързана със сърцето.

Сърцето до някое време вика неволята, докато разбере, че трябва да се надява на себе си. Тогава то активизира волята.

„При женския принцип пасивността на човека е отвън, а активността – отвътре. При мъжкия принцип е обратно. Сърцето е пасивно отвън, а умът – отвътре. Умът е опора на сърцето отвън, а сърцето е опора на ума отвътре.”

„Тялото е човешкото, сърцето е ангелското, а Божественият свят е връзката на всичко – умът.”

„Човек трябва да се ръководи от разума, а не от страстите. Последните са слепи и неразумни.”

„Когато умът на човека е богат, трябва да се вземе от неговото изобилие за да се натори сърцето; когато сърцето е богато, от него трябва да се натори умът.”

„Щом не люби и не мисли, човек не може да се ползва от Божиите блага.”

„Божията светлина изтича от ума, а Божието добро – от сърцето и се вливат във всички живи същества.”

„Всяка мисъл е форма, в която ще се влее някакво чувство. Ако ти не мислиш право, и сърцето ти няма да има правилно чувство. Какъвто е умът на човека, такава е и сърцето му.”

„Човек има форма, съдържание и смисъл. Формата е видимият човек, съдържанието – неговото сърце, което изразява чувствата му, а смисълът – неговия уместен живот.”

„Вълната задържа топлината, а ленът я изпуска. Хигиенично е лятно време да се носят ленени дрехи, а зимно време – вълнени. Ленът е мисълта, а вълната – желанието, от които излизат добри плодове на благородство. Вълната подразбира горещи желания, а ленът – хладнокръвие. Еврейските свещеници носели винаги ленени долни дрехи.”

„Защо човек слиза на земята? – За да разбере сладчината и горчивината. Защо трябва да се качи на небето? – За да разбере красотата и грозотата. Грозотата е сянка на красотата, горчивината е дреха на сладчината. Сладчината не може да се прояви без своята дреха – горчивината. Ако няма сладчина, няма и горчивина и обратно. Те вървят заедно.

Сърцето разбира сладчината, умът разбира красотата. Умът никога не може да разбере, що е сладчина и сърцето никога не може да разбере, що е красота.”

Силите на сърцето са насочени към вътрешния, финия свят, а силите на ума са насочени към външния, материалния свят.

Умът е в идеалното и иска да слезе. Сърцето е в реалното и иска да се качи.

Следователно световите на ума и на сърцето се изучават от две различни рода науки.

„Геометрията се занимава с материята, математиката – със силите. Геометрията разполага с различни форми, с различни методи, чрез които желанията се реализират. В нея са елементите на езика на природата.”

„Математиката се занимава с числа, но тя се занимава още и с живите силови течения като величини, които имат известно количествено значение. Например, математиката изучава силовите течения на ума, които вървят отвътре навън; геометрията се занимава със силовите течения на сърцето, които вървят отвън навътре.”

„За да бъдат разбрани и правилно приложени мислите и чувствата трябва първо да се превърнат в математически величини, после в геометрически формули и най-после в действия – можете ли да постигнете това, вие ще стигнете до естественото свиване и разширяване на капиллярите, което държи в хармония функцията на всички органи. Стремете се към вътрешна хармония на организма.”

Присадките от материалния свят на тъмните сили нарушават проводимостта на ума и сърцето, както и техния баланс. По този начин се нарушава функцията им на полюси на единната монада.

Умът и сърцето могат да се урівновесят и оздравят само в душата, във волята. В това се заключава науката на Божественото учение.

„Когато светът на чувствата се усилва, отслабва умственият свят. И обратно, с увеличаване света на ума, намалява светът на чувствата.”

„Щом се увеличи умствената дейност на човека, намалява се дейността на физическото тяло. По тази причина по-голямата част от хората днес са много нервни. Колкото по-голяма е дейността на ума, толкова по-слаб е човек. За да не се изтощава нервната система, част от умствените сили трябва да се прелеят в сърцето. Силите на организма са резултат на силите на ума и сърцето.”

„Когато чувствителността на човека се увеличава, сърдечната линия се удължава. В него се събира излишна енергия в задната част на мозъка и му създава тревоги и смущения. За да се справи с тази енергия, той трябва да мисли, да я отпрати в предната част на мозъка. Ако линията на ума се удължава за сметка на сърдечната, чувствителността се намалява и човек постепенно губи топлината и влагата си, втвърдява се и заболява от артериосклероза. Младите страдат от голяма чувствителност до размекване на чувствата, а старите от сухота, втвърдяване и артериосклероза.”

„Окамененото сърце и помраченият ум имат по-малко работа. Сърцето означава почвата, условията на живота, които се произвеждат от сърцето, а разумът е плодът от вътрешния процес.”

„Хората, които са много сухи, нямат онова възвишено духовно развитие и разбиране, не са от Божествения свят, защото съдържат много киселини, от които са чрезмерно активни. А пълните съдържат основи. Сухите са активни, а пълните – пасивни.”

„Когато болестите се дължат на умствени смущения, засягат мускулната система и белите дробове. Когато смущенията са повече чувствени, засягат сърцето, черния дроб, дихателната система и кръвоносните съдове.”

Учителят нарича съвременните ерудити „магарета, атоварени с книги”. Зазубрените знания, без дълбоко вникване в контекста и намиране на все по-фини вътрешни логически връзки са излишен товар за съзнанието. Това необработено знание все повече загива, докато загуби човека.

„Когато умът и сърцето се претоварят от неразбрани мисли и чувства, те се притъпяват. Неразбраните мисли и чувства предизвикват натрупване на чужда, мъртва материя върху ума и сърцето на човека.”

„Няма по-опасно положение от това да има религия без наука и наука без религия. Тези две положения внасят отрова в човешкия организъм. Човек не може нито без религия, нито без наука. Истинската религия трябва да даде

абсолютна свобода на човешкото сърце, да може то свободно да изказва своите чувства; истинската наука трябва да даде абсолютна свобода на човешкия ум, да може той свободно да изкаже своите разбирания и схващания.”

„Мислите и чувствата са полюси на светлината, която е вълнообразен процес. Хармонията на този процес изисква, колкото по-високи са върховете, толкова по-дълбоки да са долините.

Следователно, за поддържане хармонията на великите работи се изисква велика воля.

При това, понякога енергията се акумулира и използва повече в единия полюс. Тогава човек си мисли, че е затыпал умствено или сърдечно. Всъщност, това е резултат на един естествен вътрешен кръговрат на живота.

Едно се иска – *пречистване, за да дойде равновесието и хармонията.*”

„Любовта пречиства мисълта ни, а Божията мисъл пречиства нашите сърца.”

„В ума няма никакъв спор, понеже в него е изобилието. Спорът се явява в сърцето, понеже то има всякога желание да вземе. В сърцето е недоимъкът, а в ума – изобилието.”

„Умният свети, а сърдечният – грее. Сърдечният прилича на вечна пролет, в която всичко цъфти. Разумен е онзи, който излъчва светлина, сърдечен е онзи, в душата на когото цари вечна пролет.”

„Ние искаме хора, които мислят и които имат сърце, които считат нуждите на всички хора като свои. Може да не може да помогнем, но трябва да дадем импулс в това направление.”

„Вашата задача е да съзнавате, че Божията светлина изтича от вашите умове, а Божието добро – от вашите сърца и се влива във всички живи същества.”

„Нуждаете се от светлина и знание, за да придобиете Мъдростта. Само с нея ще знаете как да обработвате сърцето си. Бог иска сърцето на човека, защото само Той, като Любов и Мъдрост, знае как да го обработи. Обработването на сърцето е вътрешен процес на Битието, за който са нужни велики знания.”

„Сърцето – субстанциалното състояние на материята и умът – Мъдростта трябва да се съединят. И човешката воля трябва да се съедини с ума и сърцето.”

В притчата за Царството Божие и десетте деви се говори за светилника и маслото. Маслото акумулира светлината в себе си, от която излиза мисъл. Без пламъка на маслото умът не може да роди мисъл.

Сърцето е отвън, но насочва процесите навътре. Умът е отвътре, но насочва процесите навън.

„Светилникът представя човешкото тяло, а маслото – неговото сърце. Светлината на светилника е умът на човека. Човек трябва да има *тяло – светилник, масло – сърце*, което постоянно да чувства и ум – винаги мислещ. Бог познава само ония, които имат светещи тела.”

„*Маслото е нектарът, от който излиза човешката мисъл.*”

Любовта е пламък, който прави човека видим и знаен. *Който не обича е мрак – не може да бъде видян от напредналите същества. Затова на такъв не може да се помогне.*

„Когато умът и сърцето работят заедно и вървят в права посока, човек среща на пътя си големи препятствия. Колкото по-големи стават мъчнотиите и препятствията му, той трябва да знае, че е на прав път и да върви напред без да спира.”

Умът и сърцето са двете слънца на човека. Едното слънце е в старата столица – слънчевия възел, а другото слънце е в новата столица – главния мозък.

„Било е време, когато на Земята е имало две слънца, когато едното залезе, другото изгрява. Тогава е имало непреривен ден. Голямото слънце в нас е сърцето, малкото слънце е умът. Денем сърцето събира божествената енергия, умът я обработва. Умът е светлината на живота, той обработва събраното от Слънцето. Което сърцето е научило, то е научено Което научим с ума, трябва винаги да го проверяваме със сърцето. Сърцето трябва да поправи работите на ума, да ги филтрира. Бог е направил сърцето на човека да поправи света. *Само, когато сърцето се новороди от човешката душа, тогава светът ще се оправи.* При сегешните разбирания оправяне не може да има.”

Каквото и да се говори за ума и сърцето, нужно е приложение – обръщение на техните богатства.

Приложението е в сърцето, защото то има пряка връзка с душата и волята.

Оставен сам на себе си, умът е силен във фантазирането, но слаб в приложението.

„За да влезе в рая, човек трябва да има чисто, благородно сърце. Прости хора са влизали в рая, докато кракът на учени хора мъчно може да дойде до райската врата. Има прости хора, които по опитност са по-богати от учените. Учените са богати със знания, а прости – с опитности, поради което вторите по време на изпитания издържат повече от учените. Опитностите, през които човек минава го правят дълбок и пълноводен, способен да издържа на големи бури и мъчнотии. Дълбоката и пълноводна река мъчно пресъхва. Като знаете

това, учете се да прилагате. *Каквото разберете и научите, приложете го, да добиете опитност.*”

„И най-учения не може да влезе в причинния свят. Няма божествена мисъл, която при слизането си на физическия свят да не се изопачи, да не изгуби своята чистота. Това се дължи на изопачените човешки умове и сърца. Щом се изопачи мисълта, хората се сблъскват в своите интереси.

Първоначално думата „любов” се е писала с две букви. Кои са тези букви? – Умът и сърцето на човека. Това са две букви, с които любовта постоянно оперира. Когато слиза от Божествения свят към Земята, човек започва от ума и върви към сърцето. И обратно: когато се качва от Земята към Божествения свят, той започва от сърцето и постепенно отива към ума. Обаче тези процеси в човека стават едновременно. Това показва, че едната енергия слиза, а другата възлиза нагоре.

Учете се чрез сърцето си да акумулирате енергиите на Любовта – акумулатори да станете; чрез ума си да събирате енергиите на Мъдростта – акумулатори да станете. Ако не знаете как да складирате в сърцето си енергиите на живота и Любовта, а в мозъка си енергиите на светлината и Мъдростта, вие всякога ще живеете в противоречие, ще бъдете бедни и нещастни. *Трябва да станете богати с енергията на Любовта и Мъдростта.* Сърцето е машина, която възприема енергията от възвишения свят и я обработва. Главата на това сърце е подчинена на великото Начало на живота. Затова се казва, че първо се е образувало сърцето, а после главата. Когато първият Учител на човечеството Адам умря, хората изгубиха знанието си за Небето. Тяхното знание достигаше само до Сатурн. Затова го поставиха глава на човека. Човешкият мозък символизира Сатурн – философът, критикът в човека.”

Умът и сърцето са две букви, а сетивата – пет букви за написване на Името Божие. По каналите на тези букви човек се свързва с Духа, чието естество е будност. Това е тайната за пробуждане на съзнанието, закодирана в Паневритмичния метод.

Като се изфинят, ръцете и пръстите на паневритмиста произнасят Името Божие.

Божественото учение е велика наука, с голямо богатство от методи за очистване, разтоварване и хармонизиране на ума и сърцето, за да изпълнят предназначението си към единния, вечен живот.

„Задачата на съвременните майки, бащи, учители и общественици е да пръскат светлина в умовете и сърцата на хората, да ги научат да плуват и хвърчат, т.е. на законите, които управляват ума и сърцето. Със сърцето си човек плува, а с ума си хвърчи, обикаля небесните пространства.”

„Ходете в домовете на хората, да палите техните умове и огъня на техните сърца. Тази е задачата на всеки човек.“

„Когато човешкият ум и човешкото сърце дойдат до абсолютно вътрешно съгласие, вътрешна хармония и се слепят в един живот, тогава в живота на човека ще настане такова положение, което се изразява в стиха: „Слънцето не ще зайде веч.“

Велика задача предстои на човека, да изчисти ума си от всички странични мисли и сърцето си от всички странични чувства. Нашата задача е да възпитаеме и очистим ума и да облагородим сърцето си.“

Системите на ума и сърцето

Когато питат Христа за спасението, за вечния живот, Той насочва винаги вниманието към двата велики закона: Любов към Бога и Любов към ближния:

„Един от книжниците приближи се и Го попита: Коя е първата от всички заповеди? А Иисус му отговори: Първата от всички заповеди е: „слушай, Израилю! Господ Бог наш е един Господ, и възлюби Господа Бога твоего от всичкото си сърце и от всичката си душа, и с всичкия си разум и с всичката си сила.“ Тази е първа заповед. Втора, подобна ней е: „възлюби ближния си като себе си.“ Друга заповед по-голяма от тия няма.“

Умът е положен в първия закон, а сърцето - във втория. Изпълнението на тези два закона пробужда съзнанието за великия живот.

Тези закони са неразделими, както са неразделими умът и сърцето като полюси на светлината.

В този смисъл, умът и сърцето са една взаимно свързана система.

„Никога не разглеждайте въпросите от свое гледище, но от взаимно гледище.“

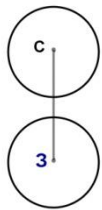
„Двоеумният е непостоянен във всичките си пътища. Двойката символизира раздвоен, двойствен човек, с две идеи. За да се избегне опасността, *раздвоението трябва да се превърне в поляризиране*. Като процес поляризирането съществува навсякъде в природата: в растенията, животните и хората. При растенията, единият полюс е в корените. Те представляват лошото, отрицателното в живота, защото са посадени в гъстата материя. Другият полюс – клоните представляват *доброто, положителното* в живота, защото расат в *рядка среда*.“

„Хората, които се обичат, всякога имат взаимни стремежи. Те са едно сдружение, взаимни стремежи имат. За пример, има обич между корените и клонците. Защо? – Едните – корените имат интерес от клонците и те едни без други не могат. Следователно, между един корен долу в почвата и един клон горе във въздуха *има съответствие, подобие и те може да се обичат*. И

обратно: от клоните можеш да изкараш корен, и от корените можеш да изкараш клон. Ако се отреже един клон и се постави в почвата, като се полива, започва да пуца корени. *Корените съдържат и клонищата в себе си. Следователно, плътският човек съдържа духовния в себе си в зародиш и духовният човек съдържа плътския в себе си в зародиш.*”

„Човек е направен от две живи дървета. На едното дърво корените са в мозъка, а клоните – надолу в тялото. На другото дърво корените са в симпатичната нервна система, а клоните отиват нагоре. Там, дето се срещат двете дървета се образуват два вида плодове.

Едното дърво представлява крайно голямото, другото дърво представлява крайно малкото – сърцето. То е малкият човек. Ако малкият човек изпълнява Божиите закони, увеличава се. Ако големият човек не изпълнява Божиите закони – смалява се. Малкото никога не боледува. Само големите хора боледуват и страдат. Страданията им произтичат от това, че не изпълняват Божия закон. Не, че не искат да го изпълнят, но понякога се съзнават като божества.”

„У човека има две системи. Едната система, динамическа, е горе в главата (С). Другата е симпатическата нервна система, в която се намират корените на живота. Гръбначният стълб на човека е едно дърво. Едната система (С) е свързана със Слънцето, а другата (З) със Земята. Земята често минава през области в пространството, които оказват неблагоприятно влияние върху нея и от това се зараждат разни епидемични болести, от които някога умират хиляди и милиони хора.”

„Мисълта се проявява чрез мозъка; чувствата чрез симпатичната нервна система в т.н. слънчев възел – plexus solaris. Волята се проявява чрез ръцете и краката. Сърцето има свой представител в главата, а главата в сърцето. Когато някой ви обича, той помата на сърцето ви, когато мисли добре за вас, той помага на мозъка ви. Когато някой желае свободата ви, той помага на ръцете и краката ви.”

„Любовта има два източника: симпатичната нервна система със седалище в слънчевия възел и нервната система със седалище мозъка.

И тъй, любовта отгоре и любовта отдолу трябва да се срещнат. Дето се кръстосват енергиите на двата източника, там се образува животът. Когато енергиите от двата източника не се срещнат в един фокус в момъка и

момата, те остават бездетни. Когато тия енергии се срещнат в общ фокус, те имат деца. При това, колкото по-близо са до фокуса, толкова по-добри са децата. Школа е нужна по тия въпроси.”

„Принципът на ума или силата на умствения живот се обуславя от мозъчната нервна система, в която главна роля играят мозъкът, нервната система и сетивата. Принципът на сърцето или силата на чувствителността е свързана с дихателната, кръвоносната и храносмилателната системи, в които главна роля играят дробовите стомахът и кръвоносните съдове; те имат връзка с чувствата на човека. Волята, обусловена от висшата способност на разума, е сила, която се проявява чрез двигателната система. Главна роля в нея играят костите, мускулите, лигаментите и краишниците. Човек е разумен само тогава, когато знае как да употребява членовете на тялото си. В тях трябва да има хармонична проява.”

„Какво по-голямо богатство искате от мозъка и сърцето, които Бог ви е дал? Мозъкът ви е среда, през която минават светли и възвишени мисли, а сърцето – олтар, огнище, на което се образуват благородни чувства.”

„Сърцето, изразител на чувствата е слънчевият възел в симпатичната нервна система.”

„Най-напред сърцето възприема слънчевите лъчи, а после умът. *Под сърце се разбира слънчевият възел*, дето е центърът на симпатичната нервна система или на стомашния мозък. Задната част на мозъка съответства на нея. Той възприема тази енергия и я разпределя. Мозъкът има дажба от светлината от сърцето. В замяна на това, умът изпраща повече енергия на сърцето, от която се е образувала неговата топлина.”

„Главата има отношение към центъра на Слънцето, а краката – към центъра на Земята. Следователно, човек има два центъра: като мисли, той се отправя към центъра на Слънцето, а като чувства – към центъра на Земята. Щом вдигнеш ръката си нагоре, ти имаш вече някаква мисъл Само по себе си, произволно тя не се повдига. Каквото и движение да направите , вие имате отношение към вашия вътрешен живот. Дали ще мръднете очите си нагоре или надолу, надясно или наляво, това движение изразява идея. Във всяко движение има смисъл.”

„Устойчивостта, силата на идеите ни зависи от дълбочината, до която корените на тези идеи са стигнали в земята. *Колкото по-дълбоко в земята се спускат корените на идеите ни, толкова по-високо в съзнанието проникват клоните им, т.е. толкова по-високо сте отишли към Бога* За тая цел вие трябва да знаете как да трансформирате силите на своя организъм, т.е. да знаете какъв елемент да внесете в своя ум и в своето сърце. Щом намерите тоя елемент и го внесете в себе си, в ума ви ще се родят красиви мисли, а в сърцето – възвишени и благородни чувства.”

„Забелязано е, че при добро разположение на духа, човек чувства под лъжичката особена мекота и приятност. В този момент той може да работи усилено върху мозъка си и да го организира. Духовната сила на човека е в слънчевия възел, който аз наричам животворен мозък на човека. Неорганизираният мозък и животворният мозък на живота трябва да се хармонизират.”

„Човек има две стаици – на хилядолистника и на слънчевия възел. Те са храм на божествената любов и на божествената обич. Когато мислим чрез любовта или чрез обичта, тогава плазмата в човека се обновява. Иначе човек остарява, губи първичната плазма, от която е създаден. При процеса на любовта се обновяват червените кръвни телца.”

„Човек трябва да мисли, за да подобри състоянието на мозъчната си система, и да чувства, за да подобри състоянието на своя черен дроб. Без мощна система и без черен дроб животът не може да се прояви. Като мисли човек, силите на главния мозък отиват в симпатичната нервна система; като чувства, силите на симпатичната нервна система отиват в мозъчната система. Когато тези енергии се кръстосват правилно, човек е здрав, мисли и чувства правилно.”

„Нашият мозък е създаден изключително за физическия свят, той е най-крайният предел и най-висшето в природата, но центърът на човешкия живот не е в главата. Ако проточите ръцете и краката на човека, тогава ще търсите център, където е най-важното място на човека. Това място не е в пъпа, но близо до сърцето. Там е най-разумното място на човека.

Когато чувстваш, че нещо ще ти се случи, когато ти е мъчно или радостно, всичко това става в този физически център – тук, в сърцето се намира духовното тяло, с което човек живее.”

„Мозъкът се смята за седалище на всички душевни сили и способности. Той е столицата, в която заседават всички представители на душата под председателството на ума. Умът би могъл да се уподоби на жизнено-магнетична игла, чийто връх се движи и привлича с неопикуема бързина към всяка точка от свръхчувствителната сфера на душата. По този начин вътрешните и външните въздействия се приемат и предават от един център на друг.”

„всички култури на миналото с техните науки, изкуства, култури са само лаборатории, в които мъдрите обитатели на „Царството Небесно” са работили върху структурата на мозъка и на сърцето на човека.”

„Сърцето е възел на електрическата енергия, която предава на всички клетки, като им дава възможност да участват в целокупния органически живот. Белият и черният дроб представляват два трансформатора на енергия – белият дроб е трансформатор на умствената енергия на човека, затова отправя

енергията на мисълта към мозъка; *черният* – на чувствените енергии, като ги отправя към симпатичната нервна система. Чувствата не могат да се проявят без черен дроб. *Колкото по-правилно функционира черният дроб, толкова по-възвишени и благородни чувства има човек.*”

„Електричеството ни свързва с възходящите сили на природата, а магнетизмът – с низходящите. Електричеството събужда мисъл, а магнетизмът – чувства. Като се качва нагоре по планината, човек се свързва с възходящите сили на природата, а като слиза – с низходящите.”

„Здравословното състояние на организма зависи от правилните функции на мозъка и от правилното свиване и разпусчане на капилярите. С други думи, здравето на човека зависи от неговите добри мисли и чувства. Всяка мисъл, всяко чувство, които произвеждат пертурбации в организма са непотребни. Ако една мисъл прави преврат в човешкия живот, тя е хармонична. Тя има *правилен ритмус*, вследствие на което *капилярите се свиват и разпусчат нормално.*”

„*Светлите идеи са невидимо слънце*, което влияе върху развитието на мозъчната система. Те *вносят повече светлина и с това подобряват културата* не само на отделния човек, но и на цял народ. Този народ минава за идеен. Когато един народ стане безидеен, това показва, че му са дадени добри условия за развиване на корените на неговия живот, т.е. симпатичната нервна система. Този народ става материалист и в него се развива съответна култура.”

„Всички болести се дължат на дисхармония между симпатичната и мозъчната система.”

„Човек с развита мозъчна система е горделив, само това му е грехът, той е твърд, самонадеен, решителен и някой път може да жертва живота се за нищожни работи.

Човек, у когото е развита симпатичната нервна система, има повече грехове. Той може да се научи да краде, да лъже, да лицемери – той е без характер, на всичко е способен.”

„Сърцето и мозъкът не може с церове да се лекуват. Сърцето се лекува с обич, с любов, с доброта, с кротост, с въздържаност, със специфична храна. Извън физическото сърце има ред ганглии, жлези – *слънчевият възел*. Този възел *направо е свързан със Слънцето. Мозъкът е свързан с Луната.*”

„При интуицията вземат участие мисълта и чувството. *Когато под слънчевия възел изпитваш приятност, ти си на прав път.* Слънчевият мозък е старата столица на човешкият дух..”

„Мисълта е в мозъка, чувствата под лъжичката, а волята в ръцете и краката.”

„Както на Земята има два полюса – северен и южен, така и в човека има два полюса, които са склад на енергия. На отрицателния полюс са чувствата, на положителния – мисълта. Мозъкът е положителен, а симпатичната нервна система – отрицателна.”

„Какви сокове се образуват в стомаха, когато човек се храни? Де отиват тия сокове? – В сърцето, да се пречистят. Оттам те отиват в мозъка, дето се образува мисълта. Чувствата се образуват в слънчевия възел – център на симпатичната нервна система. Мислите и чувствата се препращат по цялото тяло чрез мозъчната и симпатичната нервна система и така обновяват човека. Ако няма хармония между мозъчната и симпатичната нервна система, човек не може да се обновява и престава да живее. Стрежете се към *хубави мисли и чувства*.”

Какво е храненето? – *Изфинване на материята към Духа*. Какво е дишането? – Същото. Мисленето и чувстването? – Същото. Всички процеси в нас са взаимоотношения с Бога (Духа) и ближния (Природата). От съзнателното, правилно изпълнение на тия процеси се раждат *фините величини на красотата, мъдростта, благородството, доброто*. Те са деца, родени от изпълнението на двата закона – двете течения на живота в човека.

„Колкото по-далеч сте от центъра на двата основни закона – любов към Бога и любов към ближния, толкова по-грозни ще бъдете.”

„Както младоженците поканиха на сватба Исус, и вие *преди всяка работа призовавайте Христа*. Трябва да поканите някой, който съдържа двата принципа: любов към Бога и към ближния. *Любовта към Бога и към ближния е едно разширение*, а не едно обикновено чувство. Да любиш Бога и ближния си, значи да им дадеш една от своите стаи. Ти ще живееш във волята си, Бог – в сърцето ти, а ближният – в ума ти. Ти *не можеш да обичаш ближния си, докато не почнеш да мислиш за него*. Затова ще го държиш в ума си, а Бога ще държиш в сърцето си. Тези двама души ще ти бъдат гости и ти ще работиш за тях, т.е. те ще те учат, а ти ще им бъдеш ученик. Бог, Който е в сърцето ти, е Исус, ближните ти са Неговите ученици, а ти ще бъдеш един от сватбарите.”

При изпълнение на двата велики закона човек *обработва мислите и чувствата си, усъвършенства ги, докато ги направи красиви шедьоври* – мощни, възхитителни и благородни свои служители.

„Велика наука е, да знае човек как да обработва своите мисли и чувства. Не е зло, че се явили лоша мисъл и чувство. Злото е, ако човек не *обработва* тия свои мисли и чувства и да ги *прилага* за свое благо и благо на другите.”

„Умът не създава мислите и сърцето не създава чувствата. *Мислите и чувствата са капитал*, с който човек работи.”

Неизменната същност на мислите произтича от духа, а на чувствата – от душата на човека. Обаче тяхната външна форма зависи от ума, сърцето и волята на човека, които носят отговорност пред духа и душата си с какви дрехи обличат техните деца.

„Всяка светла права мисъл е храна за мозъка. Всяко възвишено, право чувство е храна за сърцето. Те са съществени неща, без които човек няма мир и спокойствие в себе си.”

„*Нашето бъдеще ще се определи от нашите мисли*, а не от това, което представляваме външно.”

„Мислите и чувствата, желанията на човека са живи същества с определено въздействие. *Всяка мисъл е живо нещо, в нея има сърце и мозък; в чувствата има сърце и душа*. Кой спори в човека? Чувствата и мислите, с желание всяко от тях да вземе надмощие.”

„*Една мисъл вложете в ума си, но да е свещена; едно чувство в сърцето си, но да е свещено*.”

„Мислите и чувствата всъщност са ония светлини и сенки, които човек поставя върху платното на своя живот и така чертае пътя си.”

„Всяка проектирана мисъл излиза като струя и се движи в пространството вълнообразно. Когато човешката мисъл е интензивна, тя образува много красиви форми. По формата на тия вълни можете да съдите за какво мисли вашият приятел.”

„Мисълта можем да направим добра, лоша или неутрална, но не можем да изменим нейната същина.”

„Бог се проявява в нашите мисли и чувства. *Колкото мисълта става по-светла и чувствата по-топли, толкова Бог е по-проявен*.”

„*Когато човек мисли само за идеални неща, мисълта му е силна*.”

„*Лъчите на правата мисъл топят лошите условия като сняг*.”

„Здравето се възстановява чрез човешката мисъл, а се поддържа чрез човешките чувства.”

„Мисълта е по-силна от чувствата, но в чувството има по-голямо напрежение. В мисълта има по-голямо движение, а в чувството – по-голямо напрежение.”

„Мислите растат при специфична светлина, като посетите зърна. Ако можете да възприемете тази енергия, тогава се раждат възвишените мисли в човека.

„Висшите същества ядат плодовете на нашите мисли, посадят семената им в своите градини и когато те започнат да растат в ангелския свят, ставаме гениални.”

*„Със ставане от сън, вложете една малка, божествена мисъл в ума си и малко, божествено чувство в сърцето си, за да се осмисли живота ви. Оставете за малко големите, велики планове, за да не пропуснете *малките неща*, които всъщност *ви ползват най-много*.”*

„От главата до началото на гърдите човек е пълен с мисли, до кръста – с чувства, до коленете – с физически енергии. Трябва тези енергии да се регулират.”

„Всички енергии, които се разпръскват, се движат по изпъкнала повърхност, а всички енергии, които се събират, се движат по вдлъбната повърхност. Изпъкналите лещи дават малки образи, а вдлъбнатите – големи. Далекогледите употребяват очила с изпъкнали лещи, а късогледите – с вдлъбнати лещи.”

„Духовният живот подразбира разширение на съзнанието, а материалният – ограничение на съзнанието. Който иска да живее разумно, трябва да разбере тия два процеса на съзнанието.”

„Теченията на желанията вървят отвън навътре, а мислите – отвътре навън и взаимно се уравновесяват. При това положени мислите помагат за реализиране на желанията. Само по този начин хората ще се почувстват като части на едно цяло.”

„Нашите мисли и желания са в състояние да изменят външната форма.”

„Задачата ни е да изпращаме мисли, които повдигат и обединяват човечеството.”

Електричество и магнетизъм

„Мозъкът произвежда електричество, а слънчевият възел – магнетизъм.”

„Нежността идва от магнетизма, а силата – от електричеството.”

„За да бъдем здрави, трябва да пазим в изправност мозъка си, дето минават електричните течения и сърцето си, дето минават магнитичните течения. За целта трябва да пазим в ума си само положителни идеи и да не допускаме в сърцето си отрицателни чувства. В каквото положение да се намираме, трябва да се пазим от противоречия.”

„Сегашните хора страдат от недостиг на енергия или от излишък на енергия. Много хора имат изобилно електричество, но не могат да го използват, защото нямат магнетизъм, а *електричеството не може да се използва правилно без магнетизъм.*”

„Излишната енергия причинява ред болести. В организма на пълния трябва да се внесе електричество, в сухия – магнетизъм. *Сухите да дружат с пълни, да става правилна обмяна между тях.*”

При надмощие на електричеството, организмът се изтощава, човек става сух. Щом се възстанови надмощие на магнетичната сила, неврастениците чувстват прилив на топлина отдолу. В нормалния организъм електричеството и магнетизмът като се съединят, образуват приятна топлина, хармония на силите.”

„*Енергиите на магнетизма вървят по криви линии, които се извиват спиралообразно и развиват топлина. До голяма степен нашето здраве се дължи на магнетичните енергии, които текат в организма. Електричните енергии текат повече по прави линии. Човек трябва да разбира законите, за да се справи с излишното количество електричество и магнетизъм в тялото си.*”

Неравновесието и аномалиите в електричеството и магнетизма, светлината и топлината, мислите и чувствата, не може да бъде разрешено трайно на нивото на ума и сърцето. Разрешението му е в света на духа и душата.

Светлина и топлина

Светлината и топлината са живи, разумни проводници на теченията на двата велики закона.

Те са пътища за изявление на духа и душата.

„Светлината и топлината вървят заедно. Топлината и светлината са външни признаци на божествения живот.”

„Хората идват като носители на светлина и топлина, за да проявим добродетелите си. Никога *не пренебрегвайте хората и най-малките същества край вас, защото чрез тях Божественият Дух носи напредък, развитие.*”

„Мъжът и жената, светлината и топлината работят заедно. *Топлината подобрява кръвообращението, а светлината внася мисъл и свобода.*”

„Когато мозъкът на човека възприема истинското знание, в него едновременно се извършват два процеса на разширяване: единият се отличава с отделяне на светлина, а другият – с отделяне на топлина. И двата заедно оказват влияние върху човешкото съзнание, което започва да разбира нещата ясно.”

„Виделината е процес, в който човешкият ум се разширява и придобива вътрешно самосъзнание, а топлината е процес на съгъстяване, на вътрешно съграждане. Светлината иде от центъра към периферията, а топлината – от периферията към центъра. Светлината е артериална кръв, а топлината – венозна. Обичта лекува, защото като венозна кръв, поема и изхвърля всички нечистотии. Светлината и топлината, т.е. артериалната и венозна кръв в човешкото тяло, постоянно се сменят и чрез тези два процеса се съзижда човешкото тяло. Тези две течения и процеси се намират навсякъде: срещат се в ума, сърцето и душата на човека.”

„Светлината внася стремеж, а топлината – движение; светлината определя посоката и целта, а топлината дава сила за реализиране на целта; светлината, т.е. семето в живота е Христос.”

Тази мисъл дава яснота в отключващото движение на Паневритмията: „Пробуждане на космичното съзнание”. – Светлината, семето, Христос избликва като първа вибрация от Абсолюта (прибраните в стаицата на дланта пет сетива). Това е първият импулс, първият стремеж от Духа – Любовта – стремежът към взаимност и синтез. След това идва топлината – дъгата на разширение и реализация – посвяването на семето в земята – физическият свят.

Това показва, че за пробуждане на съзнанието са нужни два фактора – „импулс” и „разширение”. Те се поляризират чрез четирите степени на съзнанието: съзнание, самосъзнание, подсъднение, свръхсъзнание. Тази зависимост формира пътеката на „дъгата”, по която си взаимодействат Небето и Земята, Материята и Духът. Физиците разглеждат това като квантов процес между финия импулсен вътрешен свят и външния формообразуващ свят, а Евангелския текст като слизание и възлизание на Ангелите между тия два свята и като завет на Бога с човечеството.

„Спасението иде от Слънцето на живота, носител на светлина и топлина.”

Слънцето е външен образ, външна среда на Божествения Дух – извор на живота.

Следователно, импулсът на изплискване тръгва от финото централно поле на Духа, от космичното Слънце на Абсолюта.

„Топлината сама по себе си е носител на живота. И затова казвам: Човек трябва да има топло сърце. Почне ли сърцето да изстива, животът се губи. Продължаването на живота зависи от топлината на човека, Всички хора, които изгубят своята топлина, преждевременно остаряват и умират. Затова, като станете сутрин, най-първото нещо е да възстановите топлината си. За да възстановите топлината си, още като се събудите, почнете да мислите за Господа и за Неговата Любов, която носи топлина и пожелайте тази топлина да проникне и във вас. Та първото нещо, като станете сутрин, да

помислите, че Бог е Любов. От тази Любов излиза извор, който протича към нас. Знаем ли, че Бог е Любов, ние ще възприемем туй течение. Ще отворим душата си чрез вярата и туй течение, като мине през нас, ще възстанови разрушеното равновесие.”

Значи, като даваме ход на Божествения импулс при отварянето и възходящия ход на ръцете, ние отпушваме Божествения Извор, който при обикновения човек е запушен.

„Правата мисъл е светла, чистото желание е топло.”

„Ако *топлината ви лъхне*, вие придобивате разположение - *вдъхновявате се.*”

„Топлината на Слънцето слиза в слънчевия възел и прави човека неуязвим.”

„Като съедини топлината на сърцето си и светлината на ума си, човек става *силен и красив.*”

„Заблужденията ни са резултат на сенки, хвърлени върху нас. В отговор трябва да *хвърлим светлина и топлина върху си*, за да направим прогреса видим.”

„*Светлината е образ на Бога, а топлината Негово подобие.*”

Образ и подобие можем да преведем като Дух и Душа, т.е. Импулс (сила и стремеж) и Пластичност (разширение и свиване)

Изпити за аспектите на ума и сърцето

Като излезе от Абсолюта, човек отива на бойното поле, където трябва да устои на две велики сили.

Първо той ще се намери пред ударите на Небето, което разрушава всичко външно, а после пред лукавството на материята, която гради затвори.

И в двата случая душата учи уроците си: В първия случай е ученик, който слуша и уповава на благия глас смирено и вгълбено; във втория случай е воин, който устоява.

И двете сили имат предназначение да учат и възпитават човека на съвършена невъзмутимост, която е над всяко понятие за добро и зло.

Божественото добро се проявява към човека като зло. То разрушава всичките му големи планове и илюзии, за да го пробуди за вечното благо на мига – за живота.

Змията е другата сила, която увлича вниманието на ученика във формите на външния свят, чрез които изсмуква светлината на божествената искра в него.

Астралната, магнетичната змия, която впримчва духа в материята е условие за превръщане душата на ученика във воин. Единствено в изкушенията,

изпитанията, ограниченията, страданията воинът има условия да изработи диаманта на своята воля, на своя характер.

Змията е животът на плътта. Плътта е условие душата да учи уроците си в света на формите

Електричеството и магнетизмът, като сили, протичащи през ума и сърцето на човека му дават споменатите уроци.

Умът издържа изпитите си чрез закона на вярата, а сърцето – чрез закона на търпението.

Преди да издигне клони към небето чрез вярата, човек трябва да се посади в материята, да я проучи и приеме соковете ѝ.

„На първо място трябва да прилагате законите на вашия ум и на вашето сърце, но трябва да помните, че нечистотиите се събират в паници, а не в изпъкнали форми. В изпъкналите форми дъждът измива всичко, а вятърът го отвява. В това отношение, изпъкналите форми са по-чисти, но в тях вода не може да се събира. В изпъкналите форми се събира електричество, а във вдлъбнатите – магнетизъм.”

„Когато живее в ума си, човек се движи в пространството, когато живее в сърцето си, той се движи във времето, съдържанието на нещата.”

„Материализмът, това е магнетизъм; идеализмът, това е електричество. Идеализмът значи, силите да действат по права линия – по-късите вълни в природата, а при материализма – обратно. Има разлика между едно магнетично поле и едно електрическо поле. Има една тъмна зона, която е като граница на едното и другото братство. Който има магнетично поле, в него има разстояние, граница, около която той образува един водовъртеж, който привлича всички магнетизъм в пространството.

Това въртене спира магнетичните сили, защото магнетизмът е, който твори, който създава. Там, дето астрономите виждат, че пространството е празно, има големи долини – това са полета на електричеството, това са разумни сили.”

„Междумолекулното пространство е на чувствата, междуатомното – на мислите.”

„Птицата е човешката мисъл, която лети високо. Млекопитаещото представлява чувствата на човека, които се движат по земята. Затова *мисълта е рядка среда, а чувствата – гъста*. Когато срещне голяма мъчнотия в сърцето си, човек трябва да се качи в по-рядката среда на ума, където препятствията са по-малки.”

„Реалното е Любовта и добродетелите, които произтичат от нея. Идеалното е Мъдростта и знанието, което произтича от нея. Чрез

сърцето си човек се запознава с реалното, а чрез ума – с идеалното. Чрез сърцето си човек се запознава с радостта и скръбта, а чрез ума – с външния свят, със законите и явленията на природата, с великото в света. Следователно, реалното възприемаме със сърцето си, идеалното – с ума си.”

„Умът трябва да бъде силен, смел, решителен; сърцето – силно, издържливо, търпеливо.”

„Интензивността на ума е два пъти по-голяма от тая на сърцето. Това показва, че материята на ума е по-деликатна, с по-високи трептения от тази на сърцето.”

*„И богатият и бедният отиват на онзи свят с празни ръце. Важно е човек да занесе на онзи свят *сърце, пълно с добродетели и ум – със светли мисли.**

Мъж-жена

Преди да вникнем поотделно в съдържанието на ума и сърцето, ще се спрем на формите на мъжа и жената, които дават образ за това съдържание.

*„Под думата „мъж” се разбира онова възвишено и благородно начало, което се отличава с чистота и светост. Това начало изключва всички криви разбирания, всякакво престъпление от себе си. И под думата „жена” в прав смисъл се разбира чистата дева, свободна от всякакви криви, изопачени образи в ума си. Тя е независима, не се влюбва в никого, не минава за героиня пред хората. Изобщо, всяка душа и всеки дух любяат само Бога.. *Духовете и душите се влюбват само в Бога, като първоизточник на нещата.* И душата първо люби Бога, а после мъжа, т.е. духа. Обаче хората на земята искат да създадат нови връзки. Те напуцат първоначалната си връзка с Бога и създават нови връзки между мъже и жени, които не са трайни. Те не са трайни, защото не са естествени и не почиват на основния закон на любовта.”*

*„Древният окултизъм изобразява жената с черна коса, а мъжа – с бяла. Жената била носителка на тъмнина, а мъжът – на светлина. *Тъмнината е първичната материя, от която човекът е произлязъл. Светлината е проявения, организирания свят.* Първичната материя не е била организирана, вследствие на което изглежда тъмна. От светлината пък се създават новите светове. Тъмнината е склад, от който Бог вади нещата, за да създаде света на светлината. Светлината излиза от тъмнината. Затова, когато казвате, че някой е лош, знайте, че в него има нещо добро.”*

Любовта, първата възможност в света, представлява земята. Светлината представлява мъдростта. Разполагате с две възможности – земя и светлина. Взимам житното зрънце или ябълчната семка и ги посаждам в земята. Както семето не може без земя и светлина, така и човек не може да израсте без любов и мъдрост. Значи любовта отдолу като почва и мъдростта отгоре като

светлина са главните условия за проява на мъжа и жената, за хармония между тях.

Жената носи земята, а мъжът – светлината. Те трябва да се съединят в едно цяло, за да се проявят в тях всички добродетели. Каква е целта на нашия живот? – Да бъдем добродетелни.”

„Любовта е енергия, която излиза от центъра на вселената и отива към периферията, а обичта е енергия, която излиза от периферията и върви към центъра на Битието. Любовта е творчески, съзидателен процес, а обичта е процес отдолу нагоре, който съгражда. Когато говорим за култура, обществен, политически и духовен живот, разбираме обичта, като съзнателен процес, който става индивидуално във вселената.”

„Който носи истината в себе си е мъж, който носи благостта в себе си е жена. Мъжът е образ на истината, а жената – образ на благостта. Такъв мъж и такава жена, съединени в едно създават условия за идването на Бог между тях. Това наричаме истинска женитба. Мъж без истина и жена без благост не могат да се съединят в едно. Дето е истината и благостта, там е Бог, там е мястото на радостта и веселието, там е раят. Дето няма истина и благост, там Бог не живее, там е мъчението, там е адът.”

„Вибрациите на жената се отличават от тия на мъжа. При мъжа има повече прави линии. Той е праволинеен – мяза на радиоактивни сили, които излизат от центъра на един кръг. Жената обича кривите линии, тя се движи по спирала.”

„Мъжът и жената са онези типове, според които е създаден целият свят. Ако искате да разберете живота и природата с нейните творения, трябва да разберете какво нещо е мъжът и жената. Не разберете ли това, не можете да разберете нито вашия ум и сърце, нито вашата душа и дух.”

„Мъжът и жената са букви от азбуката. Мъжът е първата буква, а жената – втората. Човек все трябва да си служи с някои букви, за да изкаже мисълта си.”

„Преди да станеш жена, трябва да бъдеш мъж. Първо се явил мъжът – формата, в която се вложило съдържанието – сърцето. За да изработи такава форма, в която да се влеят велики, възвишени чувства, човек трябва да има отличен ум. Само при това положение формата и съдържанието се осмислят.”

„Обективното разглеждане на предмета е от мъжка страна, а субективното – от женска. Съзнателното е мъжката страна, а подсъзнателното – женската страна. Всеки предмет трябва да се разглежда от гледището на двата ума – обективен и субективен и тогава ще имаме едно вярно понятие.”

„Момата символизира душата, а момъкът – духа. Те са букви от азбуката на природата, която се състои от живи символи.“

„Момите се въртят на хорото от ляво към дясно, а момците – от дясно към ляво.“

„При въртенето на хорото ту наляво, ту надясно се образуват светли, вдъхновяващи струи, ту за момите, ту за момците.“

„Мъжът и жената съвкупно показват какво представлява човекът. В природата съществува един мъж и една жена, които се проявяват чрез много мъже и много жени. Този закон на единство съществува в целия космос – има само един мъж и една жена и всичко, което съществува в света е едно единствено, само отраженията му са многообразни. Мъжът трябва да цени топлината, която жената му дава от единствената жена. Жената трябва да цени светлината, която мъжът дава като проводник на единствения мъж.“

„Мъжът не живее за себе си, а за повдигане на жената. И жената не живее за себе си, а за повдигане на мъжа. Това е тяхното предназначение. Ако искаме нова култура и ново човечество, трябва да имаме тези нови възгледи за мъжа и за жената. Без тези възгледи никаква любов не може да има, никаква знание не може да е стабилно и полезно, и никаква истина не може да се разбере.“

„Жената трябва да гледа на мъжа като на брат, а мъжът да гледа на жената като на сестра, за да свършат заедно възложената им работа.“

„Жената трябва да забрави себе си и да живее само с мисълта за повдигане на мъжа си. По този закон учителят е условие за повдигане на ученика и ученикът – за повдигане на учителя. Богатите са условие за повдигане на бедните, а бедните – условие за повдигане на богатите.“

„Жената е огледало на мъжа и мъжът – огледало на жената. Те се оглеждат един в друг и виждат погрешките си.“

„Любовта на жената носи мекота и топлина, а любовта на мъжа – светлина. Топлината и светлината, съединени в едно, раждат силата. Като съедини топлината на сърцето си със светлината на ума си, човек става силен и красив.“

„Мъжът представя физическия живот, с който трябва да се справите. Жената представя вътрешния живот на човека. Мъжът изгражда къщата, а жената я устройва и нарежда. Мъжът донася дърва, а жената наклажда огъня. Работата между мъжа и жената е строго разпределена, както е разпределена работата между ума и сърцето.“

„Обикновено в жената преобладават кръгли линии, а в мъжа прави и счупени. Кръглите линии внасят в характера мекота, а правите – твърдост и острота.“

„Като се срещнат двама с положително електричество, ще се сбият. Ако са с отрицателно електричество, ще се появи лицемерие, измама.”

„Чрезмерната сила втвърдява мускулите, а голямата слабост, мекушавост е киша, кал, в която нищо не може да расте. Животът не се проявява в голямата сухота, нито в голямата влага. От сушата ратенията изсъхват, а от голямата влага – изгниват. *Животът се проявява само там, дето сушата и влагата се допират.*”

„Всеки мъж носи жената в себе си и всяка жена носи мъжа в себе си. Те не могат един без друг. Мъжът е стимул за жената, а жената за мъжа. *Отнемем ли жената от света, всякаква култура ще изчезне; също е, ако отнемем мъжа. Под думите „мъж и жена” в широк смисъл разбираме ума и сърцето.*”

„Когато имаме правилно съотношение между главата на мъжа и краката на жената, тогаз имаме движението на човека. А движението това е проявата на любовта в света на физическото поле. *Първият подтик, стремеж и каквото и да е движение е любовта. Любовта е движение, един процес на Словото.*”

„Мъжът и жената представят два принципа, две части на едно цяло. Цялото е самият човек. Двата полюса, двете части са душата и духът.”

„*Мъжът и жената са два принципа, които работят. Единият принцип творчески, наречен мъж, Бог, вторият, пасивен, наречен жена или Господ, то е все едно.*”

„*Мъжът се занимава с първия закон – любов към Бога. Жената се занимава с втория закон – любов към ближния. Човекът се занимава с двата закона.*”

„Мъжът и умът обичат Бога, а жената и сърцето обичат ближния.”

„Мъжкия принцип започва активно, но поради съпротивлението, което среща, преминава в женския принцип. *Само между мъж и жена може да се образува права линия.*”

„*Всичко видимо в природата е женско. Мъжкото е невидимо.*”

„*Всичко, което се проявява и разгръща е женско. То взема енергията си от мъжкото, непроявеното.*”

„*Мъжът се движи по прави линии, а жената по спирала, мъжът по ръдиуса, а жената по периферията на окръжността.*”

„Женственото съгражда, събира нещата. Мъжът пък владее пространството.”

„*Мекотата поддържа живота, а силата го прави да расте, да се развива. Умът трябва да е великодушен, а сърцето целомъдрено.*”

„Мъжът тук е мъж, но горе е жена. Затова обича и почита жените. Ако физическото тяло е женско, духовното е мъжко, а божественото е човек.“

„Жената и мъжът трябва да гледат един на друг като на чисто злато, което не се изменя.“

„Мъжът се занимава със силите в северното полукълбо, а жената – на южното полукълбо, затова интересите им са различни.“

„Нито северното полукълбо може да владее над южното, нито южното над северното. Затова *стремежът към победа трябва да излезне между мъжа и жената. Доброто идва от космичния свят, а не от мъжа и жената.* Всеки трябва да стои на определеното му място и да очаква определеното за него добро.“

„Теософията е наука за примиряване на противоречията между мъжа и жената, т.е. за примиряването на човека с Бога. Който е теософ, трябва да знае как да се примири с човека, когото мрази. Има противоречие между теб и Бога, трябва да го примириш.“

„*Светът ще се оправя, когато жената се откаже да яде от забраненото дърво и мъжът се откаже да ходи по пътя на Каина.* Човек трябва да се откаже от престъплението на низшия си ум и от греха на неразумното си сърце. Човек може да слуша ума и сърцето си, докато са в съгласи с духа и душата му.“

„*Буржоата и пролетариите са мъжка и женска партия с подобни принципи.*“

„Мъжът трябва да тури за основа на живота си доброто, а жената – послушанието.“

„Мъжът и жената са полюси – огледала един на друг. Мъжът може да види себе си само в жената, а жената вижда себе си обективно само в мъжа. Жената е обективен израз на мъжа, а мъжът – обективен израз на жената.“

„Жената търси едно възвишено същество от Божествения свят, което има отношение с формата на мъжа. Този мъж трябва да стане проводник на Духа. *Жената търси Духа в света, той е нейния идеал, а идеалът на мъжа е душата.*“

„За да се разберат мъжа и жената, тя трябва да живее в душата си; той в духа си, а между тях да поставят любовта – съединителната връзка на живота. Това значи разумно живеене.“

„*Волята – светът на жената и разумността – светът на мъжа се съединяват в едно и образуват човешкия свят.* Жената представлява благостта, а мъжът - истината. Благостта и истината трябва да се съединят в едно, да проявят висшия ум в човека. Ако не говори истината, мъжът не може

да бъде разумен. Ако не проявява благостта, жената не може да има нужната мекота и воля. Само мекият човек е истински волев.

Умът трябва да има две качества, свързани в едно – благост и истинолюбие.”

„Ако мисълта внася радост, тя има отношение към Цялото и е добра мисъл. Същото се отнася до чувствата и постъпките. Не можеш да работиш върху себе си, да съграждаш своето бъдеще, ако и ти нямаш отношение към Цялото. Мислите имат отношение към чувствата, чувствата към постъпките, а всички заедно – към Цялото. Висшето начало в човека е неговият дух. Духът и умът в човека са прогресивни, безформени, защото са в постоянно движение. То се изразява не чрез прави линии, но чрез лъч. Отсечката, правата линия няма условия да расте, а лъчът постоянно се удължава и расте. Щом видите един лъч, казвате: Човек е това! Той постоянно прогресира. Кажете ли за някого, че е мъж или жена, подразбирате отсечки, които имат отношение една към друга като разумни същества. Мъжът представлява отсечката АВ, а жената отсечката ВА. Под „мъж” разбирам развиване на въжето, с което се измерва дълбочината на океана. Под „жена” разбирам навиването на въжето. Мъжът подразбира активно състояние, а жената – пасивно състояние. Това е превод на отсечките АВ и ВА.”

„Когато се възстанови хармонията между мъжа и жената и между външния и вътрешния човек, хората ще дойдат до все по-дълбоко познание и ще разберат, че Бог прониква цялото Битие. Като дойде човек до това познание, ще се отнася с дълбока почит и уважение към всички същества и към храната, водата и всички блага, които ни дава Бог. Така като мислим, ще настане един нов свят в нас.”

Умът на Духа

В Откровението се говори за Онзи, Който носи Истината, възседнал бял кон. Този бял кон е умът на Духа.

Ние тук няма да се спираме върху падането на низшия ум, който на изток наричат илюзия, присадка на тъмните сили, която пречи на медитацията. Този непостоянен лунен ум или черноглед сатурнов ум привлича всички нещастия към човечеството.

Онзи ум, който идва да претвори падналия ум и падналото сърце е умът на Духа, слънчевият ум. Негов еталон е слънчевият Архангел Михаил, който идва да върже змея (човешкия егоизъм) с желязна верига, за да спаси родилката, преследвана от последния. Тази родилка е бялата раса, която

ражда новото съзнание, новото разбиране и новата култура на шестата раса на светлината и любовта.

„Трябва ви един ум необикновен. Обикновеният ум не разбира нещата.“

„Човек има два ума: умът на Луната и умът на Слънцето. Умът на Луната постоянно се пълни и празни и нищо не допринася за човека. Умът на Слънцето подразбира култура, която никога не залязва и не изгрява, той постоянно свети и грее.“

„Субективният ум или както го наричат истинският човек е Божественото начало в човека. Той живее и в миналото и в настоящето и в бъдещето. Той има интуиция за разлика от обективния ум, който няма интуиция. Субективният ум е добрият съветник на човека.“

„При днешните условия Духът се проявява чрез ума: Божественото е това.“

„Слънцето на човешкия живот е неговия ум, който постоянно трябва да свети. Слънцето означава висшия ум. За него се казва: „Слънцето не ще залезе.“

„Умът на човека е отправен към центъра на Слънцето.“

„Конят представлява човешкия ум.“

„Ако имаш вяра, умът присъства в теб, ако нямаш вяра и умът го няма.“

„Умът на човека не може да се развива, ако той не дава никому нищо.“

„Чрез мисълта си човек събира три вида енергия, чрез която съгражда умственото тяло, което занася със себе си в другия свят.“

„Безсмъртно е умственото тяло на човека.“

”Христос казва: „Аз съм истинната лоза и Отец Ми е земеделецът.“ В тази лоза текат соковете на любовта като сила, която носи живота. В живота се проявява съзнанието на човека, а в съзнанието – неговия ум. Следователно, без любов животът не може да се прояви. Щом се яви живота и съзнанието се изявява. Без съзнанието като светлина нищо не се постига. Живите същества се отличават едно от друго по степента на тази светлина. Колкото на по-долно стъпало е едно същество, толкова по-малка е светлината на неговото съзнание. Щом дойдем до човека тази светлина е голяма.“

„Има свещени думи, каквато е думата „Аум“, които трябва да произнасяме често, даже и да не разбираме смисъла им. Духът ви ги разбира, а това е достатъчно за вас. Аум е дума на Духа. Изпеете ли тази дума на Неговия език, Той ще ви разбере и помогне. Той разбира и знае нуждите ви.“

„Ом“ на български е идентично с ум, съзнание.“

„За индусите думата „ум“ е свещена – „ом“ или „аум“.

„Думата „Аум е свещена, останала от една възвишена култура. Аум, Амен, Амин, Ом е една и съща дума с много мощно въздействие, с мощно значение. Целият Всемир си служи с нея. Ако често я произнасяте, дори и несъзнателно, ще опитате силата ѝ. Аумен, Амин съдържа всичко в себе си. Аумен това е ключът, с тази думичка ще отключват всички врати.“

„Любовта към Бога е поклъване, израстване и разцъфтяване на човешката душа. Това значи да повдигнеш ума си нагоре.“

„Всички хора, които имат идеи са наторени с Божествения Дух, а като нямат идеи са киселини и основи.“

„Когато приемате нова мисъл, ново чувство, чрез тях ще се прераждате. *Всяка права мисъл е присъствието на Божия Дух в тебе.* Чрез всяка права мисъл се проявява едно възвишено същество, което разбира законите много по-добре от теб. И чрез едно твое благородно чувство се проявява едно същество от невидимия свят, което разбира живота много повече от теб.“

„Като стане религиозен, човек започва да живее много повече с центъра на главата си, където са моралните чувства. Той нарича това религия, а всъщност е чувстване. Докато умът не се наложи на сърцето, човек ходи в крив път. Ако само религиозното чувство може да спаси хората, разбирам. Но човек трябва да бъде същевременно разумен, да разбира нещата, да търси техните причини и последствия. Щом се прояви умът в човека, спасението веднага ще дойде. *Умът върши най-важната работа. Той е Божественото в човека, което го ръководи.*“

„Само умът може да спаси човека. Ако се съмняваш, умът не е в тебе. Гневиш се, умът не е в тебе; боледуваш, умът не е в тебе. Много изпитания минаваш, но не намираш начин как да си помогнеш. Щом дойде умът, всичко ще бъде на мястото си.“

„Способностите и дарбите са дреха на човешкия ум.“

„Всяка велика мисъл се нуждае от *малки подтици.* Те внасят във вас велика идея.“

Подтиците, вътрешните тласъци от импулсите на любовта са самият акт на пробуждане на съзнанието.

„Студът е противодействаща сила, която регулира енергиите на човека. От студа и най-лошия човек става добър, снизходителен към ближните си. Той е готов на всякакви отстъпки. Ако искате да не ви хапе змия, турете я на студено.“

Студът е качество на електричеството, на ума. Учителят е оставил песента „Студът всичко дава“.

Студът дава едно от най-ценните качества на материята – свръхпроводимост.

„Гордостта е признак на излишек от мозъчна енергия. Гордият човек е отворил всички прозорци на умствения си живот, вложил е в ума си безброй непостижими идеи, които иска на всяка цена да постигне, да стане пръв човек в света. Пръв човек е само космичният, който се е явил най-напред. Всеки друг, който се е явил след него, по никой начин не може да бъде пръв. Ти когато си се родил на опашката, ще бъдеш доволен и на това място, на което те поставят.”

„Сприхавостта и нервността на човека се дължат на излишна умствена енергия, която се натрупва в носа. Излишната умствена енергия разстройва нервната система, затова не претоварвайте мисълта си с излишни грижи и дребнавости.”

Носът е център на интелигентността. Учителят го нарича министър на просвещението. С неговата светлина човек може да разреши всичките си проблеми.

Здрав ли е носът, може да бъде здрав и целият организъм.

Въздухът, т.е. Духът минава през този централен орган на лицето и влиза в човека. Затова човек трябва да се отнася деликатно към носа си, да има свещено отношение към него. Той е планина, издигната в Божия свят.

Учителят дава едно магическо упражнение за разтоварване от излишно електричество и регулиране на енергиите: Леко, мигновено, едва доловимо докосване два-три пъти върха на носа с показалеца.

„Дръжте носа си в изправност. Пазете го и го почитайте като свещен орган. Докато носът е в изправност, човек е здрав. Щом носът е добре, ще знаете, че и очите и ушите и устата ще бъдат добре. Оттам пък ще бъдат добре и дробовете, и сърцето, стомахът. Ако се наруши нещо в носа, организъмът постепенно се разглобява. Пазете *носа* си и не се страхувайте. Той *представява красив планински връх, дето се трансформират енергиите* на човешкия организъм. Докато носът ти е в изправност, Бог ще ти говори и чрез ума и чрез сърцето. Забележете: централно място на човешкото лице е носът. Бог се проявява на Земята трояко: чрез мислите, чувствата и постъпките на човека. Това се отразява на ума.”

„Пазете следния ред в живота си: поставете ума на първо място, моралните чувства на второ място, личните чувства на трето място, обществените чувства на четвърто място и инстинктът на пето място.”

„Желая умовете на хората да бъдат градина със сладки, вкусни плодове.”

Това пожелание е свързано с основната задача на ума – посяване идеите на новата култура в ефира на Земята.

Сеячът на тези идеи е Духът – Христос.

Права линия, лъч

Финият свят е точков свят, извън понятията, представите и възможностите на нашия двойствен свят.

Как можем тогава да отворим канал към този свят, да възстановим връзката си с него? – Чрез правата линия на истината, любовта и доброто, т.е. чрез *новата култура на финес*.

Всички хора трябва да разберат тази идея, да я приложат, *да възстановят връзката си с финия свят*.

„Моето учение се заключава в правата мисъл”, казва Учителят. Под „моето учение” се разбира *Божественото учение на Духа, учението на финия свят*.

Вратата и пътеката на правата линия е много тясна. През нея може да мине само една точка, един лъч, един импулс на Духа, на финия свят.

Новата култура ще ни научи да отваряме тази врата, за да проявим Божествения Източник на изобилието и живота.

„Освен любовта няма друга сила, която може да спаси човечеството. Това е абсолютна истина.”

„Нещастията на хората се дължат на факта, че те не мислят за любовта както трябва. Когато човек мисли за любовта правилно, тя започва да действа в него; тогава умът се проявява. Щом умът се прояви, значи любовта е дошла. Между ума и любовта има тясна връзка.”

„Правата линия е единственият път, по който можете да реализирате вашите мисли и чувства. Законът за правата линия дава на човека сила да се справя с мъчнотиите си. Той има знания, разбира хората и всякога се отнася добре с тях. Ако отиде при някой банкер да иска пари, непременно ще има успех. Банкерът не може да откаже на молбата на човек, който се движи по права линия. Много естествено: двамата заедно образуват права линия. Те са двете точки на правата. Ако по някакъв начин банкерът не се приспособи към човека, който се движи по права линия, за това той ще плати скъпо. Все ще се намери един банкер, да обслужи на разумния човек. Изобщо разумният човек разполага хората към себе си. *Любовта действа по пътя на правите линии*. Ето защо, срещнете ли човек, който се движи по линиите на любовта, вие сте готови да му услужите във всичко. Ако някой се движи по крива линия, вие затваряте сърцето си за него. Като знаете това, *изучавайте правите линии, прилагайте ги в живота си, за да реализирате всички добри мисли, желания и постъпки.*”

„Казано е за точката, че не заема никакво пространство, че няма никакво измерение. Въпреки това, тя образува правата линия, която има едно

измерение и заема пространство. Как може безпространственото да образува нещо пространствено? *Ние наричаме безпространствено всяко нещо, което не среща никакво съпротивление на пътя си. В този смисъл, точката не среща никакво съпротивление на пътя си. Всяко нещо, което среща съпротивление на пътя си е пространствено.*”

„Правата линия е път на мъдреците, а кривата – път на глупците. Под „глупци” разбираме ония, които изразходват енергия, време, средства, без да постигнат своите желаня. Тъй щото, два пътя съществуват в живота: *път на правата линия, дето се постигат всички желаня; път на кривата линия, т.е. път на непостигнати желаня.* Тази е причината, поради която пътят на кривата линия е по-дълъг от този на правата линия. Ако искате да имате постижения, правете опити по пътя на правата линия. Докато не получите резултати, не преставайте да правите опити.”

Глупците, грешниците имат само една възможност да влязат в света на точката, на Бога – по пътя на спиралата навътре. Обаче мъдреците са мощни да използват прекия път на правата линия. Немощният върви по обиколни пътища, а силният е способен да се изкачи по стръмната пряка просека. Силата на правата линия е в него и го освобождава от всички съпротивления.

„Вън от правата линия, животът е неустойчив. *Тайната на добрия и устойчив живот е в правата линия, която носи радост и веселие за човешката душа.* Искате ли да ликвидирате със сиромашията, с невежеството, с мрака и ограниченията, влезте в света на правата линия. Търсите ли Бога, ще Го намерите в света на правата линия – в хармоничния живот. *Бог работи в света на правата линия.*”

С друг думи, *безпространственото, Бог, се проявява само в света на правата линия, която е Негов проводник. Няма друг начин да станем проводници на Божественото, освен този – да изправим живота си по законите на правата линия.*

„*Радостта е външен израз, чрез който човек показва, че е намерил пътя на правата линия. Единственият път към Бога е пътят на правата линия. Само по този път човек може да постигне своите желаня.*”

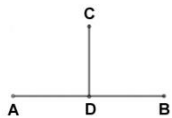
Божественото, безпространственото, безвременното идва при нас само по права линия – чрез възходящия импулс от радостта, че любовта, взаимността, сливането с Цялото са един завършен факт в нас – ние сме чисти проводници, ние сме извори.

Пробуждането на космичното съзнание е изблик на възходящия импулс нагоре от централното поле на Абсолюта. Това е тайната на Неописуемото, Невъобразимото – импулсът, който се обективира.

„Чували сте да казват за някого, че е *прав човек*, т.е. *добър*, а за друг, че е *крив човек*, т.е. *лош*. Какво показва това уподобяване? *Правата линия се взима като символ на доброто и правото в света*, а *кривата*, като символ на злото.”

„Привличането на човека от електрични и магнетични центрове са механични прояви на механични идеи, към които човек се привързва несъзнателно. ... Изобщо, *нетрайните и неустойчиви отношения между хората наричаме „механически“*.”

„Мислещият човек не гледа нито надолу, нито нагоре. *Мислещият човек е вгълбен в себе си. Мисълта му е всякога права. От центъра на Слънцето към горната част на главата му е отправен един перпендикуляр. Това показва, че неговата мисъл е свързана с центъра на Слънцето. Ако от главата на даден човек не е издигнат перпендикуляр към Слънцето, ние казваме, че мисълта му не е нито права, нито дълбока. Правата мисъл обновява и весели човека.*”

„Какво представят точките А и В на правата АВ? Точката А е младият момък, В – младата мома; точката А е бащата, В – майката. Когато А и В се срещнат в точката Д, енергиите им отиват нагоре по перпендикуляра С. За да се научи жената да обича мъжа си, и мъжът – жена си, енергиите им трябва да вървят непременно по перпендикуляра ДС, да се образуват два прави ъгъла, равни помежду си. Перпендикулярът ДС показва посоката, по която се изявява любовта към Бога.

Първата задача на човека е да се научи да обича Бога. Щом обича Бога, той ще обича и своя ближен. Ближният на А е В, а на В – А. Значи правата линия представлява връзката между две същества. Ако не вървят по права линия, отношението между тях не е правилно. Намерите ли се в някаква мъчнотия, турете правата линия като божествена мярка. Ще кажете, че в геометрията правата линия се разглежда като най-късото разстояние между две точки. Така е и в природата. Правата линия крие в себе си условия за точката, да се движи в определена посока и да образува линия Тя дава възможност на точката да се прояви. Щом се образува права, върху нея се очертават две точки: начална и крайна.”

Единственият начин да бъдем условие за проявление на точката, на Бога, е да изправим живота си по законите на правата линия. Пътят към това изправяне е чистотата. Науката за чистотата е наука за естеството на Бога. Когато двама се обичат, имат една допирна точка в най-високото нещо – чистотата, Бог.

„Когато двама се обичат, енергиите им се събират в общ център, с който образуват триъгълник. Когато хората се обичат двама по двама, образуват триъгълници, чиито върхове трябва да се събират в общ център. Тогава между хората царува хармония.”

„Коя е причината, дето хората са недоволни от живота си? Докато вървят в правия път, всички са доволни от живота си. Щом се отклонят от правата посока на движение, те стават недоволни. Техният път се пресича с Божествения и взима друго направление, под ъгъл. Следователно, докато две прави линии вървят успоредно, те са доволни от условията на живота. Щом се натъкнат на някакво препятствие, което не могат да преодолеят, те се отклоняват от пътя си, пресичат се и образуват ъгъл. Ъгъл се образува още, когато две успоредни линии стигнат крайния предел на своето движение. Те се отклоняват от пътя си и се пресичат. Ъглите пък затварят плоскост. Значи, когато успоредните линии изменят посоката на движението си и вземат посока перпендикулярна на първата, образува се плоскост. Правата линия подразбира разумно движение, което обаче не е вечно. Ще дойде момент, когато правата линия ще се пречупи, ще се огъне и ще вземе друго направление. Това е естествен закон в природата. Тя си служи с прави и с криви линии.”

„Какво правите, когато проточите ръката си да вземете един предмет? Щом вземете предмета, веднага свивате ръката си в лакета, образувате ъгъл и приближавате предмета към себе си. Когато отправяте погледа си към човека, когото обичате, щом го достигнете, погледът ви се пречупва. Погледът ви не отива по-далеч от предмета, към който е отправен. Следователно, ъгълът показва, че в човека се явява желание да вземе известен предмет и да го приближи до себе си. Ако върхът на едно човешко желание е обрънат към изток, а отворената му част – към запад, то ще се реализира правилно, и началото и краят му ще бъдат добри. Обратно: ако върхът на желанието е към запад, а отворената му част към изток, в началото желанието ще се прояви добре, а краят му ще бъде лош.

Като не разбират законите за реализиране на желанията, мнозина се питат, защо едни желания и в началото и в края се изявяват добре, а други не следват по същия път? На този въпрос може да се отговори с въпроса: *Защо телата падат?*”

Изток е есенцията, началото на нещата, а запад – краят, когато те натежават и падат от дървото. Правилно е да започваме нещата от най-малката им величина – семенцето.

„Като дойдем до произхода на правата линия, разглеждаме я като път, който изминава точката. Ако точката не се движи, правата линия не може да съществува. При това, знае се, че точката няма измерение, не заема никакво пространство. Въпреки това, при движението си тя образува права линия. Тялото пък е единствената възможност за проява на плоскостта.

Следователно, ако човек иска да се прояви индивидуално, трябва да се движи по пътя на правата линия. Ако иска да се прояви колективно, трябва да се движи по пътя на плоскостта.”

„Права линия е тази, която се движи само в една посока.”

„Да се върнем пак към *правата мисъл, като проява на точката*. Следователно, ако човек не може да намери път за проява на една своя мисъл, на едно свое чувство или на една своя постъпка в най-елементарния им вид, той не разбира закона на правата линия. *Съграждането на човешкия характер почива върху закона на правата линия*. Възпитанието и самовъзпитанието на човека почиват върху същия закон. Когато се говори за моралния упадък на личността, на семействата, на народите, разбираме отклоняване от посоката на правата линия. Хората се отклоняват от посоката на правата линия съзнателно или несъзнателно, понеже считат, че този път е мъчен. *Всъщност, най-лесен е пътят на правата линия, понеже тя е мярка за нещата*. Има един свят вън от правата линия, но той е духовен, вън от времето и пространството, в които се движат хората.

И тъй, *точките са основа на материалния свят, а линиите – граници на този свят*. Плоскостта може да се разложи на линии, а линията на точки. Математиците казват, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. Това твърдение е вярно, когато приемем, че едната точка е в движение а другата – в покой. Правата линия подразбира, че нещо е реализирано вече. Значи точката изминала известен път, вследствие на което е образувала правата линия. Щом има права линия, има и постижение. Когато физиогномистът разглежда лицето на човека, той търси по него прави линии. Достатъчно е да намери поне една *права линия* на човешкото лице, за да каже, че този човек има някакво *постижение*. Този човек има *характер*, защото само *разумният* може да регулира възможностите на правата линия.”

„Какво се разбира под понятието „крива линия“? В геометрията, за пример, окръжността е крива линия, която има център. Всички точки на окръжността са еднакво отдалечени от нейния център. Ние пък казваме, че *всяка линия, която има център не е крива. Всяка линия, която няма център е крива. Казвате, че две точки образуват права линия. – Защо? – Защото едната от тях е център на другата, която се движи в известна посока. От това гледище, ако някой се движи по крива линия, която има център, казваме, че той е човек с идея*. Схващанията на обикновените хора са тъкмо обратни. Като виждат, че някой върви по крива линия, те казват, че той е в безпътица. В безпътица е, ако няма *център, към който да се стреми*. Обаче, ако има център, той не е в безпътица. Тогава ще заключим, че слънцето, земята и другите звезди и планети, които се движат по крива линия, са в безпътица. Не, те имат център, към който се стремят. *Всъщност, криви линии не съществуват*. Кривата линия е сбор от множество прави линии, между които има известно

съотношение. Значи *кривата линия* не е нищо друго, освен *разширение на правата линия*. Без кривата линия правата не може да се разширява. Под разширение на правата линия разбираме „продължение”.

„Като ученици на Великата Школа на живота, *започвайте живота си с правата мисъл, а не с доброто и злото.*”

„Като живее, човек трябва да се отваря и затваря навреме, *да приема и да дава навреме*. Ако платното на гемията не се отвори за вятъра, тя ще стои на едно и също място. Ако чувалът не се отвори за брашното, хората ще гладуват. ... Ако човек се *отваря и затваря на място и на време*, той е доволен; ако не се отваря и затваря на място и навреме, той е недоволен.”

Упражнението „Пробуждане”, което отключва Паневритмията, разкрива основния ѝ принцип – отваряне и затваряне, даване и приемане, като начин на взаимодействие между Абсолюта и Проявеното, между финия централен свят и периферните светове.

„*Да се движиш по права линия, това е истината. Тя има само едно измерение. Тя е основа на всички измерения.*”

„Геометрически ние изразяваме думата „култура” с права линия. Правата линия пък подразбира почва. Следователно, за да имаш култура, трябва да имаш почва, в която да сееш.”

Душата и сърцето са почва за семената на Духа и ума.

Казват, че при упражнението „Пробуждане” Учителят е обръщал длани надолу. Сестра Магдалена от Варна свидетелства, че като питали Учителя да обръщат ли длани надолу, той отговорил: „Рекох, вие го играйте така” – с длани нагоре. Може това да не е абсолютно и да се е отнасяло само за този период, но е логично Учителят, съвършения, да сее семето на Словото, а ученикът да е почва, в която се сее семето. т.е. да възприема семето на Словото, което е Христовият Дух, за да го отгледа и възрасти, да има плодове, които да занесе обратно в невидимия свят.

„Новата култура е велика, защото не търпи нищо отрицателно, никакви лоши мисли, чувства, действия.”

„Правата линия е лъч, който осветява пътя ви в тъмна, бурна нощ. Следвайте този лъч без страх и без съмнение.”

Истински прави са фините линии на импулсите. От тях излиза основната идея, която определя последващата посока и цел.

Сърцето-Слънце

Сърцето – неописуемото, скришното, днес е в робство, в тъмния външен свят на формите и затова копнежът му е навътре, към незнайното, финото, откъдето идва пламъкът.

Без този единен пламък то погива, гние, изгубва възжеланията и предназначението си, забило корен в мрака.

Сърцето извършва най-трудната работа – да извади отгнилия свят най-сладките сокове на плодовете, най-светлите идеи на мислите.

Някога велик алхимик, днес сърцето загнива, поробено от черния маг на злото.

Всички същества, всички умове и души днес се събират, за да спасят сърцето, да му вдъхнат отново пламъка, да го върнат отново към изкуството му, защото в него е скрито щастието на всички.

„Сърцето е център на живота, затова чистосърдечният знае отде иде и къде отива. Той разбира процесите на слизането и качването. Той знае, че е дошъл от Слънцето и пак ще се върне там.”

„Чистотата е условие за връзка на човешката душа с Бога. Чистотата повдига, а нечистотата понижава. Всяка дума трябва да се посее, да даде добри плодове. След известно време думата „чистосърдечен“ ще оживее във вас и ще се ползвате от плодовете ѝ.”

Сърцето изпраща кръвта – човешкия живот – да се пречисти в двата филтъра: черния дроб – филтъра на долния свят и белия дроб – олтара на свещения огън. Чувствата и мислите се дробят в тези два филтъра, докато станат чисти и свети. Защото само в чистотата сърцето може да долавя ритъма на своя Отец, който трепти в целия Всемир и го пълни с безмълвието и свободата на Истината.

„Пулсът на сърцето, това е тактът на любовта. Мразиш ли някого, получаващ сърцебиене.

Биенето на сърцето има косвено влияние върху дишането, а дишането има косвени връзки с кръвообръщението и пречистването на кръвта. Всички болести се дължат на неправилно разбиране на любовта, на неправилно дишане и окисляване в организма.”

„Изпразнете сърцето си от нечистотиите на живота и го напълнете с плодовете на Духа.”

„Сине мой, дай Ми сърцето си!” Сърцето представлява духовното тяло на човека. Казва се в Стария Завет, че това тяло на човека още не е оформено.”

„Когато омразата, злото вземат надмощие в човешкото сърце, човек става сух, корав, втвърдява се. Сърцето, мускулите, ръцете, краката, артериите

закоравяват. Тогава лекарите казват, че човек боледува от артериосклероза. Но *Бог, като види, че злото е обсебило човека, му изпраща любов, за да го смекчи малко, да организира тялото.*”

„След време сърцето трябва да се премести в средата, между двата дроба и тогава вече може да говорим за любовта и мъдростта.”

Сърцето се е изместило отляво, в низходящите сили, след грехопадението.

„Сърцето е общество от най-разумни клетки, които извършват *най-възвишената работа*, те извършват и работата на душата.”

„*Новата култура е култура на сърцето, което води хората към побратимяване.* Чрез сърцето ще се изрази великата Божия Любов.”

„Вие не знаете какво нещо е сърцето, не знаете каква *музика има в него* – не познавате ритъма на сърцето.”

„Отвори сърцето си за хората, за своите близки, гледай на тях като на любими същества, които мислят доброто ти и веднага отчаянието ти ще се смени с радост – този опит е само за *герои, които лесно могат да излязат от личния живот и да влязат в духовния.*”

„*Реалният свят е на безсмъртието, на устойчивите и неизменни чувства.*”

„*Линията на съдбата, на щастието, е добре развита, когато сърцето ти е широко отворено и щедро.*”

„Като дойдете до сърцето, дето е любовта, там ще видите особено *нежна краска от розов цвят.* Същевременно тя излъчва и приятна, *мека топлина.*”

„Когато дойде *космичното съзнание*, ще се създаде *духовното тяло* – *истинското сърце* на човека. Плътското тяло умира, а духовното не умира, плътското страда, духовното не страда, плътското има противоречия, духовното няма никакви противоречия. Духовното тяло живее във вечна радост, в разбиране дълбокия смисъл на живота.”

„Когато говори за сърцето, Христос разбира онази *вътрешна среда в човека във вид на физически етер*, която служи за *проводник на възвишените сили, идеци от духовния свят.* Ето защо, когато вътрешната, централна част на сърцето е чиста, човек непременно ще види Бога. *Под думата „Бог” Христос разбира всички разумни възможности, които се крият в човека.*”

„По-добре пръста ти да гори, като малка част от тялото, отколкото *сърцето, което е почти цялото тяло.*”

Сърцето е най-голямата туптяща и пулсираща система от центъра до най-фините капилляри. То е космичен жив и разумен процес, който оживява, чисти и храни Всемира.

„Сърцето ти трябва да бъде свободно, независимо, недостъпно за никой, защото в него са записани Божествените закони.”

„Не си играйте с нечие сърце, за да не платите с живота си. Като отидете при някое сърце, събуйте обувката си и молете Господ да ви благослови и научи.”

„Първо повикай Господ в сърцето си и тогава го отваряй за когото и да е.”

„*Моли се Господ да очисти сърцето ти и да положи в него своя закон.*”

„Сърцата ви не трябва да са плитки, не трябва да има кипеж в тях.”

„*Сърцето може да се поправи само тогава, когато се посвети в служене на Бога. Без любов то никога не може да се поправи.* Любовта е съществено нещо за сърцето – тя е като водата за растението. Щастието на човека се крие във вътрешната връзка на човека с Бога. Тази връзка е любовта.”

Сърцето процъфтява, когато служи на финото, пламъка, живота, цялото.

„Сърцето не пречиства само кръвта, но и чувствата. Дробовете не пречистват само въздуха, но са филтър, на който се поставят мислите, чувствата и желанията на човека да се пречистят. На този олтар гори жертвеникът на свещения огън, който пречиства и калява нещата.”

„Любете, без да се влюбвате. Не залагайте сърцата си! Сърцето е капитал, който за нищо на света не трябва да се залага.”

„*Ще вложите любовта, като един алхимически камък в себе си и за нея само ще мислите, за нея, като единствена сила, която всички мъчнотии премахва.*”

„Любовта е токът, който трансформира нашето сърце, затова тя трябва да се пусне в него. Щом сърцето ви се е свило, у вас има завист, омраза, негодувание.”

„Днес човек воюва за сърцето си, да го освободи от загнозеното зло. Странанията са път за освобождаване. Като минете границите на странанията, ще разберете *любовта – великия живот*. Ще страдаш, докато дойдеш до *истинската радост*, която *произтича от любовта*. Странанието е път към любовта.”

„*Пазете се, да не правите нещата обикновени.* Щом веднъж опитате едно желание, втори път не го опитвайте. Пазете се това желание да не стане среда за вас и да изгубите към него вниманието си. Щом желанията губят своя свещен трепет, те стават среда за човека, в която се раждат ред неприятности.”

Несъзнателните, механични неща са обикновени, лишени от съдържание, смисъл, живот.

Механичните движения в кой да е метод са умъртвяващи.

В природата няма повторения. Има изфинване и издигане на формата на все по-високи нива. Има и проявления в най-финия, вечно нов духовен свят.

Повторението е метод за вглъбяване, задълбочаване, изфинване, докато се стигне до свят, където моментално постигаме нещата.

Повторението има смисъл единствено като метод за изфинване и отваряне на вкоравеното сърце за по-висшите измерения на живота, за неограничените възможности на пълния човешки потенциал, за приемането и проявяването му.

„Отварянето сърцата на хората и приемането на Христа означава идването Му на Земята. Не Го ли приемат по този начин, ще дойдат бури, земетресения, циклони, сиромашия, глад, болести, кризи и т.н. Тези неща ще продължат, докато хората напуснат стария живот на външните вярвания.”

„Слънцето е сърцето на нашата система. За да се хармонизираш с него, кажи си: Сърцето ми бие ритмично, слива се с пулса на Слънцето и подобно на него правилно изпраща енергията си по целия организъм.”

За нашата система Слънцето е символ и проекция на силата и идеята за финия, централния свят То е център на сили, които извира от Първоначалото и обтичат целия организъм на Битието.

Слънцето е израз на това необятно, пулсиращо космично сърце.

Астрономите са установили пулсирането – свиването и разширяването на Слънцето. Всяко хармонично сърце резонира с този космичен процес.

Основата, канарата на този процес е финото, благото, хармоничното – Бог.

„Силата на човека се крие в благостта, която той възприема чрез сърцето си.”

Фината, вътрешна сърдечна сила на благостта свързва външния и вътрешния свят.

Тракийските българи, които в древността ги наричали „благари” са призвани да възстановят тази връзка, за да се обедини човечеството.

„Сърцето е равнодействаща сила, която управлява света.”

„Човек трябва да събира божествена енергия в себе си, да обогати своето сърце, че да може в трудни моменти да прояви своите чувства, да поддържа своя и на своите близки живот.”

„Страданията задълбочават чувствата, а радостта ги разширява. По-дълбоки чувства, по-богат умствен живот.

„Колкото чувства имате, толкова са способностите ви.”

„Духовното сърце е слънчевият възел – най-нежната област, която човек трябва да пази. Слънчевият възел е под влияние на черния дроб. Всички нечистотии от умствения и сърдечния свят отиват в черния дроб, а от там в центъра на Земята, където се пречистват. Слънчевият възел служи като канал, за пречистване на нечистите мисли и чувства. Здравето на човека зависи от състоянието на черния дроб.”

„Отсега нататък искам да се занимавам с разумното ви сърце, не със сърцето изобщо, но с разумното сърце на човека. Туй разумно сърце е душата на всички човешки прояви. Всяко желание, зародено в душата на човека придобива ценност. ...

Моралността представлява обработка на разумното сърце.

Следователно, за да има човек морал в себе си, това е плод на неговото разумно сърце, което е придобило известна опитност, извадило известни максими за себе си, приложило ги е и ние ги наричаме естествени навици на човека. ...

Срещнете един човек, запитайте се: мога ли да живея добре с този човек? Като запитате тъй разумното си сърце и нещо ви стяга, сърцето ви подсказва, че този човек няма добри навици и не ще можете да живеете с него. Този човек не е лош, но не е предизвикал своите добри навици. На друго място пък сърцето ще ти каже: ти можеш да живееш с този човек. И ти чувстваш едно приятно разположение. Каквото ти каже разумното сърце, неговата дума е вярна. ...

Разумното ви сърце ще остане като основа в живота ви, а от тази основа вашият ум ще се развива в ново направление. Това ще бъде вашата придобивка, вашият капитал за в бъдеще.”

Добродетел

Сърцето е подобно на Антей, изпълнен със силата на Земята, подпрял с раменете си Небето.

Мощен е той, защото краката му са вкоренени в добродетелта – най-мощната сила, на която се крепи мирозданието; вечната канара, около която кристализира характерът на човека.

Добродетелта е онова „бело камиче” според чийто растеж расте и Божественото в човека.

„Облеклото има отношение към външната обстановка на нещата. Важно е вътрешното облекло – това са човешките добродетели. Мъчно се изработват тези дрехи.”

„Силата на човека е в неговите добродетели, и ако днес хората страдат, това е, че нямат *добродетели*, а последните са един *капитал*, около който *почват да функционират великите сили вътре в природата*.”

„*Добродетелите са скъпоценни камъни с огромна магическа сила*.”

„Смъртта изхвърля всичко, освен добродетелта.”

Ум, сърце, воля, душа

Когато човек изгуби добродетелта и започне да гние, погрознява, боледува, остарява, той се изправя пред смъртта, която пробужда в него спомени за неговата велика родина. Тогава той съзнава истинската посока, истинската ценност и се обръща отново към душата си.

Дълъг и труден път му предстои, но той знае вече къде е светът на равновесието, хармонията, освобождението, спасението.

Мозъкът, дробовете и стомахът; умът, сърцето и волята намират общ език и разбирателство помежду си само в душата.

”Животът е начало на нещата, мисълта – в средата, а волята – краят. Животът е начало, дете се пробужда съзнанието; мисълта е средата, през която се предават енергиите, а волята е проява на тия енергии.”

„Без стабилност в ума и сърцето, човек е осъден на заболяване. Хората заболяват от чрезмерна чувствителност, но не от много мислене. Правата мисъл закрепва човека. Щом чувствата преобладават, човек става много чувствителен, докато стане ексцентричен. За да се кали и да не боледува, човек трябва да внесе хармония между своите мисли и чувства. Хармонията и мелодията вървят успоредно. За тази цел *умът на човека трябва да се контролира от разумността, а сърцето – от добротата*. Тогава всеки ще се ползва от любовта на другите, колкото може да възприеме. Бог дава изобилно светлина, топлина и храна, но различните същества имат различни възможности за възприемане.”

„Да бъдеш разумен и добър, значи да бъдеш силен, да постигаш нещата. Не можеш да победиш света, преди да си победил злото в себе си.”

„Соковете на стомаха отиват в сърцето да се пречистят. Оттам отиват в мозъка, дете се образува мисълта. Чувствата се образуват в слънчевия възел – център на симпатичната нервна система Мислите и чувствата се препращат по цялото тяло чрез мозъчната и симпатичната нервна система и така обновяват човека. Ако няма хармония между мозъчната и симпатичната нервна система, човек не

може да се обновява и престава да живее. Стрежете се към *хубави мисли и чувства.*”

„Всички процеси в стомаха се направляват от мозъка. Стомахът, долният свят дава материали, за да може да се гради организма. Каквото е отношението между главата и стомаха, такова е отношението между умствения и физическия свят – те са полюси на едн целокупен свят и са взаимно обусловени. *Човек трябва да мисли за онзи свят, защото оттам идат енергиите, необходими за градежа; трябва да мисли и за този свят, защото от него ще вземе материали за своя градеж.*”

„*Парите са произлезли от човешкия ум, приятелите – от човешкото сърце, а средата – от човешките постъпки.* Със светли мисли, благородни чувства и възвишени постъпки ще се създадат благоприятни условия за живота.”

„Изучавайте своите скрити мисли и желания, като се вслушвате в тихия глас на своята душа.”

„*Разбирането има отношение към ума, а прилагането – към сърцето и волята.* Щом разбирате нещо, трябва да го приложите. Само така ще дойдете до *вътрешното познаване* на нещата, г.е. до тяхната *същина.*”

„*Болестта на ума е недоимък на светлина, на сърцето – недоимък на топлина, на душата – недоимък на истина.*”

„*Магнетизмът и електричеството изтичат от Бога и влизат съответно в сърцето и ума.* Чрез тях можете да премахнете много препятствия от пътя си.”

„Иска ли човек да се разшири, трябва да употреби хармонията; иска ли да придобие пластичност, трябва да внесе в себе си мелодията. Източните народи обърнаха по-голямо внимание на мелодията в музиката, вследствие на което те развиха силно чувствата си и образуаха около себе си големи мочурлуци. Твърдата почва в тях се превърна на блата. Създаването на човека започва с хармонията. Разликата между човека и животните е, че в музиката на животните има мелодия, а в тази на човека преобладава хармонията.”

„Ако искате да бъдете щастливи, т.е. да живеете правилно, вие *трябва да съедините в себе си хармонията с мелодията, т.е. да направите връзка между сърцето и ума.* Животът на сърцето е мелодията, то винаги пее мелодично. Нещастията в света се дължат на сърцето, което като мисли за своята мелодия, отрича хармонията. Вследствие на това, сърцето на съвременните хора е станало на каша. Лошото у съвременните хора е, че те имат човешки ум, а животинско сърце, на което се дължи падането на човечеството. Казано е: „Ще им отнема каменните сърца и ще им дам ново.” *Под каменни сърца се разбира животинските сърца, т.е. свещения егоизъм на човека.* Когато някой иска да го обичат, почитат, уважават, да го считат за божество, а сам той нищо не дава, той служи на свещения егоизъм.”

„Когато мислите са хармонични, а чувствата мелодични, волята се проявява правилно и човек може да прояви творческите си способности. *Човек твори, когато съчетае хармонията на ума и мелодията на сърцето си в едно цяло.*”

„Нервната система възприема и хармоничните и мелодичните тонове; хармоничните се предават чрез ума, а мелодичните - чрез сърцето. При това, *хармонията се изявява като електричество, а мелодията – като магнетизъм.* Тези сили често сменят местата си. Електричеството прониква в сърцето и му дава тласък, усимва движението му; магнетизмът пък влиза в мозъка и го нагласява. И *Христос прилагал пеенето като метод за тонирание.* Казано е в Писанието, че на тайната вечеря Христос и учениците Му изпели една песен, след което излезли вън.”

„*Мажорът е радост, светлина, минорът – скръб, страдание. Математиката е вътрешните отношения, а геометрията – външния език на природата. Мелодията е отношение на човека към Бога, а хармонията – на Бога към човека.*”

„*Онова, което никога не се губи е разумното слово, което е плод на хармонията на човешкия ум и на мелодията на човешкото сърце.*”

„Жената е форма, чрез която възпитават чувствата; мъжът е форма, чрез която възпитават мислите. За да може в човека да се развият и мислите и чувствата, той идва на Земята ту като мъж, ту като жена. Мъжът и жената са форми, които един ден ще се слоят в едно и ще образуват един човек.”

„*Човек може да развива своя ум и своето сърце само на земята, а не на онзи свят.* Има добродетели, които се развиват само на земята, защото почвата на земята е благоприятна за тяхното развитие. За всяко нещо има специална почва. Каквото развие на земята, човек го занася в духовния свят, като материал за обработване. На земята човек произвежда материалите, а в духовния свят ги обработва.”

„Искате ли да имате успех в работата си, *умът и сърцето трябва да бъдат в съгласие.* Дойдете ли до някаква сериозна работа, спрете се в себе си и помислете какво трябва да направите и как трябва да постъпите. С бързана работите не се нареждат.”

„Като се натъкнете на противоречия, които не можете да разрешите, стремете се да разрешите правилните отношения между ума и сърцето си, т.е. в мислите и чувствата си. Щом постигнете това, вие имате вече възможност да изучавате звездите, небето, природните сили и да се ползвате от тях.”

„Неразположението се дължи на скъсване връзката с Бога или като резултат на „психическа противоположност”. В подобен случай съществува дисхармония между две съзнания, които са свързани заедно и се стремят в две противоположни посоки – човешкият ум и човешкото сърце.”

„Философската мисъл е мисъл на сърцето. Първо ще почувстваш, после ще мислиш. Първо ще опиташ ябълките, после ще им направиш описание. И любовта първо ще опитате и след това ще говорите за нея.

Аз говоря за божествената любов, която се проявява в човешката душа.”

„Щом намериш Бога, този закон на съпоставяне, закон на любовта, придобиваш тази божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиват правилно. Тогава каквото и да пипнеш, всичко ще ти се отдава. Защото никой в света не работи сам.”

„Има два начина на съждение: логически, т.е. посредствен и интуитивен – непосредствен. Единственото място, от което Бог може да ни говори, е сърцето. Има три степени, по които душата минава. Те са: физическа, умствена и духовна. Във физическото преобладават простите чувства и влечения; в умственото – способностите; в духовното – висшите стремежи на духа, върховното самосъзнание, в което вселената се разкрива в своята вечна, необятна форма.”

„Под „Дух” разбираме силното, божественото начало в човека, под „душа” разбираме доброто, благото в човека. Отличителното ѝ качество е мекотата. Умът е служител на душата, а сърцето – на духа. Които разбират Истината, стават сладки. Които не я разбират, стават кисели. Като те питат какво е Истина, кажи: „Когато узрея, ела да ме опиташ.”

„Душите работят по двойки. Обикновено едната работи горе, а другата – долу. После те си споделят своите опитности и се сменят.

През цялата своя еволюция само дванадесет пъти се срещат на Земята. Това са кардиналните прераждания.

Сродна душа е тази, в която човек по-лесно вижда присъствието на Бога. Това е пак любов към Бога.”

„Всичко, което човек желае, може да го постигне, когато мислите и желанията му са интензивни. Човек се обезсърчава, когато желанията му не са интензивни, когато няма идеал, когато е изгубил перпендикуляра на живота.”

Импулсът е перпендикулярът, идеалът, началото, запалката. Без него нищо не може да започне.

„Който разбира смисъла на сиромашията, може да стане добър, който разбира смисъла на забогатяването, може да стане разумен.”

”Достатъчно е да насочите ума и сърцето си към новите, светли идеи, за да започнат те да работят във вас и да започнат да организират ума и сърцето ви, да събудят висши умствени центрове. За каквото мисли човек, това става.”

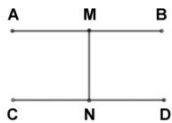
„За да стане господар на себе си, първо човек трябва да знае как да управлява ума си, а после чрез ума – сърцето. Само разумният човек може да гладува и жадува, само той знае, какво нещо е чистота.“

Любовта внася светлина в ума и разширява сърцето. Със светлина в ума и широта в сърцето, човек може всичко да постигне.“

„Когато човек не може да пази равновесие, това се дължи на дисхармония на неговите мисли и чувства.“

„Акробатът чрез вътрешното си равновесие се справя с външните си мъчнотии. Като дойдат противодействащи сили отляво и отдясно, противоречия в ума и сърцето, никой няма да ти помогне. *Ще влезеш в душата си, ще вземеш пръта с него ще пазиш равновесие.“*

„Ако линиите на ума и сърцето не са еднакво дълги, те ще загубят своята успоредност и ще се кръстосат или слеят. И едното и другото говорят за фаталност в живота.“

„Линиите АВ и DC, които представляват разумността, трябва вечно да се продължават, но перпендикулярът между тях не трябва да се изменя. Спазва ли се този принцип, и отношенията между хората на земята ще бъдат правилни.“

„За да не изпадне в робство, човек трябва да изхвърли от себе си всички желания и мисли, които не са в съгласие помежду си. Той ще намери съгласието между тях в разумния живот. *Само разумният живот се движи по успоредни линии.* Щом тия линии започнат да се пресичат, разумността изчезва и се явяват ред мъчнотии и препятствия.“

„Под „култура“ разбирам прилагане на религията във всяко отношение. Истински религиозният живее и с душата си, а не само с ума и сърцето.“

„Душата желае единствено да се прояви, за да станете *разумни и добри. Това са качества на душата.“*

„Любовта никога не се изменя, никога не се разваля. Тя е постоянна, даже постоянно се усилва и расте, понеже е разумна. *Няма по-разумно нещо от любовта. Тя произвежда священ трепет в сърцето и разумен акт в ума.“*

Трепет, импулс в сърцето и разширение, простор в съзнанието.

„Не оставяйте в себе си нито една неизправена грешка. Една неизправена грешка води след себе си много грешки. Те се размножават, както паразитите. За да изправите грешките си, турете ума и сърцето си на работа. Обикнете Господа с цялото си същество. Започнете да работите по нов начин и живота ви ще се нареди добре.”

„Не в своята глава ще вярваш, но в главата, която представя Истината, и която е в единство със сърцето. Трябва да се заемем да освободим нашия живот. Знанието нищо не може да ни ползва, ако не можем да придобием живота.”

„Сърцето трябва да придобие доброта, а умът – разумност. Те трябва да се съединят помежду си с вътрешна връзка и тогава човек може да бъде здрав, да постигне желанията си.”

„Сърцето и умът, Любовта и Мъдростта се съединяват, за да служат на Бога. Тогава се проявява душата, проявява се Истината и свободата.”

В Паневритмията винаги участват и двете ръце – ума и сърцето, вътрешното и външното в тяхната взаимност и динамика.

„Началото на живота, т.е. битието е мъжът, краят на живота, т.е. откровението е жената. Който иска да изучава откровението, той трябва да изучава жената. Това са въпроси на съзнанието. Ако не може да разбере проявата на Бога в своето съзнание, човек никога не би могъл да разбере проявите Му нито в съзнанието на мъжа, нито в съзнанието на жената.”

„Единицата е творческо число; двойката – число за работа; тройката – число за равновесие; четворката – число на движение. Докато дойде до положение да каже $2 \times 2 = 4$, човек трябва да се е научил да твори, да работи, да уравнил силите и да се движи правилно. Това значи да е постигнал съвършенство. Съвършеният човек не е нито мъж, нито жена. Докато човек се раздвоява в чувствата и в мислите си и се проявява ту като мъж, ту като жена, той не е съвършен.”

„Засега най-свързан със сърцето е слънчевият възел. Той е най-близо до сърцето. Душата е свързана със Слънцето, а тялото е нейно облекло. Външната обвивка е тялото, сърцето е неговото отопление, умът – неговото осветление.”

„Душата според окултната наука е това, което събужда всички възможности, всичко, което е вложено в човека и трябва да се развива през вековете. Това е големият източник на човека, от който той черпи. Душата, това е човекът в неговата целокупност, това е животът, който вечно се проявява и поставя все нови проблеми и задачи за разрешение.”

„Днес човечеството излиза от 13та сфера на Земята. То минава през нови области, дето се твори нова Земя. Следващите години ще бъдат щастливи. Те

приготвят условия за новата Земя и новото Небе. Който го опита, ще повярва. Който не вярва, да се моли да бъде свидетел на тия времена.”

„И видях ново небе и нова земя.” *Небето подразбира човешкия дух*, който трябва да се проявява в свобода и полет нагоре, *земята подразбира човешката душа*, която трябва да расте в знания и мъдрост.”

„Най-великите неща в света са човешката душа и човешкият дух. Умът служи за укрепване и украшение на човешката душа, а сърцето – за украшение на човешкия дух. *Духът, душата, умът и сърцето са семейството на човека*, а волята му е от най-благородните слуги в това семейство.”

„Без воля човек не е изявен. Волята е реализиран израз на човешкия ум и човешкото сърце.”

„Умът и сърцето са два велики центъра, чрез които душата реализира своите идеи. Без ум и сърце душата не може да се прояви.”

„Нужна е повече *светлина за ума*, повече *топлина за сърцето* и *мир за душата*, за да може да се внесе по-голяма широта в живота, да може човек да работи правилно и хармонично.”

„Здрав е онзи, на когото умът, сърцето и волята са в пълна хармония. Той има светлина в ума, импулс, подтик в сърцето и сила във волята.”

„Свободата зависи от правата мисъл, а последната – от любовта. Който люби, той мисли право и е свободен. Който не разбира любовта, живее във вечно недоволство, в закона на промените. Който се отвори за любовта, животът му става лек, пълен с постижения.”

„Може да мисли само онзи, който люби. Не можеш да разбираш нещата, ако не обичаш. Великата наука за любовта включва в себе си всички други науки.”

„Правата мисъл зависи от здравия мозък, правите чувства – от правилното кръвообръщение, правите постъпки – от здравия стомах.”

„Мислите са форми на идеите, а чувствата – тяхното съдържание. Мозъкът е резултат на умствената дейност, а сърцето и дробовете – на чувствата на вликите хора. Когато мислите и чувствата се уравнишат по сила, сърцето ще дойде в средата.

Като слезли на земята, великите хора създали и стомаха, като трети кръг на своята дейност.”

„Сатаната (лукавият) работи в ума ни, а духовете, изпратени от него, работят в сърцето ни. Мисълта е формата, а желанието е съдържанието. Молитва само от ума и само от сърцето не се приема. Еволюцията е правилна и успешна, само когато сърцето и умът, душата и духът действат в съгласие.”

„Човекът, когото виждате пред вас, съществува от милиони години. Бог е работил милиони години върху неговата душа и неговия дух. Душата е Неговата дъщеря, а духът – Неговия син. Към тях трябва да се отнасяме с дълбока почит и благоговение.

Туй е новото, божествено учение, което ще влее нов живот в съвременното общество.”

„С много любов ще се разкашкате, с много мъдрост ще се втвърдите. За да не стане това, трябва да отправите тези евергии към Истината, която ще ви покаже вътрешния смисъл на живота.”

„Тялото е обективно във физическия свят, душата – в духовния свят, а Духът – Божествения свят.”

„Обект на физическия живот е тялото, обект на духовния живот е душата, обект на божествения живот е Духът.”

„Добрите чувства имат отношение към кръвообръщението. Мисълта е основата, чувствата – вътъкът, а волята – совалката в делата и постъпките на хората.”

„Волята е в състояние да регулира силите на ума и на сърцето в човека.”

„Вашата светла мисъл и вашето добро сърце ще трябва да принесат плод, който да поднесете на човечеството. Щастието ви седи в този принос. Поднеси твоите широки идеи на света. *Мисли за Бога и Той ще мисли за теб.* Бога слагай по-близо до себе си, за да може да ви представи онова, което е далеч от вас. Бог е първия и последния, Когото трябва да видиш във всеки.”

„Работата на ума се определя от сърцето. Колкото материал е подготвило, толкова са възможностите на ума да работи. Сърцето работи, като се радва и страда; умът работи, като мисли. Волята съединява процесите на ума и на сърцето.”

„Чрез ума си вие никога няма да разберете какво нещо е Господ.”

Бъдещата култура е на разумното сърце, т.е. на душата.

Сегашните ум и сърце ще минат през школата на кръста, за да влязат в културата на душата.

„Само с контрол върху ума и сърцето си ще влезем в новата култура.”

„Ума и сърцето си не давайте под наем никому.”

Дошло е време, хората да развалят договора си с „княза на този свят”, на когото са дали под наем ума и сърцето си. Те от хилядолетия робуват на

неговите капризи и ще продължат да му робуват, докато не изгонят навън този квартирант.

„Външните форми са резултат на вътрешните различия между мъжа и жената. Всеки оттенък на човешкото сърце се дължи на вътрешна, дълбока причина в душата на човека.”

„Трябва да се откажем от формата на мъже и жени и да станем човек. Казано е : „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.”

„Новата култура е на милосърдието и Любовта, която ще съедини принципите на мисълта и живота. Тази култура ще съедини мъжа и жената в едно цяло.”

„В бъдеще, когато енергиите на ума и сърцето се хармонизират, в цялото тяло ще има пълна симетрия.”

Симетрията произтича от Истината, която ще направи хората безстрашни, да се издигнат над физическите форми, да влязат в по-висшите форми – на светлината, на свободата, на душата.

„Великото в Божествения свят е достъпно само за хора, които мислят. Благородното в света е достъпно само за хора, които имат сърце. Възвишеният живот е достъпен само за хора, които имат свещена, божествена воля.”

„Подлогът е сърцето, сказуемото, т.е. глаголът е умът, а съединителната връзка „е”, т.е. спомагателният глагол е душата, която свързва ума и сърцето на човека.”

„Вие като ученици трябва да имате правилни връзки помежду си.

Външно вие може да спорите помежду си, но в душата ви не трябва да има никакво раздвояване. Испитания, смущения могат да дойдат отвън, но съзнанието на човека трябва да бъде винаги будно. Когато някой се вкисне, Бог ще го изнесе на повърхността, вън да седи. Когато се покае, Бог ще каже: Повикайте това дете вътре! Той ще го повика при себе си и ще го запита: Синко, разбра ли сега смисъла на живота? *Ако можеш да служиш разумно, ще влезеш в Школата.*”

„Искате ли да бъдете богати, започнете отгоре, с богатството на душата. Запитайте се, имате ли този капитал в себе си. Ако го имате, търсете тогава външното богатство. Това е истинската философия на живота.”

„Сърцето и умът се съединяват, за да служат на Бога. Да се жени човек, това значи да се съединят две души, за да служат на Бога, да изпълнят Неговата воля. Хората не се женят за свое удоволствие – това е проституция! Женитбата е съединяване на две души, да служат на Бога. Съединим ли се в името на тази любов – да служим на Бога – всинца ще бъдем едно тяло и един дух. И тогава

във всинца ни ще дойдат великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Само тогава ще дойдем до онова истинско оженване на хората.”

„Душата е психически възел, който съединява Духа с материята и ума със сърцето в едно цяло.”

„Хармонизирате ли ума и сърцето си в психическия възел, ставате привлекателни и любими на всички.”

„Като слиза, душата се жени за тялото. Душата е мъжът, а тялото – жената. Техните желаниа са деца на душата и тялото. Тая женитба е истинска. Наричат я мистична женитба.”

„Днес пожелавам да дойде Духът и да стане глава на жената, а Истината – глава на мъжа. Тогава и Христос ще дойде на Земята и ще си направи жилище в тях. Само така ще се оправи светът и ще настане един прекрасен, красив живот. Всеки сам трябва да приеме Духа и Истината в себе си и да не очаква отвън да му проповядват за тях и да му ги налагат. Спасението на света се крие в стиха, който Христос е казал: „Истинските поклонници трябва да служат на Бога с Дух и Истина.” Всички, които служат на Бога по този начин, ще донесат мира в света. Затова нека всеки човек да тури в ума си мисълта, че може да донесе мира. Мирът иде отвътре, а не отвън. Затова казвам на българите и на всички народи: Не губете вяра в себе си, уповавайте на Бога, Който живее във вас и Който е наредил всичко в света. Уповавайте на вашия Дух и на Истината в себе си.”

„Бог ще нареди всичко чрез ума и сърцето.”

„Сега от вас се иска да приложите правата линия в ума и в сърцето си.”

„Добродетелният човек е силен, а разумният човек е смирен.”

„В буквата „Т” вертикалната линия представлява мъжа, а хоризонталната представлява жената. Те се стремят да се обединят или има стремление между активното и пасивното състояние, между двете велики Сили, които работят в света.”

Буквата „Т” е изчистен образ на кръста, дето двата полюса на живота се допират.

Тези две сили трябва да се стопят и пречистят от пламъка на това докосване, да минат през тясната врата на допирната точка, за да влязат във финия свят.

Днес Господ поставя змията, която е оплела ума и сърцето на човека, на кръста.

Умът и сърцето се прераждат.

Съзнанието на змията, т.е. на егоизма минава през девет категории филтри, докато абсолютно се изфини и превърне в еликсир на безсмъртие. В съзнанието ѝ няма да остане нищо двойствено, никаква заблуда или съблазън, никакво лицемерие и лукавство. Няма да останат нито мъже, нито жени, но божествени деца.

Човекът ще се върне в първоначалната си чистота на светлина, на истина, на душа.

Недоволство, доволство

За да излезе от затвора на материята и да влезе във финия свят, ученикът на новото трябва да влезе в сражение с тъмните сили и да ги победи.

Всички страсти, целият негативизъм, завист, злъч, цялата ревност и корист в него, това са все глави и змийски езици от хилядоглавото чудовище на недоволството.

То е онази ненаситна сила, която нищо не може да задоволи. За разлика от *импулсите на финия свят, които вдъхновяват и повдигат* човека, непрестанната жажда на недоволството го изпълва с напрежение, неудовлетвореност и разруха.

Преди да се издигне достатъчно, за да овладее оръжието на Любовта, ученикът трябва да въоръжи първо ума си с меч на вярата и сърцето си с щита на търпението. Това са първите оръжия, овладяването на които изисква време, постоянство и усилия.

Преди всичко, ученикът трябва да опознае своя противник – недоволството и да си постави ясната цел, която да постигне – *живот в доволството*.

„От вас се иска да се движите между две точки. Това значи, да бъдете доволни. Най-малкото недоволство във вас внася третата точка в правата линия. На единия край на правата линия седи Бог, а на другия – човек. Щом се яви трета точка на правата, Бог веднага запитва човека: Защо си недоволен? Какво искаш? – Искам да бъда красив. – Щом искаш да бъдеш красив, ще ти се даде ангелска красота, но ще гледаш да се справиш с нея. Като придобие тази красота, човек пак става недоволен. – Защо си недоволен? – Много ме безпокоят. – Така е. Когато човек придобие ангелска красота, той не може да се справя с нея. Кой как го види, ще иска да бъде с него, да се разговаря, да му се радва. Красотата е подобна на меда. Турете една чиния мед на открито и вижте какво ще стане с меда. Отдалеч още пчелите ще го помиришат и ще накацат. Следователно, ако красотата, богатството, които имате, ви приближават при Бога, те имат смисъл, ако ви отдалечават от Бога, те не са на мястото си.“

„Съвременните хора са дошли до един възел, до един кръстопът в живота си, и ако не знаят коя посока да вземат, те ще се натъкнат на такива изпитания,

които ще им костват живота. Като не могат да се проявят, като не знаят коя посока на движение да хванат, те дохождат до областта на недоволството. Според мене, недоволството, на което хората се натъкват, не е нищо друго, освен психическа краста. Каквото и да им се даде, каквото и да предприемат, те са все недоволни. ...

Каквото и да прави, човек неизбежно ще мине през *изпитания и мъчности*. Те имат за цел да го калят. За да се справи с мъчнотиите си, човек трябва да разполага с известно знание. Истинско знание е онова, в което няма никакво колебание: знаеш нещо и пристъпваш към реализирането му.”

„Причината на грехопадението беше много малка, едно малко непослушание. Господ казва: „Няма да ядете от това дърво.” Някой може да каже: Какво има, че е куснал малко, че изял една ябълка?” Не само една ябълка, но като почнали да ядат от това дърво, те престанали да ядат от всички райски дървета. И яли само от това дърво. Вие всички не сте престанали да ядете само от това дърво. Че *това недоволство е плод на това дърво!* Ти си недоволен от жена си - ти си ял от плода. Ти си недоволен от яденето – ял си от плода. Недоволен си от живота си, от своя ум, от сърцето си – това е познание на доброто и злото. И Бог казва: „Понеже Адам яде преждевременно и не разбра законите на доброто и злото, да не би сега да яде от дървото на живота. Защото тогава мъчно се поправя – да го изпъдим вън, за да разбере.”

„Защо остарява и погрознява човек? – От голяма лакомия. Лакомият човек прилича на воденица, която мели жито почти непрекъснато. Много жито може да смели тя, но в края на краищата пострадва. Тук ѝ се счупи някаква ос, там камъка и т.н. След това воденицата продължава да трака, но не мели. *Много желаня нищо не допринасят.* Това не значи, че човек не трябва да има желаня, но за всеки момент е достатъчно по едно желане.”

„*Недоволството* е присъщо качество на съвременната култура, която вече си отива. В тази култура човек е крайно *индивидуализиран*. И ние виждаме как човек днес иска да подчини другите, той да стане център, около който те да се движат. Вследствие на това силно индивидуализиране, между хората започва една вътрешна *борба за големство*. И в заключение тази борба завършва с *катастрофа*, обща за всички и лична за всеки, който участва в нея.”

„Казваш: Аз искам да бъда задоволен. – Знаеш ли, че нещастията в живота се дължат на задоволяването? Отиваш в кръчмата и казваш: Дай четвърт кило вино! Пиеш, но не си доволен. – Дай още четвърт! Пиеш чаша след чаша, докато се задоволиш. *Щом се задоволиш, ставаш нещастен.* ...

Доволството е вътрешен процес. Остане ли да се задоволяваш по външен начин, нещастие то тръгва след тебе.”

„От хиляди години насам Бог проявява любовта си и всички хора са недоволни: майката, бащата, дядото, бабата са недоволни. И децата, които се раждат, също са недоволни. Че наистина и дядото е бил недоволен виждаме от това, че е грешил. *Доволният човек не греша.*”

„Недоволството е заразително като проказа и чума.

Неблагодарността осакатява и преждевременно състарява човека, а *благодарността оживява, възраства и подмладява. Остарява се, когато не използваш възможностите да правиш добро и от недоволство.*”

„Всяко спиране в пътя води към недоволство, а *недоволството е място, дето живеят паразити.* Спре ли човек за по-дълго време в тази област, паразитите ще го нападнат. Всяко съмнение, колебание, безверие са паразити, които развалят красивото и великото в човека.”

„Коя е причината за недоволството на човека? – Търсенето на лесния път в живота. ... Пазете се от недоволството като вътрешно напрежение, да не се пръсне формата, в която се е наместило.”

„Недоволството е духовна нечистота, която запушва порите на човешкото тяло.”

„Ревматизмът се дължи на твърдите частици, натрупани около ставите. Недоволството е причина за ревматизма.”

„*Всеки човек, който не е доволен от положението си, той е роб.*”

„*Всяко нещо, което човек не обича, се качва на гърба му. Щом го обикне или се примири с него, то пада от гърба му.*”

„Доволството и недоволството се дължат на желанията. *Колкото по-малко желания има човек, толкова е по-доволен.*”

„Не разказвай на никого за нанесените обиди. *Недоволството не е ваше. Дяволът е недоволен, а не човекът.* Щом влезе в човека, дяволът му предава своето недоволство, а човекът го приема като свое и започва да роптае.”

„Обезсърчението, тъгата, гневът, недоволството, отчаянието не са ваши. Те имат дяволски произход. *Всички отрицателни прояви на човека са дяволски. Доброто е от божествен произход.*

Дяволът ще ви говори и отвън и отвътре. От вас зависи да му дадете прием в себе си или не. Ако не го пуснете да влезе у вас, той ще стои отвън. Будните не го допускат дори и да обикаля наоколо.”

„Недоволството в човека не е нищо друго, освен нечистотии, прах, които се полепват в съзнанието му го дразнят. За да се освободи от нечистотиите на физическото, на духовното си тяло, както и на съзнанието си, човек трябва

постоянно да се мие. За тази цел той ще си послужи и с *видимата и с невидимата вода.*”

„Който не разбира Божиите пътища, той всякога роптае против съдбата си, против Бога, че му е дал страдания, сиромашия, а други е облагодетелствал. Недоволният вижда само лошото и черното. *Всички изпитания в живота са предметно учение.* Всичко, което се случва е за добро, но човек трябва да се учи.”

„*Когато човек е недоволен, когато е неразположен духом, той е затворен за горния свят – за небето, а отворен за долния свят – за злото.* Недоволството в човека отваря вратата на човешкия ум и на човешкото сърце за всички лоши мисли и чувства. Щом влязат в човека, те започват да цапат.”

”Хора, които се ядосват много, които са вечно гневливи и недоволни, които минават живота си през много бури, животът им е кратковременен; а ония, които са спокойни, имат дълъг живот. *Когато външните сили се уравновесяват с вътрешните процеси на човешкия организъм, ще имаме вечен живот на физическия свят.* Когато се уравновесим, когато знаем какво искаме, и знаем как да реагираме срещу вредните елементи и да ги подчиним, ще можем да живеем на Земята колкото искаме -100, 500 и повече години, ще можем да си заминем от този свят когато искаме – от нас ще зависи.”

„Неразположението и недоволството са паразити – трябва да се извадят с гребен или щипци, както се вадят паразити от човешкото тяло. Щом се извадят паразитите, всички работи се нареждат добре. За да стане силен, човек трябва да се освободи от отрицателните прояви в себе си. Тогава лесно ще се справя с мъчнотиите и изпитанията си. Отрицателните сили са подобни на апаши, които всякога могат да изненадат онзи, който се е захласнал. Будност се иска от човека.”

„*Недоволството идва, когато в организма липсва влага и организъмът се изсушава. Влагата – това е любовта.*”

„*Неправилното, неравномерно разпределение на космичната енергия в организма е причина за недоволството. И най-възвишените енергии създават тягостно състояние, щом са натрупани на едно място.*”

Прецизното практикуване на паневритмичния метод води до правилно разпределение на енергиите в организма.

„*С недоволството се губи пластичността на организма, идва артериосклероза.*”

„Яви ли се някакво недоволство, любовта изчезва. Тя изключва всякакво недоволство.

Най-малкото отрицателно чувство на омраза, завист, безверие, съмнение е в състояние да прекъсне пътя на любовта. Тя не търпи никакво користолюбие на пътя си.”

„Човек се изтощава и обеднява, когато е недоволен от живота си. *Недоволният не може да бъде ученик. Едно от качествата на ученика е доволството.*”

„Хората не успяват, защото си служат повече с отрицателни и счупени форми и образи, отколкото с положителни и здрави. По този начин късат връзката между ума, сърцето и душата си. Единствената връзка, която не могат да скъсат е между душата и духа, но тя е много високо, почти недостъпна за физическия свят.

За да не къса естествените си връзки, човек трябва да бъде доволен от това, което има. Той трябва да изучи недоволството, да се справи с него, да извади някаква поука. *Във всяка мъчнотия и изпитание се крие нещо добро, което един ден ще даде резултати. Като знае това, човек издържа на изпитанията с радост и любов.*”

„Съвременните хора са недоволни от живота, от всичко, което им е дадено. Те живеят в мислите, в чувствата, в богатата на Бога и пак са недоволни. Бог е вложил в тях ред дарби и способности и пак са недоволни. Въпреки всичко това те *търсят някакъв щастлив живот отвън някъде.*”

„Човешкото тяло е най-красивият инструмент, даден от Бога. Несметни богатства се крият в човешкият ум. Несметни богатства се крият в човешкото сърце. Несметни богатства се крият в душата и духа на човека. И след това той *търси богатството вън от себе си. За да се домогне до вътрешното си богатство, човек трябва да бъде доволен.*”

„Неразумният е в стълкновение с природата, вследствие на което е постоянно недоволен. Нищо не е в състояние да го задоволи. Примири ли се с природата, той става доволен и радостен.”

„Вътрешното недоволство причинява кисване в човека, а кисването е причина на много болести.

Да оздравее човек, това значи да се освободи от вътрешното недоволство в себе си.”

„Недоволството се ражда всякога, когато стане раздвояване в ума и сърцето. Когато умът и сърцето действат заедно, недоволството не може да се роди; тогава болестта не може да се яви, и сиромашията не може да се яви. Тогава всички неща текат по един естествен път.”

„*Тъмнината носи недоволство, а светлината – доволство.*”

„Млад е, който е доволен от себе си, а стар – който е недоволен от себе си.”

„Във всичко, което изработва, човек трябва да влага своите чисти мисли и чувства, своите безкористни желания.

Страданията на хората се дължат на недоволството, вложено в обувките, в дрехите, които те носят.”

„Закон е: Ако доброволно приемеш малкото зло, голямото зло няма да дойде. И обратно, ако доброволно приемеш малкото добро, и голямото добро ще дойде.”

„Недоволството е робство, а доволството – свобода.”

„Ако не си доволен от своето, и него ще изгубиш.”

„Недоволният потъва в гъстата материя, дето желанията го завличат все по-надолу. Благодарността и доволството издигат човека в Небето.”

„Недоволството е отсъствие на любов.

Недоволството произтича от отежчителното еднообразие

Дълбокото дишане отстранява недоволството.

Природата ограничава недоволния, защото той с нетърпението си иска да измени вътрешния ред в нея.”

„Плодът на користолюбивото сърце е недоволство.”

„Леността е майка на недоволството и злото, а прилежанието – на доволството и доброто.

Прилежният работи заедно със съществата от всички светове. Ленивият се отделя в своя индивидуализъм и работи само за физическия свят под ръководството на своята личност. Животът на личността не е идеен живот.

Гордостта е суша, запичане на съзнанието, безплодие, сиромашия.”

„Само онзи може да бъде господар на себе си, който не влиза в стълкновение със своето вътрешно Аз. За да не се натъква на това стълкновение, той трябва да бъде доволен в недоволството си.”

„Още преди да е изгряло слънцето дайте нещо на недоволството си, да не ви безпокои. Дайте му златен стол, да седне на него. Щом седне на златния стол, недоволството ще каже: Щедър, добър е моят господар. Не му ли дадете нещо, целият ден ще ви безпокои, вследствие на което работите ви ще останат назад. Хората се оплакват от неуспехи в живота си. Защо? *Те се стремят да задоволят окръжаващите, а себе си изоставят. Не, първо задоволете себе си, а после околните.* Който меже да се справи със своето недоволство, той лесно се справя с недоволството на другите.”

„Най-големите богатства се крият във вашите недоволства. Най-големите богатства са там. Това, от което вие сте недоволни, там е вашето богатство.”

„Любовта не позволява на хората да се осигуряват с нейните блага. Тя изисква от всеки човек да бъде благодарен на това което има. Ако богатият е доволен от богатството си и не ламти за повече, тя го посещава и му дава нещо от себе си; ако сиромашът е доволен от сиромашията си и грешникът – от грешките си, тя ги посещава и ги разтоварва: сиромаша освобождава от сиромашията му, а грешника от грешките му. Казано е за Христос, че понесе греховете на човечеството. Той ги носеше с радост, доволен беше, че помага на хората. Ако Христос носеше чуждите грехове и беше доволен, защо вие да не сте доволни от вашите грешки? Носете грешките си с радост, за да можете да ги изправяте. Ако не сте доволни, не можете да ги изправите. Следвайте примера на Христос, да можете един ден и вие да помагате на ближните си. *Отворете очите си за красивото и великото* в света. Отворете очите си за красивите и хармонични тонове.

Гледайте с любов, слушайте с любов, мислете с любов. Каквото предприемете, правете го с любов.

Това е живот вечен, за позная Бога, като изявление на Мъдростта и Христос, като изявление на Божията Любов.”

„За да не изопачите мускулите на лицето си и правите линии, които природата ви е начертала, *стремете се към вътрешно доволство, към добро разположение на духа.*”

„Едно трябва да знаете: *Човек може да подобри живота си, т.е. да измени лошите аспекти на своята съдба, когато служи на една възвишена идея.* Ако някой извърши престъпление и не се повдигне, съзнанието му не се пробужда. При това съзнание, той не е в състояние да измени лошите аспекти на своя живот. Задача на всеки човек е, да изучава законите на висшето, Божествено съзнание. Само чрез тези закони той може да се справи с недоволството си. ... Който е дошъл на Земята, носи известен капитал за обработване. Трябва ли тогава да бъде недоволен? Нищо не му остава, освен да работи.”

„*За да се домогне до вътрешното си богатство, човек трябва да се научи да бъде доволен.*”

„Учете се на закона на доволството; и то не отвънка, а отвътре, от сърце да бъдете доволни! Когато си доволен, каквото и да ти се случи, ще го понесеш с дълбоко съзнание. Може да пъшкаш, да страдаш, всичко ще понесеш доброволно, съзнателно. *Човек трябва с достойнство да понесе страданията си.* Проявявайте любовта си към всички – към слаби, към немощни, към деца! Щом санете тъжни, идете някъде при хора, които са потъжни от вас, направете им добро и ще ви мине; или вземете да *прочетете*

биографията на някой велик човек, който е страдал. Има много методи за лекуване.”

„Няма па-красиво нещо в живота на човека от това, да бъде вътрешно доволен, да носи в себе си разположението на едно добро, разумно дете.”

„Мнозина са недоволни от живота си. Защо? Доволството иде всякога отгоре, а не отдалу. За да бъдете доволни, повикайте на помощ любовта и вярата. С любовта заедно ще дойдат съществата от Божествения свят, а с вярата – съществата от ангелския свят. Тези същества заедно с вас ще реализират желанията ви.”

„Да бъде човек доволен от живота си, това значи, да цени всичко, което му е дадено. Ако и при това положение се яви някакво недоволство, то означава подтик в човека да изправи погрешките си. – Кои погрешки? – Които той сам вижда. Никой не може да вижда погрешките на човека, както той сам.”

„Разположеният е свободен от отрицателните сили в природата. Всяка негова мисъл е красив цвят в ангелския свят, която привлича ангелите и те му помагат, пълнят го със своето благословение. Той се чувства силен, готов за велики подвизи и дела.”

„Животът на съвършения е живот на права мисъл. Няма ли прави, трезви мисли, човек не може да разбере живота. Щом не разбира живота, той всякога ще е недоволен.”

*„Природата изисква от всички постоянна, съзнателна и разумна работа. Тя иска от всички хора да бъдат доволни от малкото. За да постигне това доволство, човек трябва да изучава себе си. Някой казва, че от него човек не може да стане. В каквото вярва, това става *Искате ли да излезе от вас човек, вярвайте във възможностите, които ви са дадени, а не в това, което окръжаващите ви говорят.*”*

„Вложете и вие повече светлина в мислите си и повече топлина в чувствата си, за да се освободите от недоволството. Дето има недоволство, там има тъмнина и дим. Гледайте широко на света, на всичко, което става около вас. Не мислете, че вашите разбирания са най-прави. Не се стремете да обърнете хората да мислят като вас. Не е нужно всички хора да мислят по един и същ начин. Вложете в човека импулс да се свърже с разумната природа, която носи принципите и законите на вечността. Стремете се към великите закони на Битието, а не към личните разбирания на хората.”

„Какво търси човек на физическия свят? – Възвишената, божествената любов. Влезе ли в Божествения свят, човек приема енергиите на този свят и недоволството му постепенно се превръща в доволство. Ако живее само на физическия свят, той ще бъде недоволен. ... За да придобие това, което му липсва, той трябва да бъде свързан едновременно с трите свята: физическия,

духовния и божествения, за да черпи необходимите енергии за своя организъм. Само така той ще уравни силите, които действат в него и ще живее хармонично.”

„Доволството седи в любовта. Трябва да вярваш в това, което не виждаш, но да го чувстваш в съзнанието си. Ти бъди доволен от онова, което имаш. Направи един малък опит. Седиш някой път и ти е студено на ръцете. Ако повярваш в Бога и помислиш, веднага ще ти се стоплят ръцете. Та първото нещо е, трябва да се окуражавате.”

„Само любовта прави човека доволен, щастлив. Значи недоволството не седи във външното положение, което човек заема. Силата, доволството в живота на човека седят в неговото съзнание. *Колкото по-високо седи човек по съзнание, толкова по-голямо е неговото доволство.*”

„Задачата на всеки човек е да изучава законите на висшето, Божествено съзнание. Само чрез тези закони той може да се справя с недоволството си.”

„Човек работи съзнателно само при добро разположение на духа. Без добро разположение, Божественото съзнание не работи в човека.

Аз искам живота ви да бъде красив, най-първо да сте доволни от себе си. Има едно вътрешно, морално, Божествено доволство в човека и аз желая да имате не външни похвали, а това дълбоко вътрешно доволство в себе си. Когато човек има това доволство, той е силен и мощен, не отпада духом. Това доволство аз наричам „вътрешна връзка”, която съществува между всички възвишени същества. Сега тази връзка не е скъсана, разхлабена е, но аз желая тя да се уякчи.”

„Да бъдете доволни – дали се храните или поливате едно цвете, или пишете писмо, всичко, което правите да ви е приятно – това е божественото.”

„Който е доволен от живота, той е спял за злото.”

„Откажете се от недоволството и следвайте пътя на Любовта.”

„Разположен ли съм, всички хора са ми приятели. Неразположен ли съм, всички хора са ми криви.”

„Единство в съзнанието и връзка с Божественото съзнание са закони, чрез които човек се освобождава от недоволството.

„В любовта животът е лек, приятен, пълен с доволство. Безлюбието внася недоволство. То е закон на промени.”

„Доволният напредва, защото привлича положителните сили на природата и живее в божествения порядък.”

„Гениален човек е този, който никога и никога не може да го извади от равновесието му.“

„Влезете ли в божествения живот, първото нещо, което се иска от човека е доволството – от всичко да е доволен, за всичко да благодари.“

„Нека остане в ума ви мисълта, да бъдете благодарни от всичко. Само по този начин вие ще създадете в себе си нов свят от идеи и чувства.“

„Най-важният урок от живота е доволството и смирението.“

„Истината е доволство от всичко.“

Щом сме в училището на тази Земя, приятелю, никак не сме невинни.

Ти си наклеветил, обезчестил, убил някого. Как искаш да те обича?

Природата прави неимоверни усилия да ни очисти от всичките ни съзнателни и несъзнателни престъпления, които вършим.

В този период на кармична ликвидация човек трябва да има велико смирение, да посреща с благодарност към Небето всички изпитания и неправди, които ускоряват разплащането на дълговете му, ускоряват освобождението му.

Благодарност

Благодарността е особена сила, с която човек плаща на небето за енергиите и грижите на природата към него. Като обливаш с тази сила онзи, който ти прави добро, това изпълва живота му с благословение и изобилие. Както се казва в думата, даряваш му благо.

Този човек чувства благословието, привързва се към тебе и те обиква.

Случи ми се да живея някое време самотно, без всякакви средства в планинска махала. Напролет идваше съседът бай Иван, голям градинар, и ми носеше от първата си продукция. Като няма с какво, отплащах му се с тази сила на благодарността. Този човек просто разцъфна. Изпитваше голяма радост да ми донесе нещо.

Донесе ми домати, от най-хубавия сорт. Разговорим се.

Гледам го, върти се из градината, върти се и пак иде. – Ей, ама много съм нахален. Моля ти се, вземи си и малко краставички. ...

Животът ми с този човек ме научи, че доброто и благодарността, съединени заедно, правят чудеса.

„Казваш: Чудно нещо, работя, уча, но все нещо ми не достига! – Да, едно ти не достига – да се научиш да плащаш. Като влезеш в гостилницата и се нахраниш добре, ще извадиш кесията си да платиш. И гостилничарят, като отвори

гостилницата, първо ще купи тенджери, да има в какво да готви. И той плаща. Под „плащане” разбирам, човек да се научи да благодари – за всичко да благодари. Няма по-хубаво нещо в живота от плащането.”

„Искрената благодарност и признателност на човека към природата и към Бога е плащане на получените блага. Който не благодари, той плаща глоби. – Какво представляват глобите? – Страдания.”

„Благодарността е особен род лъчиста материя, която човек отправя към разумния свят. В замяна на тази материя разумният свят изпраща духовна светлина, която осветява пътя му. Без благодарност не може да става правилна обмяна между хората на земята и възвишените същества в разумния свят. Както между корените и клоните на дървото става правилна обмяна, така и между съществата на физическия и духовния свят трябва да съществува съзнателна, непреривна връзка.”

„Благодарете за усилията и работата на духовните хора от невидимия свят, че пристигат към Земята висши енергии и сили, които поддържат целия земен живот.”

„Първото, което трябва да се развие у вас, то е благодарността за всичко, което имате. Който не е благодарен на това, което има, той сам си противодейства.”

„Ако не благодарите за малкото и то ще ви се отнеме.”

„Ако всички приложите този велик закон „за благодарността”, то най-малко 50% от всички работи на Земята ще се уредят.”

„Човек може да се качва от едно стъпало на друго, само ако е благодарен. Не е ли благодарен от днешното си положение, той никога няма да се повдигне. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.” Да се измени човек, това значи да се повдигне от едно стъпало на друго. Това е възможно само, когато човек благодари.”

*„Като погледнете нагоре и благодарите за положението си и вие ще се качите по-високо. На ония, които са под вас, кажи им да бъдат благодарни от положението си, за да се качат и те на вашето място. ... *Защо да не благодари човек за всички условия, в които се намира?* Че бил сиромас – нека благодари. Щом е благодарен, сиромашията ще го напусне. Да благодари човек за всичко, което му е дадено, добро и лошо, това значи да е научил урока си. Като научи урока си, ученикът дава добри отговори и минава от едно отделение в друго, от долен клас в по-горен.”*

„Бъдете доволни от положението, в което се намирате в дадения момент, за да приемете благата, които са определени за вас. Бъдете благодарни за

това, което ви е дадено, за да участвате в реализиране на великия Божи план.”

„Няма по-велико нещо за човека от това, да е благодарен за всичко дадено и да има импулс към работа за великото Начало в света.”

*„Неблагодарността осакатява и преждевременно състарява човека, а благодарността оживява, възраства и подмладява. Защо боледуват хората? – Защото са неблагодарни. Какво да правим, за да се излекуваме? Приложете благодарността на живота. *Бъдете благодарни за най-малкото благо, което ви се дава.*”*

„Благодарността и признателността на човека за всички блага, които са му дадени, го подмладяват. Няма ли тази благодарност, човек преждевременно остарява. Доволните и благодарни хора живеят в рая, а недоволните и неблагодарни – в ада. Първите работят и помагат на своите ближни, а вторите мислят само за себе си. Който се радва, небето го управлява; който страда, адът го управлява.”

„Като цениш нещо, то расте, а като не го цениш, то се отнема. Благодарността е мерило, че цениш, а недоволството е мерило, че не цениш.”

„Пошото, от което се оплаквате, това е нечистотата в човека. Като не живеят по Бога, хората държат нечистотата в себе си – вътрешната нечистота, и тя ги измъчва. Какво трябва да направят, за да се освободят от нея? – Да благодарят за всичко, което им се случва в живота и да работят върху себе си.

За всичко благодарете, без да се заблуждавате от външните прояви на човека.”

„Благодарете на това, което е вложено във вас и работете върху него.”

„Човек е обсипан от блага и не се замисля откъде идат те. Вместо да благодари, той се отегчава от живота.”

„За да не попадне в противоположния край на доброто, човек трябва да бъде благодарен за всяко благо, което му се дава, колкото малко да е то.”

„Всичката философия на живота седи в това, всеки момент да сме благодарни за всичко, което ни е дадено.”

„Няма по-благородно нещо от благодарността. Ако любовта, която изключва подозрението и съмнението не е фактор в живота ви, нищо не разбирате.”

„Благодарните хора са станали разумни, красиви, добри, силни, а неблагодарните – невежи, грозни, лоши и слаби.”

„Дето е недоволството и неблагодарността, там са погрешките и престъпленията.“

„Да е благодарен човек от всичко, което му е дадено, това значи, при всички противоречия, при всички изпитания, да запази своя вътрешен мир. Той може да се бори в себе си, без да се поддава на отрицателни състояния. Остане ли верен на Божественото в себе си, на своите вътрешни убеждения, той е придобил онази велика благодарност, която го прави истински човек.“

„Ако благодарите за страданията, неволята, мъчението, те ще ви напуснат по-скоро, отколкото, ако роптаете.“

„Благодари за всичките си болезки, за да преминат.“

„Не приемаш ли дадена скръб с радост, ще ти пратят по-голяма. Благодарите за най-малката радост и за най-голямата скръб.“

„Благодарете на мозъчната и симпатичната нервна система, чрез която се проявява божествената енергия във вас.“

„Радвайте се и благодарете, че имате възможност да възприемате и познавате отчасти светлината и топлината.“

„Който благодари за всичко, което му е дадено, е богат. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромас.“

„Алфата и омегата на нещата е да благодарите.“

„Лошите хора са онези, които Бог изпраща да вземат нечистотиите и да ги изхвърлят навън. Трябва да ги уважавате, защото те със своята кола носят вашите боклуци и ги изхвърлят. Казвате: Вмирисал се този човек. Длъжността му е такава. Винаги мислете за онези, които носят доброто в себе си. Благодарете и за лошите хора, които изнасят нечистотиите навън. За всичко да благодарите, което става около вас.“

„Като благодариш за малкото благо, то се увеличава.“

Като благодариш за една неприятност, тя си отива.

Като получиш някое малко благо и възроптаеш, защо е толкова малко, ще ти се отнеме.

Когато ти дойде някое малко зло и възроптаеш, то ще стане по-голямо.“

„Когато здравият човек погледне вечер или денем към небето, той веднага се чувства весел, радостен, благодари за всичко, което има. Който не може да се радва, като погледне към небето и не благодари за всичко, което му е дадено, той е болен човек.“

„Ако благодарим за малкото добро, ще дойде голямото добро; ако благодарим за голямото добро, ще дойде още по-голямо. Ако не благодарим за малкото зло, ще дойде по-голямо зло.“

„Като станете сутрин, вгълбете се в себе си и благодарете за всички блага, които са ви дадени. Благодарете за светлината, чрез която виждате красотата в природата. Благодарете за хляба, за водата, които са ви дадени. Свържете се с всички работници за Божието дело.“

„Благодарността се крепи върху три неща: доброта, разумност и справедливост.“

„Ако хората постоянно благодарят, много неща ще им се дадат и много тайни ще им се открият. Бъдете благодарни за всичко, за да ви се даде онова, от което душата ви се нуждае.“

„Не е въпрос да благодарите механически, но съзнателно, като превръщате горчивината в сладчина.“

„Всякога се учете да имате благодарно сърце. Вие ходите в един свят, дето постоянно трябва да се радвате, понеже всичко е предвидено. Аз се чудя защо нямате признателност. Вие сте в един свят, дето има всички блага.“

„Когато ви обичат и когато ви мразят и в двата случая благодарете на Бога. Тогава вие сте здрав човек. И при най-неблагоприятните условия да си благодарен, че живееш.“

„Благодари на Великата Разумност в света и за най-малкото, което получаваш. Нека да е пълно сърцето ни всеки ден, всеки миг с благодарност за великите блага, с които Разумната Природа непрестанно ни дарява и в които сме потопени. Те са резултат от дейността и усилията на разумните сили в природата. Последните са похарчили грамадни енергии, за да създадат тези условия за нас. Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за това, което вижда около себе си. Тогава струите на любовта ще проникнат през неговата душа.“

„Животът не седи в многото, а в това, което можеш да използваш с благодарност.“

„Две неща се искат от човека: да обича и да му благодарят; да го обичат и да благодари. Това са два велики принципа, с които трябва да работите. Като работите с тях, вие ще станете красиви и ще се подмладите, жинотът ви ще бъде светъл и чист.“

„Събуждането на човешката душа се определя от благодарността на човека.“

Само онзи може да се събуди, който е благодарен за всичко на Великата Разумност, която работи в света.

Човек, като благодари на Бога, доброто ще си остане добро, а злото ще се превърне в добро.

Като благодари, човек всеки ден ще получава нещо ново. Ще се обновява.

За отношението на човека към природните блага важи следния закон: *Ако ги цени, те ще останат и ще се увеличат. Ако не ги оцени, ще си отидат. А мерилото дали ги е оценил, е благодарността.*

„Благодарете за всички блага, които ви се дават. Недоволството е духовна нечистота, която запушва порите на човешкото тяло. Чистете се от него, както водата чисти порите ви, отваря 7000 пори, през които дишате.”

„Когато човек е доволен от живота си, винаги разположен и благодарен, той е отворен за небето и затворен за злото. Като има вяра и любов към Бога, ще има връзка с възвишения свят, откъдето ще получи всичко необходимо за своето развитие.”

„Благодарността се явява като условие за усилване на вътрешната връзка между Бога и нас.”

„Искате ли да имате успех в работата си, щом станете сутрин, още докато сте в леглото си, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал.”

„Трябва да се пробуди съзнанието ви, да бъдете признателни на онова Същество, което ви е дало всичко.”

„Смисълът на живота не е в многото ядене, но в благодарността, която сърцето изказва за това, което е получило. Не е беден онзи, който, като повдигне очите си към небето, благодари за всичко, което му е дадено, за живота, който Бог му е дал. Такъв човек разбира смисъла на звездите, на слънцето, на растенията, на животните, на цялата природа около себе си и благодари за всичко, което му се случва. Той е щастлив човек, защото разбира смисъла на целокупния живот.”

„Като благодарите на Бога за въздуха, за всичко хубаво, което срещате на пътя си, за всички блага, приятели ... болестите ще си отидат.

Болестта е нещо илюзорно, не е реално. Тя е, както ви гони на сън змия, мечка или бивол. Щом се събудите, няма нищо.”

„В благодарността се заключава философията на живота. Да благодарим на Бога, за да просветне ума ни и да се облагороди сърцето ни.”

„Благодарете на Бога за живота, който ви е даден, с всички негови противоречия. След време ще разберете, че всичко, което става във вашето

сърце, във вашия ум, във вашето тяло, е за добро. Няма да мине много време и вие ще се убедите в това. То е 101 % вярно. *Бог е приготвил за всяка душа такива блага, каквито те не подозират.*”

„Когато слънчевата енергия влезе в човека, божественото начало в него започва да благодари на Бога за великото благо, което му изпраща.”

„Бог трябва да съществува като мощна идея в съзнанието и в ума на човека. *Ако човек не мисли за Бога, за природата, откъде ще почерпи сили и материали, с които да работи? Човек живее в безпределното пространство, откъдето от всички небесни тела получава подаръци, като от една велика майка, но не му идва на ум да прати едно благодарствено писмо за благата, които получава.* Има поща за онзи свят, но вие сте забравили къде се намира. Може да сте учени, но забравяте съществените неща. Благодарността е съществено нещо.”

„Бъдете благодарни на Господа за онова, което ви дава, защото ние не знаем какво именно за даден момент ни е необходима. Умен човек е този, който използва всякой случай и *благодари за всичко на Небето.*”

„Дали си разположен или неразположен, отпрати мисълта си към Бога и благодари за всичко, което ти е дадено. Ако си неразположен, благодари за неразположението си. То може да е чуждо, но *като благодариш, ще се освободиш от него.* Боли те плешката или ръката, пак благодари. Вземи малко гореща вода, направи си един компрес и болката ще мине.”

„Обърнете се назад и вижте какво сте получили. Казвате: „Това нямаме, онова нямаме.” *Бог е във всичко, което имате, а не в онова, което нямате.* „Празен е умът ми.” Бог не е в тебе. „Сила нямам.” Бог не е в тебе.”

„*Ако благодарността не влезе в сърцето ти, не можеш да влезеш в Царството Божие. Благодарността води към любовта. Учете се да благодарите за всичко.*”

„*Да се молиш, това значи да отвориш прозорците на душата си за светлите лъчи на любовта. Само при тези лъчи зреят плодовете. Благодарността е един от зрелите плодове на душата.*”

„*Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да изразяват любовта на човека към Бога, към всички светли и възвишени същества, за благата, които ни са дадени.*”

„Всеки ден, като се събудите, благодарете на Бога.

Едно топло чувство, което прониква в сърцето ви, една светла мисъл – това са онези светли същества, които ви обичат – те ви изпращат този подарък.

Работи в съгласие с Божията Любов. *Стани едно дете, което расте, без да остарява, което се учи.*”

„Първото нещо за съзнателния човек е да бъде благодарен. За какво? За всичко, което му е дала Разумната Природа: за всички светли мисли и чувства, за звездите, слънцето, вятъра, дъжда, облаците и пр. *Така ще станете способни да издържате мощните трептения на любовта и да я приемете.*”

„Щом Божественото се изявява към човека, той трябва да прояви човешкото в себе си и да благодари. От своя страна и той трябва да проявява Божественото в себе си, *да люби и да помага на другите.*”

„*Като благодари и за несгодите и за неблагоприятните условия, човек всеки ден ще получава по нещо ново, всеки ден ще се обновява.*”

„*Благодарността към Великата Разумност, която работи в света, пробужда душата. Благодарността към Бога превръща злото в добро, освобождава от мъчнотии и страдания, обновява, увеличава благата. Благодарният цени нещата и живее в разнообразие, във вечно новото.*”

„*Благодари на Господ за всичко, което ти е дал и те е научил. Помоли Го да те научи да използваш хилядите блага, с които те е отрупал.*”

„Престани да плачеш, но се коригирай. Смени всички негативни чувства с едно любовна състояние

Благодарността носи безсмъртието, а неблагодарността – смъртта. Щом човек е всякога доволен и благодарен, той вече е придобил безсмъртието. Като извадиш неблагодарността от сърцето си и внесеш благодарността, ще видиш Бога и Христа в проявите на любовта. Отвори широко сърцето си, да влезе божествената топлина в него, за да изправиш пътя си. Отвори широко душата си, за да влезе божествената сила, да те направи смел и решителен. Светлината, топлината и силата, това е Бог, когото търсите. Той живее в нашите умове, сърца и души, които ни е дал и за които трябва да благодарим.

Неблагодарността трябва да се превърне в благодарност Без тази стъпка нищо друго не може да се постигне. *Няма по-велико нещо от това, да бъдеш благодарен.*

Благодарността отваря пътя на любовта.”

„*Благодарността е лъчиста материя.*”

„*Колкото си по-благодарен, толкова повече ще ти се даде.*”

„*Човек непрестанно да благодари на висшите същества, заради дарбите, които внасят в него с любовта си.*”

„Добрият е всякога усмихнат, доволен, благодарен, че живее на Земята.“

„Любовта е благодарност без край.“

„Че си болен, че си сиромаш, не се страхувай. За всичко благодари. Каквото и да те сполети, пей и свири за Бога. Това е най-красивият, детинският живот, към който всеки трябва да се стреми. Затова е казал Христос: „Станете като децата.“

„Благодарността трябва да влезе в човешката душа като необходимост, не само за един момент, но завинаги. Герой е онзи, който всякога е благодарен.“

„Мистикът е онзи, който живее в реалността на нещата, който сам опитва работите, който еднакво се радва и на малките и на големите придобивки. Той се радва на една череша толкова, колкото и на стотици череша. Той живее в закона на благодарността. Никой не е в състояние да отнеме радостта на мистика. Мистикът знае, че и малките и големите усилия дават еднакви резултати; малките и големите удари причиняват еднакви резултати.“

„Нека остане в ума ви мисълта, да бъдете благодарни от всичко. Само по този начин вие ще създадете в себе си нов свят от идеи и чувства.“

Доволството и благодарността са мощни трансформатори на човешките енергии и състояния.

При тяхното приложение човек ще изпита както вътрешна хармония, така и прилив на външно изобилие, на благосклонност и симпатия в околните.

Този човек има цел, която мобилизира неговите вътрешни сили и способности, за да преодолее препятствията и извърви пътя.

За да върви успешно към своята цел, ученикът трябва да има известни знания и опитности, които да укрепят неговото убеждение.

Ако неговата цел е финият свят, той трябва да се моли на напредналите същества от този свят, да му дадат известни знания и опитности за този свят. *Като се моли на Господ, той отправя молитвата си към всички напреднали същества, които се съзнават като част от Божественния организъм.* Като се моли усърдно, той ще получи живи знания и опитности, какво представлява Небето и как може да се издигне в него. Колкото по-убедителни знания и опитности има човек относно своята цел и пътя към нея, толкова по-здрава опора за него представлява убеждението му.

Когато си изгради здраво, несъкрушимо убеждение и тръгне по своя път, ученикът ще започне да среща сериозни препятствия. Това е добър признак. Като вижда, че този човек има цел и убеждение, Провидението създава условия да укрепне неговата воля, неговия характер. Това става чрез вярата, търпението, прилежанието и постоянството.

По-добре ученикът да прави малки, но неотклонни стъпки, малки, но непрестанни усилия, отколкото да бъде непостоянен. Мощното е в малките стъпки, които изграждат новите условия непрекъснато, фино, без празнини.

За да може да направи дори крачка напред по пътя, ученикът трябва да има жива представа за своята цел, която за него да бъде висш идеал, нещо извънредно ценно, любимо, което да събуди любовта му. Без импулса и порива на тази любов, ученикът не може да изкове нито меча на вярата, нито щита на търпението.

Вярата е оръжие на ума, а търпението – оръжие на сърцето.

Вяра

Убеждението е авангардът на вярата, който пръв излиза на сражение:

„Когато е убеден в нещо, човек вярва. Едно убеждение е толкова по-силно, колкото вярата на човека в убеждението му е по-голяма. Най-малкото колебание, най-малкото съмнение в неговата вяра намалява силата на убеждението. Дето убеждението е слабо, там приложението отсъства. Ако приложи нещо, в което не е убеден, човек няма да има никакви резултати. ... Значи всяко приложение на нещата трябва да се предшества от убеждение. Човек трябва да е убеден сто на сто в онова, което прилага. Ако има едно на сто изключение, това не е убеждение.“

„... според мене, истинско убеждение е онова, в което няма абсолютно никакво изключение. Ако човек не успява в нещо, единствената причина за това е, че убеждението му не е пълно. Той не е сто на сто убеден, все има някакво съмнение или колебание в неговото убеждение.“

„Съвременните хора са много суеверни, но трябва да се прави разлика между вяра, вярвания и суеверия. Човекът на вярата е дълбоко убеден в това, което предприема. Той казва: Аз ще се кача на Хималаите. Той не допуска в ума си никаква отрицателна мисъл: дали ще мога да се кача или няма да мога. Той казва: Когато и да е през живота си, аз ще се кача на Хималаите. Човекът на вярванията казва: Аз имам силно желание да са кача на Мусалла, но ще чакам благоприятни условия. ... Суеверният очаква всичко да се нареди по магически начин, без труд, без усилие, и като не успее, казва: Свърши се животът, нищо не направих.“

„И тъй, който има убеждение без изключение, той всичко може да постигне.“ Такова убеждение има само в любовта. Убеждение без любов не съществува. Който живее в Божията Любов, само той може да има убеждение. С това убеждение човек постига всички свои желания и стремежи. Без убеждение нищо не се постига.“

„Голяма е силата на човека, който има убеждение! Който няма убеждение, той не може да приложи силата си.”

„Смъртта представя материята, а животът – Духа. Дух и материя са двата полюса на Битието. В материята се крие горивото на Духа. Колкото по-гъста става материята, толкова по-големи безверници стават хората.”

„Аз уподобявам вярата на силна магнетична струя или на здраво въже, на двата му края вързани две кофи, които се спущат в кладенеца да вадят вода. Скъса ли се въжето, кофите остават в кладенеца, без да се извади вода. Двете кофи са умът и сърцето на човека, които се спущат и вадят от кладенеца с пълни кофи вода. Скъса ли се въжето, т.е. стане ли нещо с вярата, двете кофи – умът и сърцето остават долу, дето се образуват нечистотиите, носители на всички болести.”

„Богат е онзи, който, след като е мислил, че нищо няма, повярва, че всичко има в себе си. Богат е онзи, който може да вярва като дете, че всички богатства в природата са и негови богатства. *Една от проявите на истинската вяра е вярата на детето.*”

„Някое дете върви по пътя, но случи се падне и започва да плаче. Като види, че няма кой да го вдигне, то си става само и продължава пътя си. Друго някое дете пък, като падне на земята, веднага става, усмихва се и пак върви напред. Това значи трезва вяра. Аз искам да бъдете като това весело дете – като паднете, веднага да станете и да кажете: Друг път ще бъда внимателен.”

„Вяра детинска трябва да имате. Аз искам тези, които ме слушат да не мислят, че са възрастни.”

„Докато се кали и развие вярата и надеждата си, да не пада духом и да не се обезсърчаа, *човек трябва да дружи с хора, които имат силна вяра и надежда.* Каквото и да прави, човек не може да се освободи от влияния. Като знаете това, работете върху себе си, да развивате своите дарби и способности, да се калите, да издържате на чужди влияния.”

„В нашия свят има вяра, няма търпение; във вашия свят има търпение, няма вяра. Затова сега искаме да съединим тия два свята От вас търпението, от нас вярата. Така ще започне една правилна обмяна на нещата. Ние взимаме от вашето търпение, а ви даваме от нашата вяра, която вие трябва да обърнете в разумно търпение Това значи обмяна на божествената енергия от един свят в друг. Това е само едно външно обяснение на въпроса, но на земята всеки един от вас трябва да има тия два процеса: да е търпелив и да има вяра, за да черпи едновременно и от двата свята. Щом си търпелив, ти имаш корените си в земята, на физическото поле си, можеш да черпиш от соковете на земята. Пък колкото по-силна вяра имаш, толкова по-високо са израстнали твоите клонища и можеш да черпиш от топлината и светлината на Слънцето. Като съберем

енергиите на Земята през тия корени и тези от Слънцето през клонищата и ги съединим в едно, самото растение придобива ценност за господаря си, защото се образуват в него сладките плодове.”

„Да направим един договор между вас и мене, от вас търпението, от мен вярата. Тъй ще бъде много добре, ще впрегнем на работа вярата и търпението. След туй знаете ли кой ще дойде? – Господ ще дойде. Като дойде Господ, заедно с Него ще дойдат всички ангели. А те са толкова благи, че всеки от тях ще остави много подаръци – ред години ще ядем и пием. Няма само да ядем и пием, но и ще работим. Казвам: ... ще погледнете на света с очите на търпението и с очите на вярата.”

„Има една вяра, според която нещата стават сами по себе си. Тя е божествена вяра, при която нещата стават отвътре „интау” (ин –вътре, тау – небе). Интау е това, което се проявява в небето, в Божествения, т.е. в организирания свят.”

„Едно трябва да знаете, това, в което човек вярва, всякога става. Всичко, каквото човек желае, става.”

„Всеки, който вярва в богатството, богат става.; който вярва в силата, силен става.”

„Ако живееш зле, значи си изгубил вярата си Живот без вяра е животински живот.”

„Вярата е проводник на умствените сили. Колкото проводникът е по-добър, толкова силата, която минава е по-голяма.”

„Ако имаш вяра, умът присъства в тебе; ако нямаш вяра и умът го няма. ... изобщо вярата има отношение към човешкия ум, а присъствието на ума показва, че човек може да бъде спасен.”

„Днес всички хора очакват да дойдат нови, благоприятни условия. Вярванията се нуждаят от условия, а не вярата.”

„Вярвайте в малката сватлинка, в малката радост, която се проявява в душите ви.”

„Човек на вярата може да се нарече този, който прави добро. Който не прави добро, той няма вяра. Извън доброто вярата е празна дума, но с доброто заедно, вярата е сила и реалност.”

„Който има вяра в себе си, говори красиво и убедително.”

„Не е лесно да се справи човек с отрицателните влияния в себе си. Щом победи тях, ще дойдат отрицателни влияния отвън да му противодействат. Тъкмо намислиш да направиш нещо, да свършиш една добра работа, и то след

известно колебание в себе си, веднага окръжаващите ще дойдат при теб и ще почнат да те разубеждават да не правиш това или защото си слаб още, или че тази работа не е за теб и т.н. Щом си победил вътрешните противодействия, ти трябва да победиш и външните. Ще кажеш, че можеш да свършиш тази работа. В себе си ще кажеш: Да, мога да свърша това, което съм намислил. *Имам вяра в себе си и ще свърша замислената работа.*”

„*Молците, това са пороците* в живота ни. ... Най-големият порок за ума е безверието. ... безверието изсушава ума, пресъхва течението на всички хубави, красиви мисли в него. Или, казано с други думи, тъмнината в съзнанието разрушава човека. Тя произтича от безверието, затова и нея считат за един от молците. Кой е най-големият молец за сърцето? (Омразата). Омразата е в състояние да разруши най-хубавите и красиви чувства, изработени с хиляди години. Тя прави дупки на красивата дреха на сърцето.”

„Аз не искам да провалям вярата ви, но не искам да вървите по мост от сламки. Ако видите, че аз минавам по такъв мост, не искам и вие да правите същия опит. Аз зная законите и мога да правя и най-големите рискове. Аз съм лек, отвсякъде мога да мина, но ако вие, с вашето тежко тяло се опитате да минете по тоя мост, ще паднете в пропастта. Дето минавам аз, вие не можете да минете. *За да вървите по пътя, по който аз вървя, трябва да измените тежестта на вашите мисли, чувства и постъпки, трябва да олекнете.*”

„Съмнението разрушава всички благородни форми, които имате, а всяка благородна форма е необходима, за да се реализира една ваша възвишена идея. Следователно, разруши ли се формата, идеята сама по себе си остава нереализирана. Щом идеята остане нереализирана, у вас се явява или сърдечен или умствен или волев упадък, а може би и упадък на духа. Когато човек реализира една своя идея, той подхранва в душата си нещо добро и възвишено.”

„И тъй, ще работите сега за развиване на вярата и волята. *За да развиете волята си трябва да си поставите в ума някакъв идеал* *Вземете за идеал Христа, т.е. Живият Господ, който се е проявил в света. Отбелязвайте най-възвишените, най-разумните моменти, които се проявяват във вашия живот – те са проявление на Божественото. Такива моменти са редки, но този образ, който се е проявил във вас, ще гледате да го запазите.* През тези редки моменти Господ ви е проговорил. Той говори най-много един, два пъти в годината, затова трябва да запазите този говор.”

„Значи вярата е онова състояние, онази сила вътре в душата, която позволява на човека да се приспособи, т.е. във всеки даден момент *да не се изненадва от условията.* Но трябва да размишлявате, *да премахнете тази съгъстена атмосфера, която съществува между вас.* Бъдете постоянно в размишление, докато започнете да чувствате, че придобивате една малка сила.”

„Докато придобият вечния, новия живот, хората трябва да заинтересуват от себе си много още разумни същества от невидимия свят. Ще кажете, че Христос, че разумните същества трябва да ви обичат. На какво отгоре? Имате ли нужната вяра? Аз говоря за онази положителна, абсолютна вяра, която пред нищо не се разколебава. Тъй щото, *докато придобие тази вяра, човек непрекъснато ще бъде изпитван. За тази цел той трябва да пази равновесието си. Това се постига само с беззаветна любов.*”

„*За да се развие вярата ви, изисква се всеки от вас да си изработи един вътрешен мир.*”

„Вярата е дясната ръка, десният крак, дясното око, а надеждата – лявата ръка, левия крак, лявото око.”

„*От вас не се изисква да помагате на хората с пари, или да ги храните, това са последни неща. От вас се изисква само едно: при всичките работи, които занимават ума и сърцето ви, да обърнете внимание на онзи, който се нуждае от нещо и да му кажете само две думи: „Дързай, братко!”* В думите „дързай, братко” се съдържа идеята, че Бог, който живее във всички души, грижи се и промисля за тях. Който вярва в това, той ще изпита силата на своята вяра. Христос вярваше в Божия промисъл и в силата на този принцип.”

„*Всеки от вас може да се свърже с невидимия свят, да стане един фактор, да внесе любовта в света, да внесе подобрене в човечеството. Всеки може да направи един опит и да види, че може да подобри живота си.*”

Вяра, Знание, Истина

„Ще ви запitam сега: коя е основната мисъл на живота? Основната мисъл, която трябва да ви занимава, това е мисълта за вярата, а вярата носи със себе си знание. Вие ще намерите Бога само по пътя на знанието. Аз не говоря за обикновеното знание, но за знанието, което хвърля светлина в умовете на хората и ги просвещава. За да разгледате една вещь под микроскоп, трябва да имате достатъчно светлина. И тогава, колкото е по-малък предметът, толкова светлината трябва да се увеличи.. Следователно, за отвлечените идеи се изисква по-силна светлина, по-голямо знание.

И тъй, вие трябва да имате знания! Съвременните хора считат за знание да прочетат една книга, или да я научат наизуст. Това не е знание, това е помнене. ... Ти си събрал от торбата си от разни места това-онова и после казваш, че знаеш. Знанието е резултат на човешкия ум, който трябва да роди нещо от себе си. Умът на човека трябва да се запали, т.е. сам по себе си да даде светлина на човешката душа. Най-първо ви е необходимо знание, което от старо време още наричали знание на разумното сърце. ... трябва един ум, не обикновен, какъвто животните имат, но разумен. Обикновеният ум не разбира нещата в природата.”

„Суеверието седи по-долу от вярата. *Над вярата пък има нещо по-велико, то е истината. Истината пък подразбира любов към знанието. Значи, да обичаш знанието и да го търсиш, това е по-високо от вярата. Защо? Защото във вярата нещата не са проверени, не са опитани, когато в знанието всички неща са проверени. Да обичаш знанието, това означава силно желание да проверяваш нещата.* Запример, има хора, които от любов към знанието развиват в себе си способността да отиват от този в онзи свят, да проверят нещата и после пак се връщат на Земята.”

„Вярата е резултат. Тя е сила, която се превръща в знание. *Това, в което днес вярваш, утре става знание.*”

„Кой е ключът в нас, къде се крие той? Ключът е в знанието. Как заключи Илия небето? Какво направи Илия, за да се отвори? Помоли се и каза да се отвори. Трябва да имате вяра и знание. А има за какво да се молите: *трябва да се молите да бъдете умни, добри, честни и справедливи. От човек се изисква много работа, обработване на човешката душа.* Това, което човек може да направи за себе си, никой не може да му го направи. Ето защо, човек трябва да се затвори в себе си и дълго време да мисли, да отстранява постепенно всички онези чувства, които го спъват и да внесе положителни чувства. Да не внася страх, за да не греши, а да внася безстрашие. Да не се запитва какво не трябва да прави, а какво да прави. Не да мисли в какво да не вярва, а в какво да вярва.

Вяра – постигане

„*Добрите мисли, които сме посели в човешките умове, сърца и души, са истинските придобивки на живота.* Да помогнете на човека, това не означава да му дадете парче хляб, но да му кажете онази съществена дума за случая, която ще даде своите добри плодове. Парчето хляб днес ще се изяде, утре пак е нужно, а съществената дума, паднала на добра почва, дава днес 30, утре 60, други ден 100 семена. И аз искам тази вечер да ви кажа *само една съществена дума: вяра!*”

Писанието казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога.” И аз казвам: Без вяра не може да се придобие Любовта. Без вяра не може да се придобие Мъдростта, знанието; без вяра не може да се придобие Истината. Без вяра няма растене. *Без вяра не може да се постигне нищо в света. Вярата е единствената сила, която движи света. Тя е първата стъпка в живота на човека.* Имаш ли вяра, ще придобиеш търпение. Вярата е първият слуга, който ще ти каже: Влез където искаш. Всички врати са отворени за тебе. Тя сама ще ти показва през коя врата можеш да влизаш и през коя – да излизаш.

Вярата, това е ключът, с който трябва да работите. Обезсърчите ли се, кажете: Вяра! Срещнете някоя мечка на пътя си, кажете: вяра! Мечката ще мине и замине покрай вас, без да ви причини никаква пакост. Нямайте пет пари в джоба си, кажете: вяра! Нямайте приятели. Кажете: вяра! Няма да мине

много време и приятелите ви един след друг ще дойдат при вас. Вярата трябва на хората, а не вярвания! Да вярваме в Бога, без никакво колебание и съмнение, да знаем, че живеем в разумен свят, това е великото, славното в живота. И тогава всички, които са около нас, ще разберат, че ние имаме жива вяра в себе си.”

„Успехът идва винаги, когато има вяра, твърда вяра, че ще успеем.

Най-често не успяваме, защото започваме работа, а я спираме наполовина. Това разхлабва волята. Прекъснатата работа неохотно се започва отново. Волята ни става слаба. Започни с упорита увереност, че непременно ще изкараш нещата до край. Търпеливо и обмислено работи, като си повтаряш гръмка и внушително, че ще завършиш започнатото без друго. *Дойде ли ти желание да прекъснеш, изпъди го. Не пропускай ден, без да работиш нещо започнато.* Не оставяй волята си да почива. Вярвай в силите си, бъди добър, не допускай съмнение да те овладее и ще успееш.”

„Никога не отлагайте работата си. Кажете ли, че дадена работа ще стане в бъдеще, вие сами се спъвате. Ще кажете : Днес или никога. Щом съм започнал една работа, ще я свърша още днес. Бъдете като светията – той започва една работа при изгрев и я завършва при залез слънце – за един ден. Не допускайте в ума се някаква отрицателна мисъл. Светията започва работата си и не мисли за неуспех. Той знае, че вечерта работата трябва да бъде свършена – нищо повече. Допуснете ли една отрицателна мисъл в ума си, вие не можете да бъдете светия. Ако не допуснете нито една отрицателна мисъл в ума си, вие сте свързани със съзнанието на светията и ще свършите работата си така бързо, като него – от изгрев до залез на слънцето. Правете опити в това направление, да видите резултатите на положителната мисъл. Отличителната черта на светията е, че той абсолютно изключва съмнението от своя ум и от своето сърце. Това е причината, поради която работите му стават в един ден. Геният допуска поне една отрицателна мисъл в ума си, затова работите му се извършват за 24 години. Когато човек вярва в Бога, дългият период от време се съкращава и единият час става приятен и съдържателен. Увеличиш ли деня в години, ти си допуснал съмнението в ума си. Вярата е необходима за съкращаване на времето. Като вярвате, ще свършите работата си в един ден. Вярата подразбира съкращаване на процесите. Следователно, който иска да еволюира, трябва да приложи вярата, като един велик божествен принцип. Само тогава той ще разбере, че без вяра не може да се угоди на Бога, нито да очаква някакви постижения.”

„Мнозина очакват да добият дарби наготово, по някакъв магически начин. – Не, докато не развие в себе си абсолютна, непоколебима вяра, човек нищо не може да придобие. Изучавайте живота на великите хора, да видите как са придобили те своите дарби. При всички условия на живота си, добри и лоши,

при големи изпитания и страдания, те са работили, постоянствали са, с пълна вяра и надежда за успех.”

„В каквото вярвате, това става. Колкото е силна вярата ви, толкова ще успявате. Ето защо, постоянно дръжте в ума си мисълта: Мога да направя всичко, каквото душата ми желае. Всичко ще бъде така, както Бог е определил.

Какво е определил Бог за човека? Той е определил доброто и любовта като основа на неговия живот. Има ли тази основа, той може всичко да постигне.”

„Да живеете без вяра, това значи да сте лишени от светлина. Големи богатства се крият в човешкият ум и човешкото сърце, но човек може да ги види само чрез светлината на вярата. Днес, при големите богатства, които Бог е вложил в човека, последният ходи като просяк тук и там да иска нещо.

Вярата не е механичен процес. Вярата е нещо разумно, което можете да приложите като основен камък в живота си. Тя е една разумна сила, която постоянно се развива във вашия ум.”

„Аз казвам: Само високо интелигентният човек може да вярва, а глупавият не може да вярва. Това е обосновано на математически закони. Само интелигентният човек може да разбере причините защо е създаден света. Само на такъв човек може да казваш защо е създаден света. А ние казваме: Защо е вярата? Вярата е само за умните хора, а понеже ние сме оставили вярата само за глупавите хора, затова нямаме резултати. На младите хора казват: не ви трябва вяра. Вярата е един принцип, необходим за човешкия интелект, тя трябва да е подкрепа в света и с нея младежта ще победи всички мъчнотии и препятствия, които ще срещне във физическия, умствения и духовния живот. Ако има силна, непоколебима вяра, със своята мисъл ще може всичко да постигне, да победи.”

„Най-малкото съмнение разваля нещата. Искате ли да успеете в нещо, не се съмнявайте. Дръжте в ума си положителни мисли и в сърцето си положителни чувства, за да имате всякога успех.”

„Ще разчитате само на силата на вярата, тя да ви е опорна точка. От вярата зависи нашето здраве. От вярата зависи развитието на нашия ум. От вярата зависи състоянието на нашето сърце. От вярата зависи общественото ни положение. Бъдещето дори зависи от вярата.”

„При доказването и вярата резултатите са едни и същи; разликата е само във времето. При доказване на нещата, губи се много време, а при вярването всичко става веднага.”

„Вярата е първото условие за реализиране на нещата. Без вяра в Бога, в душите, не е възможно никакво приятелство. Изчезне ли вярата, връзката се прекъсва, и приятелството престава да съществува.“

„Ученикът трябва да работи непрекъснато със силна вяра в себе си, в живота, в природата и във всичко велико около себе си.“

Вяра, Любов, Работа

„Вие имате много желаниа, нали? Аз ви казвам, че има само един начин за постигане на вашите разумни желаниа. Трябва да имате абсолютна вяра! Много въпроси могат да ви безпокоят, но ще имате една опорна точка, от която никога няма да се отделите. От тази точка ще разглеждате всички неща в живота си. Щом сте на опорната точка, всички въпроси ще могат да се разрешат: откъснете ли се от тази опорна точка, тогава ще изгубите и мярката. След като придобиете абсолютна вяра в себе си, тогава ще дойдете до втория закон – любов към Бога! Този закон ще създаде във вас труда, прилежанието, работоспособността, науката и др. Всичко това иде от втория закон. Тук ще ви освободят от всички ограничения. В Божествената Любов ще научите закона на свободата. При сегашните условия, щом излезете навън да изучавате любовта на обществото или на ближния, без да прилагате Божия закон, няма да дойдете до никакви резултати. Ако изучавате любовта на робството, какво ще научите? Робството е създадо само робство. ...

Следователно, ако ние не разрешим първо този важен закон на вярата, който се отнася към индивидуалния, вътрешен живот на човека, и после втория основен закон на любовта към Бога, а се заемем да изучаваме третия закон, любов към обществото и към ближния, ние сме на опасно място. *Щом обикнеш един народ или едно общество, ти ще се заплетеш в известни грехове. За да не се вплиташ, не трябва да си създаваш тясна вътрешна връзка с когото и да било; ти трябва да бъдеш свършено безкористен: да правиш добро, без да си задължен. ...*

Следователно, вие ще започнете с основния закон на вярата. После с основния закон на любовта към Бога и тогава ще се върнете към основния закон на надеждата. Той е най-опасния закон. Аз включвам в надеждата материалния свят, отношенията, които съществуват в него. Хората мъчно могат да се оправят в този закон.”

„Само разумният може да вярва. Вярата подразбира разумност. Човек не може да вярва на устойчивостта на мост, построен от върбови пръчки. Обаче, ако мостът е построен от яки, здрави греди, всеки вярва в неговата устойчивост. Какво показва това? Това показва, че може да се вярва само на силния. Значи вярата има отношение към силния, към разумния човек. Любовта, обаче, има отношение към слабите, към страдащите. Запример, ако на двама души, единият вярващ, а другият любещ, им предложите една малка

колибка и една голяма висока вила, кой какво ще предпочете? *Човекът на любовта ще избере малката колибка, а човекът на вярата – голямата, високата вила. Защо? – Защото вярата обича големите, великите неща. Тя работи с големи величини, а любовта работи с малки, със слаби величини.* Оттук виждаме, че вярата и любовта са две разумни сили, които работят, както с противоположни методи, така и с противоположни величини.

Следователно, намерите ли се пред големи мъчнотии, вие ще си послужите със закона на вярата. При малките мъчнотии ще си послужите със закона на любовта. *Вярата побеждава големите мъчнотии, а любовта – малките.*”

„Велик и мощен е човекът на любовта, както на небето, така и на земята. С Любовта Божия и на земята Христос извърши чудеса. Когато се намери пред най-големите страдания, Христос каза: „Отче, в Твоите ръце предавам Духа си.” Това показва, че и в най-страшния момент на живота си, Той не изгуби вяра в Любовта. След това Бог Го въздигна. Христос придоби Любовта, което изказа в стиха: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята.” Той придоби тази власт, след като изпи горчивата чаша.

Всеки човек може да каже: „Даде ми се всяка власт.” Кога може да каже така? Само, когато изпиле горчивата чаша, която Отец му е дал. Като ви се даде тази власт, от какво ще се плашите? Следователно, *за да не се плашите, вие трябва да минете през големи мъчнотии и изпитания. Тогава само ще дойде спасението. Тогава ще дойде възкресението на човешката душа.*”

„*Доколкото имаш вяра в даден човек, дотолкова той ще те кредитира. Доколкото можеш да направиш нещо за него, дотолкова ще те обича той.* Доколкото ти си проявил любовта си към него, дотолкова и той ще прояви своята любов към тебе. Любовта носи придобивките. Както работата определя придобивките, така и любовта. *Според мене, работата и любовта са едно и също нещо.* Вярата е очаквателно състояние. Имаш вяра и очакваш да дойде Божието благословение. Щом дойде благословието, ти вземаш мотиката, четката или перото и отиваш на работа. Това са все почетни длъжности.”

„Между двама приятели често се явяват малки и големи препятствия и мъчнотии. Колкото по-голяма е вярата им, толкова по-лесно се премахват мъчнотиите. Един ден, когато мъчнотиите изчезнат, ще кажем, че вярата на тия хора е съвършена. Да имаш абсолютна вяра в някого, това значи той да бъде готов на всякакви услуги и жертви за тебе. Преди да си казал нуждите си, той вече ги задоволява.”

„Бог казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!” Защо Бог иска именно сърцето на човека? Защото там е ключът на вярата. Когато този ключ отваря и затваря сърцето на човека, Любовта влиза и излиза свободно през него. Когато този ключ не отваря и не затваря сърцето на човека, Любовта не влиза и не излиза

свободно. Какво става с такова сърце? – То се покваря. И тъй, ще знаете, че сърцето носи ключа на вярата.”

„Първото нещо във вярата е да няма раздвояване, да няма двоумене.”

„Който люби, само той може да вярва. Без любов вярата е немислима. Следователно, може да се вярва само на онзи, който люби.”

„Чрез вярата човек обработва чувствата си, придобива дълбоко вътрешно прозрение.”

„Не е достатъчно човек само да вярва, той трябва и да изпълнява. Между думите и делата на хората трябва да има единство.”

„Истински вярващ е онзи, който работи, а не онзи, който живее в бездействие.”

„Вярата изисква работа. Земеделецът трябва цял ден да вдига и слага мотиката, за да роди лозето му добро грозде. Като работи по този начин, той ще има добри резултати.”

„Великите неща на Земята стават чрез вярата, в която взимат участие множество същества и помагат на хората. Обичат ли човека, те му помагат и той успява в предприетата работа. Във вярата нещата стават по любов.”

„Като вярвате и не се разколебавате, към вас ще се присъединят възвишени същества от невидимия свят да ви помагат. Работата, която трябва да свършите на Земята не е само ваша. Тя е колективна. Затова се казва, че човек не живее само за себе си.”

Вяра - молитва, взаимопомощ, лекуване

„Вярата ви в това, в което проповядвате мяза на вярата на онзи много ревностен проповедник от Русе, който със своите проповеди успял да обърне много баптисти към Христа. Един ден, както проповядвал на слушателите си за отваряне очите на слепия от Христа, изведнъж той почувствал присъствието на Духа Божи в себе си, Който му казал: В този момент вълн седе един сляп. Излез и му кажи в мое име да прогледа! Проповедникът, здъхновен от това посещение, веднага слиза от амвона и смело се запътва към вратата да отиде при слепия и му каже: В името на Господа Исуса Христа, казвам: Прогледай! Обаче, изведнъж той изгубил смелостта си, спира се пред вратата и си казва: ами, ако кажа и той не прогледа? Тогава ще отложa опита за друг път. ...

Казвам: Приложете опита, макар и да не успеете. Ако слепият не прогледа, кажете: Братко, не успях сам, но ще повикам някой от моите братя на помощ. Като дойде и той, двамата ще кажат: В името на Господа Исуса Христа, прогледай! Не успеят ли двама души, ще извикат трети, пети, десети, докато

отворят очите на слепия. Който служи на Бога, той не трябва да се страхува. Изобщо страхът е спънка в живота на всеки човек.”

„Всичко, което човек е постигнал в живота си се дължи на неговата вяра. Всички изобретения на великите учени се дължат на тяхната вяра. Който вярва, той ще бъде здрав. Който не вярва, не може да се лекува, следствие на което болестта му ще го следва.”

*„Ако сте разумни, ако имате вяра, болестта ви ще изчезне така, както нечистотиите върху ръцете ви. Като оцапате ръцете си, отивате при някой извор и се измивате. Направете същото и с болестта си. *Идете при великия извор на живота – при Бога и се измийте.* Като измиете лицето, ръцете и главата си три пъти, болестта ще ви напусне. За да се освободи от болести, мъчнотии и страдания, човек трябва да има динамическа вяра, в която нещата се сменят. Останат ли нещата на едно място, нищо не се постига.”*

„Ако един не може да направи някоя работа, ще се съберат двама, трима, четирима, до десетина души, докато най-после успеят да я свършат. Това е закон на вярата. Когато всички се обединят, Божественият закон започва да действа. Слабостта на християните се заключава в това, че са разединени и когато един не може да свърши някаква работа, те се отчайват и мислят, че и повече хора не могат да я свършат. Не, трябва да се обединят десет, двадесет, тридесет души и с тази обща сила да я свършат! Само по този начин като действате, ще имате резултат. Воля, воля трябва!”

„Който има силна вяра, той лесно се справя с мъчнотиите, с болестите и страданията. Той знае кои неща са негови и кои наследствени.”

„Христос никога не се е заемал да лекува хора безверници, или хора убийци и престъпници. За такива хора изцеление няма. Много религиозни хора искат да лекуват болните без разлика на това вярват ли или не в Бога. Божието слово не се отнася до хора грешни, безверници и убийци.”

„Вяра като синапово зърно”. Когато работите ви не вървят добре, намерете десетина или най-малко трима ваши приятели и ги помолете да съединят умовете си и се помолят да тръгнат работите ви наред. Щом пожелаете това, работите ви ще тръгнат напред. Ако трима души се съберат на едно място и искрено пожелаят някой да оздравее, той непременно ще оздравее.”

*„Докато болният се съмнява, той сам поставя препятствия в пътя на своето лекуване. Щом престане да се съмнява, болестта си отива. Закон е: За каквото мисли човек, за него се държи. Престане ли да мисли за това нещо, той губи вече силата си. *Това, в което човек вярва, то има сила за него.*”*

„Както синаповото зърно изтегля простудата, така положителната вяра изтегля всичко отрицателно от човека.”

„Човек да има вяра в организма си. Като повярва, ще почнат клетките да работят.“

Вяра – отдих, мир

„Сегашният човек е дошъл до по-високо положение на съзнанието, иска да се освободи от временното и да служи на вечното Начало. За да служи на това Начало, човек трябва да разбере *първата проява на Любовета – даването. Да служиш на вечното Начало, значи да даваш.* Какво разбирате под „даване“? От сутрин до вечер вие се безпокоите, притеснявате се, сърцето ви се свива, не може да върши свободно службата си. Освободете сърцето си от всички безпокойства и тревоги и дайте му отдих. От сутрин до вечер мислите за едно за друго, съмнявате се, колебаете се. Дайте отдих на ума си. Освободете го от съмненията и колебанията, вложете в него светла, възвишена мисъл. ... Вложете едно благородно чувство в сърцето си и една светла мисъл в ума си и оставете ги да си починат. Дай отдих на сърцето си! Дай отдих на ума си!“

Вяра – Бог

„Всички хора се запитват: Ама защо трябва да вярваме? - Трябва да вярваш, защото си слаб. Ще кажеш: Как аз да съм слаб? - Ами че слаб си разбира се. Ако някой от вас мисли, че е силен, нека не яде. Защо трябва да ядеш? – Защото си слаб. Като не ядеш три дни, отслабваш. Като не пиеш вода 5-6 дни, отслабваш. Следователно, трябва да ядеш, понеже си слаб; трябва да пиеш вода, понеже си слаб; *трябва да вярваш, понеже си слаб.*

И тъй, за да се избегне тази слабост, трябва да вярваш. Вяра непременно трябва да имаш. *Вярата е една връзка, по която протичат онези божествени сили в душата ни.* Вяра е едно разположение на чувствата. Щом човек обърне погледа си към Бога, към него веднага започват да текат онези божествени енергии, онзи божествен нектар в живота.”

„Ако връзката ви с Бога е силна, никакви съмнения и колебания няма да ви смущават. Човек трябва да има такова убеждение, което да издържа на всички сътресения. Каквито сътресения да има, физически или душевни, връзката му с Бога трябва да бъде канара, опора на неговия живот. Скъса ли се тази връзка, човек излиза от своята орбита, от орбитата на Слънчевата система и отива в друга система. Не е лесно да влезе човек в друга система, да прави нови връзки, да създава нови отношения. Това е все едно да скъсате приятелските си отношения с някого и да създадете нови. Най-силни приятелски връзки са онези, които съществуват от детството. Новите връзки са по-слаби. Колкото по-дълбоки са корените на дървото, толкова по-добре се развива то. Не е позволено да се разнася едно дърво от едно място на друго. Колкото повече се пренася, толкова повече губи силата си.“

„Понеже вие сега живеете в една епоха на усилни времена, където животът на човека всеки момент е несигурен, необходимо е да усилите своята вяра и връзката си с разумността на природата. *И за Бога трябва да имате такова разбиране, като за баща ви. Да ви е близък като слънцето, да ви е близък, както са ви близки цветята и всички плодове, от които се ползвате. Бог да ви е така близък, както са ви близки водата, хлябът, чистият въздух и светлината.* Това е новото учение, което трябва да носят новите хора, хората на утрешния ден, които ще превърнат ножовете и пушките в рала и мотики и ще работят за общочовешкото благоденствие и прогрес.”

„Пукнатата стомна означава изгубване на вярата. Изгуби ли човек вярата в Бога, главата му ще побелее и оголее от страдания и в края на краищата от него нищо няма да остане..

Щом е дошъл на земята, човек трябва да вярва в Първата Причина на нещата, като Вечно Начало в живота, като източник на всички блага за растене и развиване. *Вярата представя зенита на живота, дето има растеж, повдигане и развитие. Обезверяването е залез на живота, дето всяка култура изчезва. Обезвери ли се, човек изгубва всякакъв стремеж в себе си.* Той представя гола пустиня, в която цветя не растат, птички не пеят, води не текат. Вярващият обаче носи Божията светлина в ума си и Божията топлина в сърцето си и под тяхното влияние расте и се развива.”

„*Мост, посредник или връзка между душата и самия човек е вярата в Бога. Изгуби ли вярата си, човек губи и равновесието си. Щом запази вярата си, човек приготвя път за идване на любовта в него.*

Следователно, за да бъде здрав, да се проявява, да расте и да се развива, човек трябва да бъде свързан с душата си, а тя – с любовта. – Първата Причина на нещата. Няма ли тази връзка, той всичко ще изгуби и ще се намери в положението на умрелия, който иска да се прояви, но не може. Защо? - Тяло няма. Колкото и да се сили човек да покаже, че не е умрял, не може – няма физически органи, чрез които да се прояви.”

„*Само онзи човек е разбрал живота и познал Бога, който в своя сто годишен живот не е допуснал в душата си нито едно съмнение. Отвън могат да пристигат много вълнения, важно е те да не проникват в душата или в съзнанието на човека.* Когато морските вълни бушуват и удрят стените на парахода отвън, това е едно нещо; когато вълните пробиват парахода и влизат вътре, това е съвсем друго нещо.”

„*Истинската вяра подразбира най-великото, най-възвишеното и благородното, което може да се прояви в отношенията на хората. Наблюдавайте каква голяма вяра има майката в своето дете.* То греши, прави пакости днес, утре, друг ден, но тя вярва в него, прощава му и казва: Ще се изправи това дете. Има нещо хубаво вложено в неговата душа, познавам го

аз. И наистина, в каквото вярва, това става. Защо? Защото в ума и сърцето на тази майка няма и следа от съмнение и колебание.”

„Бог живее във всеки човек дотолкова, доколкото той вярва в Него.

Хората на вярата съставят едно цяло.”

„Страх може да има човек само, когато греши, а от друго нищо да се не плаши. Исус Христос много ясно е казал: „Всичко каквото попроси, който вярва, ще му бъде”; разбира се, ако не се усъмни.

Ние трябва да си представяме Бога като едно Същество, което ни слуша. Бог не търпи абсолютно никакво съмнение.”

„От вярата, която носиш в себе си зависи да влезеш по-навътре в рая. Като мислиш добре за Бога, хората ще те приемат в себе си. Като мислиш добре за хората, Бог ще те приеме в себе си. Вярвайте в своя ближен, в който Бог живее. Кажете ли ви една сладка дума, Бог е в него. ... Дръжте в ума си положителна, неизменна идея за Бога. Мислете за Него така, че всякога да ви е леко на душата. Мислете за Господа така, че да чувствате красотата в света, да имате импулс за работа. ... Който има идея за Бога, свети. Като го погледнете, приятно ви е да го гледате: Лицето му е светло, очите ясни, засмени.”

„Най-първо имайте вяра в онова, което живее във вас. След туй имайте вяра във вашите ближни; имайте вяра и в себе си. *Вярата в Бога е за вашия ум; вярата в ближните е за вашето сърце, а вярата в самите вас е за вашата воля. Като обичаме себе си или като вярваме в себе си, ще усилим нашата воля. За да усилиш сърцето трябва да имаш вяра в ближните. За да усилиш своя ум, ти не трябва да отричаш Бога.* Отричаш ли Бога, ти и последен човек няма да бъдеш. Ти искаш да станеш гений, ти скаш да станеш поет. Ти можеш да станеш всичко, ако имаш една непреодолима вяра! *Бог за теб да бъде едно свещено нещо, едно Същество, на което отвътре да слушаш гласа. Едно същество има в теб, което е всесилно и ти трябва да имаш свещено чувство към Него.”*

„Като ученици, от всички се иска пълна вяра в Бога. Каквито мъчнотии да имате, не губете вярата си. И сто пъти да се молите за нещо, не губете вяра в Божественото. Кога да е вие ще получите отговор на молитвата си. Ако искате да станете поет, музикант или художник, не губете вяра в постигане на вашето желание. Много ще пишете, много ще рисувате, много ще свирите, докато един ден постигнете желанието си. Бог всякога помага на ония, които работят с постоянство. Не туряйте граници на Божественото. Дойдете ли до Божественото, оставете го да се проявява свободно. Не губете вярата си. Каквито препятствия да срещате, не се обезсърчавайте. Хората могат да ви се смеят, това нищо не значи. Знайте, че невидимият свят ценя усилията на човека и в края на краищата ще го възнагради. За да опита вярата ви,

невидимият свят съзнателно ви поставя на изпитания. От вас се иска вяра, а не вярване или суеверие. Вяра в Бога, а не в хората. Това се дава като задача на всички хора.”

„Помнете: Всички хора, добри и лоши, са проводници на Божието благословение. ... Закон е, ако вярвате в това, благословието ще дойде; ако не вярвате, благословието няма да дойде. Това, в което човек вярва, то става. Ние вярваме в Божествения порядък и той иде.”

„Човек трябва да усили вярата си, да се свърже с Първичното съзнание, а не да се занимава с теоретически въпроси какво нещо е Бог. Държите ли връзката си с Бога, вие дохождате до съзнанието, че всичко красиво, всичко хубаво в света е проява на Божественото начало. Видите ли чист извор, който непрестанно блика, знайте, че той е проява на Божественото в света. Узрелият плод, ароматният цвят, добрият човек представят проява на Божественото. Бог прониква навсякъде и във всичко. Красивият ден е също така една от проявите на Божественото. Като живее, човек трябва да вижда навсякъде проявите на Божественото Начало и да се убеди в съществуването му. Убеди ли се в съществуването на Бога, човек не може да се колебае. Никаква сила в света не е в състояние да разколебае неговото убеждение. Той е твърд, положителен в своята идея.”

„Падането на човека е започнало от момента, когато безверието се е вмъкнало в него. Още когато е бил в рая, безверието е проникнало в него и той казал: Може да се живее и по друг начин, а не само така, както Бог казва.

Искате ли да се освободите от безверието, пазете свободата на душата си, пазете силата на духа си, пазете светлината на ума си, пазете доброто на сърцето си.”

„Ако ти вярваш в слънцето и седиш в някой зимник, какво те ползва твоята вяра? Вярата е на мястото си, когато чрез нея изпитваш реалността. Това, в което вярваш, трябва да го опиташ. Само така придобиваш знание. Без любов ти не можеш да излезеш от твоя зимник.”

„Всеки трябва да си даде отчет, с какво знание разполага и как може да го приложи. Освен това той трябва да знае каква е неговата вяра и доколко може да разчита на нея. Питам: Можете ли, като минавате през изпитания да не се усъмните? Много хора ще ви кажат, че сте на крив път, че сте заблудени. На тях ли ще вярвате или на себе си? Ако духът в човека е силен, той ще издържи на изпитанията; ако не е силен, ще тръгне по общото течение на живота. Чрез изпитанията и страданията човек може да определи степента на развитието си.”

„Вярата е една магическа сила и тя подразбира, че трябва да изчезне всеки страх, съмнение и колебание. ... Когато човек има такава вяра, той е

заобиколен с разумни същества, с които можем да влезем във връзка. А сега хората си мислят, че само тук, на Земята има разумни същества. Не, цялата вселена е населена и жива.”

„Когато ти си надолу, безнадеждно надолу, в най-голямото страдание, тогава Бог е над тебе и пред тебе, подава ти ръце и те тегли. Само че трябва да имаш въже – вярата. И той да хване въжето и да го тегли нагоре.”

„Вярвай в Бога и ще видиш Неговите чудеса. Той ще ти бъде Учител, а ти – Негов ученик. Ние трябва да бъдем като малките деца, да вярваме в Бога като в свой баща.”

„При раздялата си с някого, вие му казвате: вяра, абсолютна вяра в Бога – и си заминавате. Думата „вяра в Бога” е семето, което вие насаждате в неговата душа. Няма да минат и 15 години, това семе ще порасне и ще даде своите плодове. Ако попадне на добра почва, *вярата съдържа в себе си голяма сила*. Един ден, като срещнете този човек, той ще се зарадва и ще ви каже: *Заповядайте в моята градина да си откъснете от хубавите плодове на вярата. Значи доброто, красивото в света всеки може да направи и то по всяко време.*”

„Истинската вяра почива на опитността на самия човек. Следователно, за човека е съществено това, което иде отвътре, а не отвън.”

„Има една вяра, според която нещата стават сами по себе си. Тя е божествената вяра, при която нещата стават отвътре „интау” (ин – вътре, тау – небе). Ин тау е това, което се проявява в небето, в божествения, т.е. организирания свят.”

„Казано е, че с вяра всичко се постига. *Вярата усилва ума. Вярата е връзка между Бога и човешката душа. Вярата е път на Любовта. Или с други думи: Любовта иде по пътя на вярата.*”

„Вяра, вяра трябва, за да може да се установи едно тихо разположение в духа; *голяма увереност трябва, за да няма вътрешно раздвояване, за да може да владеете вашето естество*, та по време на мълчанието да издържите всичко.”

„Какво разбирате под „гола вяра”? Тази вяра няма никакво отношение към живота. Истинска вяра е онази, която дава възможност на човека да се свърже с Бога.”

„Вярата е любовно отношение към Бога.”

„И тъй, първа между всички правила поставете вярата.” „За да преминем от един свят в друг ни е необходим преход, наречен „вяра”. Испитанията,

нещастията са горивото, пътният билет. Затова не трябва да роптаем, а да пожелаем да научим смисъла на изпитанията и да благодарим за тях.”

„Ще отидете при Бога, но с душата си, а не с тялото си. Ще вложите вярата си в Бога. Гледайте да не се смуцавате, жива вяра е потребна.”

„Дойдете ли до вратата на Бога, всякаква философия трябва да остане настрана. Влезте при Бога с всичката си вяра към Него. Щом влезе при Бога, човек ще се освободи от своя товар и живота му ще се осмисли.”

„За да призовете Бога на помощ, трябва да приложите вярата си.”

„Спасението се дава даром, а от вас се изисква само вяра.”

„Всичко зависи от вярата. Постоянно усилвай вярата си.”

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни.” Желая ви от днес да имате тази радост в себе си, тази абсолютна вяра, че Бог е вложил доброто във вас! Вярвайте и ще имате това благо! Ако искате да бъдете добри, учени хора, вярвайте! Ако искате да бъдете богати, силни, красиви хора – вярвайте! Каквото добро желаете, вярвайте, че ще го постигнете! Не туряйте никакви пречки, никакви граници на Божиите блага и ще ги придобиете.”

„Важният въпрос е да се живее разумно, да се проучат и спазват законите на живота – това е вярата в живия Бог, който пребъдва в нашия живот, а механическата вяра е безполезна.”

„Повдигайте се с положителна, научна вяра, която освобождава от терзанията в живота.”

„Събуди ли се у вас вяра, ще се събуди и стремеж към Вечното, Безконечното, Неизменното Начало.”

„Сега пред вас се разкрива широко поле за работа. Които вярват, те ще се ползват, които не вярват, те трябва да работят, да развият вярата си, за да могат чрез нея, като необходим елемент, да постигнат божествения живот, който иде в света.”

„Безверният човек е изолиран от самата природа. Безверието говори за един човек, който няма никакво съобщение с Божествения свят; човекът на живата вяра е този, който има общение с Божествения свят.”

„Вярата подразбира връзка с онези Възвишени, Разумни Същества, които ръководят съдбата на човечеството, на народите, на обществата, на семействата, на всеки човек отделно.”

„За да прояви послушание, човек трябва да познава Христос, както Христос познаваше Бога. За да изпълни волята на своя Отец, Христос вярваше в Него и Го обичаше. Така Той устоя на всички изпитания. Ако вярвате и

обичате Бога и Христос и вие ще издържите на всички изпитания и страдания.”

„Христос казва: „Да не се смущават сърцата ви! Имайте *вяра!*” То значи, имайте *стабилност!* Ще вярвате и в единственото и в множественото число на Бога. Ще вярвате, че всички, които са вярвали в Бога са завършили своето развитие. Ще вярваш, че по този начин и ти *ще завършиш своето развитие и ще влезеш в това велико братство.* Това е красивото в света – да видиш умните добрите хора и те да ти говорят. Аз съм срещал музиканти: тупти им сърцето да видят, да срещнат музиканти като себе си; художници, на които сърцата също туптят да видят подобен на себе си художник; срещал съм и поети такива. *Всеки иска да срещне равен на себе си; и като се срещнат, те взаимно един на други си дават подтик.”*

„Няма да минат много години и вашият свят ще се оправи. Вложете повече вяра в живия Господ. Нека възкръсне Той в душите ви! Идат вашите ангели отгоре, да вдигнат камъка от гроба ви и да кажат: Лазаре, излез вън!”

Изкуство е да придобием вяра колкото синапово зрънце, за да убедим подсъзнанието, душата, волята, че законът работи.

Най-малката вяра започва от неща, които не зависят от никой друг, освен от нас. Тези неща са вътре в мен, няма нужда да моля когото и да е за нищо.

Вярвам, че съм добър и мога да проявя доброто. Вярвам във вътрешните сили и дарбите в мен и мога да ги проявя.

Човек не разчита и не проявява същественото, ценното в себе си, а се надява на външни работи, на плявата.

Като повярва и прояви най-малкото, съкровено, заровено някъде дълбоко в себе си, човек ще бъде мощен да постигне и външните неща.

Най-малките възжеления и пориви на човека скрити в душата му, това е Божественото, Христос, Великият Дух.

Вярвам, че светлината, чрез която виждам, въздуха, който дишам, водата и храната, които приемам, ме правят съвършено здрав. Защо вярвам в тези неща? – Защото Господ Христос живее в тях.

Търпение

„Първото условие, за да влезете в Небето е да търпите всички. Казано е: „Всички ще се изменим.” Там е спасението.

Отново ще разгледаме темата за търпението, като велика алхимия за преобразуване на преходното човешко естество в непреходно, неизменно, вечно – Божествено.

Тази трансформация се извършва навсякъде в природата при екстремални условия, които са съществували при създаването на Вселената, при преходните трансформации на звездите, при кристализациите в земните недра. Тя се извършва и при квантовия преход и трансформацията, извършваща кристализации в човека при преминаването на обикновения човек в състоянието на светец и на светеца – в Учител.

Съзнателното извършване на тези кристализации е велика наука, останала от златната, космична епоха на човечеството, която постоянно се възражда от небесните пратеници. Преображението и възкресението на Христос са циклични процеси на такава кристализация.

„Христос дойде на Земята да научи хората на търпение. Мъчнотиите и препятствията се преодоляват само чрез търпение, т.е. чрез закона на любовта.

Дайте ход на любовта в себе си да търпите всички хора. Дойде ли някой при вас, приемоте го. Не питайте какви са убежденията му. Ако го приемоте с любов и вашите работи ще се оправят.

В търпението е скрита Божията Любов, а в радостите и скърбите – Божиите блага.

Скъпоценното камъче се хвали със своето търпение. Като погледнеш неговия блясък при мъчнотия, то ти казва: „търпение”.

Търпението е дълбоко проникване в себе си за постигане на фин контакт със света на Непроявеното, Непреходното, вътрешния Мир.

То е докосване до света на Виделината, която идва в човека да си създаде своя Дом.

„Човек не може да бъде търпелив, докато не е разбрал любовта. Без любов никакво търпение не може да се постигне. Търпението изключва болестите, сиромашията, страданията. Търпението се ражда от любовта. С любовта идва търпението.”

„Свободата включва търпението. Свободният е търпелив. Когато иска нещо от природата, той чака свободно момента, когато природата ще му го даде. Природата прави много опити с човека, докато му даде необходимото. Вярвайте в разумната природа и спокойно очаквайте благата, които е определила за вас.”

Търпението, самообладанието, душевният мир освобождават човека от веригите на илюзорния свят и постепенно го въвеждат в света на Виделината, на Божествената Любов.

„Който много бърза, не живее по закона на любовта. Любовта единствена не бърза. Тя има време за всичко. Каквото пипне любовта, всичко е безпогрешно.”

„Издържай всичко заради Господа, докато придобиеш любовта.”

„Без търпение няма да ви дадат полагащото се благо. Обаче, за да проявиш търпение, трябва да имаш силна вяра и силна любов. Това е ключът.”

„Силата на Христа се вижда в търпението, с което издържа страданията. Срещу големите страдания, Той получи възкресението.”

„Нашата длъжност е да бъдем търпеливи, докато Божият план се реализира, да имаме смирение, да понесем обидите на света, за да влезем в новия живот, в бъдещия живот. Само търпеливият, само смиреният е човек на бъдещето.”

Всички ограничения, противоречия, страдания, през които човек преминава са резултат от работата на висшите сили върху него, които го освобождават от робството, което от хилядолетия сам си е създал. Той не трябва да пречи на този разумен процес в себе си със своето недоволство, а напротив – да създава оптимални условия за неговото успешно завършване.

„Най-трудното нещо е да бъде човек винаги търпелив, учтив.”

Новият човек има скъпоценен характер, диамантена воля, която издържа и най-екстремалните въздействия и остава в щастието и блаженството на непреходното, вечното, божествено естество.

„Търпението е скъпоценният камък, който трябва грижливо да пазите под вашия език и върху този камък някой ден ще бъде написано вашето име. Ако не изработите този камък, не можете правилно да се развивате, не можете да бъдете синове на светлината.”

Скъпоценният камък е характерът на човека. Синовете на светлината са диамантени същества, които отразяват съвършено светлината, извираща от Бога. Истинското име на човека е онова, с което Душата му е излязла от Дома на Небесния Баща. С това име той има достъп до този небесен Дом.

„Търпението е богатство, заради което разумните същества идват да помагат на човека. Около великия музикант се групират велики музиканти, около учения – учени, около добрия – добри хора. В това отношение всеки трябва да има вяра в Бога, да изпълни мисията, за която е изпратен.”

Търпението е неотделимо условие за неотклонната, свещена работа в областта, която представлява предназначението и попрището на човека за осъществяване на Божия план. Свещен трепет изпитва художникът, музикантът, поетът, когато среща свои събратя с такива наклонности и дарби и може да обмени с тях възжеланията си.

„Търпението е качество на душата. Истинският ученик минава през живота на душата. Той не живее в сърцето и ума си, чийто живот е временен, преходен. Докато не дойде до това положение, човек при най-малките изпитания ще хвърля лоши мисли и чувства върху мантията на Бога.”

„Като имаш воля, можеш да търпиш, да издържиш като Христа. Този опит е едно посвещение. Бог не беше ли в ударите? Христос знаеше, че във всеки удар е Бог и казва: „Благословена да бъде ръката!” Това е характер, сила на човека. След това Христос жъна плодовете на своето търпение.”

Истински търпеливият проявява вяра и любов към Великата Разумност на Битието, към Провидението, което работи за повдигане, преобразяване и освобождение на душите, за да ги превърне в съработници на Божията Любов.

„Неволята подразбира закон на необходимостта, а търпението – закон на любовта. Само любящият търпи. Той прилага силите на ума, сърцето и волята едновременно, за да обработи материята на скръбта и да я превърне в радост. Само търпението е в състояние да превърне грубата материя на скръбта в радост.”

„Първото качество на любовта е търпението, основният стълб на живота, с който можем да постигнем всичко. Страданието е методът за придобиване на търпение. Търпението трябва да се придобие, а любовта може да се даде даром.”

„За да търпиш, трябва да си заквасен с три основни качества: мъдрост, истина и добродетел.”

„Майката обича дълготърпеливо детето си, защото вижда божествената душа в него.”

„Само дълготърпението създава условия да дойде в нас любовта. В този смисъл търпението е велика сила, която ни чертае велико бъдеще.”

„Не се спирайте в отношението си към хората, но към любовта – как да я проявите – с търпение, с благосклонност.

Благосклонността е активна сила на любовта, която търси да гради, да услужва.”

„Търпението е свързване на противоположностите: отрицателното с положителното, нещастieto с щастието.

Хората на новата култура се отличават с търпение.

Всички мъчнотии и несгоди са учебни предмети на земята за изучаване на търпението.

Търпението дава основа, устойчивост, морален устой на характера. Твърдостта е морално качество, задна стража на Божественото в човека.”

„Който обича, търпи. Търпението е качество на любовта.”

„Духът е мощното, великото в човека, което го прави търпелив.”

„Дошли сме не да се борим със злото, но да развием самообладание и търпение, да развиваме положителните сили на природата.”

„Търпението е жизненият еликсир на душата, но не може да се постигне лесно. Ще търпите като Христа на кръста, докато дойде любовта да ви възкреси.”

„Болестите и страданията идват, за да приложите търпението си.”

„Когато човек придобие търпение, всичките му работи се оправят.”

„Търпението е основа на живота. Няма ли търпение, човек не може да свърши никаква работа.”

Великите хора работят с търпение, с постоянство, шлифоват фино, красиво всичко, което творят. Работата с търпение и постоянство извежда обикновения музикант до виртуоза.

„Търпението е най-великото качество, най-благородната черта в характера на човека. Когато говоря за Христа, в ума ми изпъква най-хубавото Негово качество – търпението.”

„Трябва да се учите на търпение. Каквото и да ви се случи, считайте, че нищо не ви е постигнало.”

Негативните преживявания на човека са пукнатини в съзнанието му. Те говорят, че той е излязъл на повърхността на живота, където го блъскат повърхностните вълни. Мъдрецът живее дълбоко в океана на съзнанието, в светилището на непреходния, истинския живот.

„Всяка душа се поставя на изпит колко може да издържи и според колкото издържи ѝ се поставя оценка – оценява се силата ѝ.”

„Търпението е запалката на нашия живот. Любовта не е запалка, защото не е наше качество. Тя е качество на Бог. Човек се отличава с търпение.”

„Кръстът е символ на търпение. Който съзнателно носи своя кръст, трябва да гледа спокойно, с търпение на всичко, което става.”

„Търпение е, като те обидят, да намериш добрата страна на обидата и да я използваш – да извадиш и изядеш или посееш ядката. Щом се храниш така, ще бъдеш напълно здрав. Които ви охулват, дават ви храна и трябва да сте

предоволни. В твърдите камъни е скрито онова финото, ценното, от което забогатяваш.”

„Достойният издържа, докато придобие любовта и нейния царски подарък – търпението. Майсторство е да извае човек търпението – храмът на Божията Любов.

Търпението е богатство, което пробужда всички заспали енергии, дарби и способности на душата. Ученикът понася налягането на света, докато стане скъпоценен камък на търпението, събрал светлината на възкресението.”

„С търпение гледайте на света като школа за възпитание.

Търпението е вътрешна сила и убеждение, което ни укрепва да носим всякакъв товар.”

„Аз бих желал да се създадат в България учители, които да учат на благост и търпение. Аз не съм срещал в България търпеливи хора. Срещал съм такива, които носят неволята си, но търпеливи не съм срещал много. Да имаш търпение, то подразбира воля и ум, сиреч да знаеш причините и последствията на нещата. А нетърпението ражда подозрение към всичко и към всички ... Българите нямат търпение и затова подозрението не ги напуска. ...

И тъй, вложете две неща: търпение и да отмахнете вашето подозрение ... Подозрението е отсъствие на безкористна любов. От него се раждат всички болести. Вие като срещнете някои хора, казвате: „този е лош, онзи е лош”, за вас няма добри хора. Мислете, че всички хора са добри, но у тях има само положителна енергия, която вие не можете да използвате и затова стойте настрана от тях, за да я използват другите.”

„Българите имат бъдеще като народ, затова трябва да станат търпеливи и да премахнат подозрението. Българите не са толкова добри, но в тях има условия за добър живот, а дето има условия за живот, там е Бог. От българите ще излезе нещо, а не от България, защото тя е ретортата, в която стават опитите, а като такава ще изиграе ролята си. Съдържанието, което е в ретортата, което е българският народ е творческата сила. Когато българите отиват между американци и други народи, са учтиви, любезни, но щом се върнат в България, стават груби, недоволни от всичко. Това недоволство се дължи на малкото земя, с която разполагат. Българинът има творчески дух и затова му е тясно. Дайте работа, широк замах на българина, той ще работи. ... Христос казва: Аз дойдох да науча хората да дават широк простор на всяка душа и да поощряват всяко добро начало на всичко.” Ако всеки даде свобода на близките си, ще има широк простор на действия и мисли.”

„Във всяка бърза работа се крие нещо користо, някакъв материален интерес. В духовния свят обръщат внимание на качеството на работата, а не на количеството, затова там не бързат.”

„Всичко ще оправите, като мълчите. Бие те някой, ще мълчиш и ще мислиш за Господа. Така ще постигнеш копнежите на душата си.”

„Мислите ли да правите нещо, не говорете нищо, само кажете: „Господи, ела ми на помощ.”

„Не си показвайте скъпоценностите. Нека онова, което радва душата ви да седи скрито от погледа на хората. Хората не бива да знаят всичко.”

„Щедростта е свързана с търпението. Ако не можеш да търпиш и щедър не можеш да бъдеш.”

„Любовта е благосклонна.” – За да бъде благосклонен, човек не трябва да прави разлика между богат и сиромах, между учен и невежа. И богатият и сиромахът са излезли от Бога. Ученият и невежият са излезли от Бога. Разликата между тях се заключава в това, че богатият и ученият са влезли в търпението, а невежият и сиромахът ще придобият качествата на първите двама. И те ще станат благосклонни.”

„Трудностите и препятствията се преодоляват чрез любовта, т.е. чрез търпението.”

„Търпението това е проникване дълбоко в живота.”

„Не подтискайте чувството, но го изчакайте да узрее.”

„Човек трябва да търпи, докато се научи да страда. Бог съдържа страданията на всички същества. Търпението е трансформатор, който превръща неразположението, недоволството в положителни сили.”

„Христос е образец на търпение и разумно понасяне, затова живее в умовете и сърцата на всички хора.”

„Спокойствието и търпението са светла, вътрешна дреха.”

„Самообладанието служи като ограда срещу лошите влияния на обидните думи.”

„Чрез самообладание човек асимилира излишната енергия в своя организъм.”

„Господ ни слага все повече тежести според недоволството и гордостта ни. Щом се разкаем и смирим, Той ни отнема тежестите. Благосклонния, търпеливия, Господ ги разтоварва.”

„В каквото и положение да си – болест неправда, робство, трябва да приложиш търпението си и до последната минута да уповаваш на Господ.”

„Ако изтърпите нужното време, противникът ви ще стане кротък като агне.”

„Ако знае как да постави идеята за търпението в своя ум, посредством него човек ще успее да пробуди всички заспали енергии, дарби и способности в ума си и ще ги впрегне на работа.“

„Който бърза е от глупавите, които се раждат всеки час. Който има търпение, може да стане Учител. На 2000 години се ражда един велик Учител.“

Търпението не бърза, но започва полека, с микроскопически опити.“

„На бележките не се сърдете, изобличенията понасяйте търпеливо, в нещастията търсете добрата страна. Блажен е онзи, когото Бог изобличава и наказва, защото Той ще го изправи.“

„Ще търпиш даден човек, защото е част от тебе. Ако го съсипеш, ще съсипеш и себе си. Всяка чужда погрешка, която виждаш е твоя.“

„Голяма сила има онзи човек, който умее да премълчи.“

„Свободен е само, който има търпение, устойчивост.“

„Търпението е най-хубавото, мощно състояние, което привлича светлината в човека.“

„Интуицията се развива чрез развиване на търпение.“

„Търпението показва степента на любовта ни.“

Търпението е Божественото в нас. В дълготърпението са всички добродетели.“

„Търпение на човешки език наричаме твърдост.“

„Щом решително приложим търпението и благосклонността, любовта идва, щастието идва.“

„Основно изучавайте и прилагайте търпението – всякога и всичко да претърпявате със смирение и радост, за да намерите Истината.“

„Търпението превръща грубата материя на скръбта във фина, т.е. в радост.“

„Безграничната Любов прекарва човека през изпитания, за да го направи съвършен.“

Пътят към съвършенството минава през търпението. Съвършените Същества, Учителите на човечеството са мощни трансформатори, които идват да го преобразят и спасят.

„Вярата и любовта подкрепят и подхранват търпението.“

„Който претърпи до край, той ще бъде спасен.“

Какво трябва да изтърпи докрай човек? – Създаването на скъпоценния камък в неговия характер.

Исус изтърпя този процес и занесе скъпоценния камък на Отца си.

Той ни изяви Истината – съвършения образец, който трябва да следваме, за да сътвори небето този бисер в нас.

Който иска да влезе във финия свят, в небето, в новата култура, той всецяло трябва да се посвети на извайването на този бисер.

Небето се нуждае от бисери. Там фарисейството и свинарството са изключени.

*

Щом си пригответи своите оръжия – вярата и търпението, ученикът е готов да поеме пътя към своята родина – финия свят.

В този път той следва своя пълководец – Духа, който го ръководи с методите на Любовта – великото малко и Разумността – великото голямо. Тези методи са магически формули, които коренно променят ума и сърцето на ученика.

Любов – центриране

Любовта е недокоснатото, прекрасното, съвършеното – Божественият свят. Кой може да го обхване?

Щом влезе в Божествения свят на Любовта, човек забравя всичките си страхове, опасения, проблеми и се изпълва с вътрешно изобилие и щастие. Нищо друго не остава – само това.

Ние говорим за Божия Дух. Това не е нещо вън от тебе. Това висше щастие е най-дълбоката ти глъбина, най-висшето ти Аз.

Обикновеното съзнание не може да достигне до тази глъбина, защото никой не може да се разпорежда с това Върховното, което крепи и ръководи Всемира. Човек може да се издигне само до това Едно като щастие и да го обича, да се ръководи от неговия пример.

В Любовта всякаква граница, всякакво разделение изчезва. Има само една превъзходна, красива, сублимна реалност, чийто велик живот трепти в душата.

Човек, който е издигнал съзнанието си до този единен свят, той съзнава себе си като Едното, Всичкото и следователно съзнава всички неща вътре в себе си, едно със себе си.

Това е космичното съзнание, което вижда във всичко Едното, обича във всичко Едното, своето висше Аз. Думата „своето“ тук е условна. Защото в Единното личните местоимения и отделността са само една метафора.

Да преживееш Едното и да обичаш във всичко Едното, това е пробудено съзнание, това е нирвана, това е Любов.

Това състояние на най-фин трепет е вратата към финия свят.

Човешките привързаности към какви да е форми и интереси са състояния диаметрално противоположни на това универсално състояние на безначалния живот.

Следователно, любовта е изфинване и центриране на двойствения свят на ума и сърцето, мъжа и жената, доброто и злото и пр. до тази тясна врата, която води във финия свят. То е прибиране на ума, сърцето и сетивата – ръцете и пръстите в Божествения Дом, за да участват в сватбата на Нирвана.

Човешките работи са външни: да направиш реформа, като преместиш нещата от левия джоб в десния; да направиш революция, като замениш една система на лъжата с друга система на лъжата.

Трябва да стане дълбок преврат вътре в човека, а не промени отвън.

Тъмните сили първо изведоха човечеството от истината и светлината, въведоха го в слабо интензивния, повърхностен свят на светлини и сенки, на отделности, предмети, механични явления, и като вградиха в хората сетива за този свят, принудиха ги да слугуват на механични неща и идеи, за да станат роби на разделението, користта и враждата, характерни за механичния свят.

Пробуждането на човечеството ще стане чрез този дълбок преврат в човека, при който съзнанието му ще се обърне навътре към неизменната, вечна Истина, към финия, дълбок, светъл, мощен и необятен свят на съвършенството.

Големците и първенците, представители на тъмните сили, досега водеха ослепеното човечество чрез своите религиозни идоли, внушения и форми, чрез своите идеологии и социални системи, чрез силата на златния телец.

Обаче Исус казва за тях: „Може ли сляп слепия да води? Не ще ли паднат и двамата в пропастта?”

Къде са църквите на Исуса, къде са иконите Му, къде са йезуитските Му структури, къде е държавната Му машина, въоръжена със закони и правила? „А Човешкият Син няма къде глава да подслони.”

Тези неща са за хора, впримчени в механичния свят на егоизъм, вражди и убийства, на престъпване на Божия закон, написан в сърцето на човека.

За да не падне в пропастта, да спаси душата си от още по-голямо робство, достойният човек трябва да се пробуди за финия, дълбокия свят вътре в себе

си, да помоли своята Божествена Майка – Любовта да му даде онези първични сетива, с които да прогледа за Истината.

Тогава цялата хилядолетна лъжа в един миг ще падне. Доста словесни спекулации за Реалността, за Бога! Време е да опитаме и познаем тази Реалност.

Ще изнесем първо материали за онова съзнателно обръщане към истинния свят дълбоко в себе си и във всичко и пробуждането за този свят, за който съвременният човек няма още сетива. Не става въпрос за т.н. ясновидство, а за зрението нва Истината, което всестранно разкрива нещата.

„Човек трябва да се вгълби в себе си, да види, че всичко се крие в него – и богатство и знание и сила.”

„Причината за човешките противоречия и страдания е вътрешната сиромашия.”

„За да обичаш хората, иди първо при Бога, да придобиеш капитал.”

„Небето е съкровище, голямо богатство, ключът за което е Любовта.”

„Красивото лице е резултат на богат вътрешен живот.”

„Бог ви е дал неизчерпаеми богатства, велики блага и дарби, за развитието на които трябва да се вгълбявате в духа и душата си, да благодарите за ума и сърцето си. Бог ти е дал богатство, трябва само да го издириш.”

„Външният свят е отражение на вътрешния свят в нас.”

„Сенките произтичат от реалността, но реалността никога не произтича от сенките. Винаги вниквай да узнаеш дали нещата са реални или не, дали някой обича теб самия или някакви обстоятелства.”

„В туй, което не виждаме, там е Бог, а не във външното. Външното е сянка.”

„Това, което става на Земята е преходно нещо, а не реалност. Изменяме се постоянно, минаваме от временното към вечното, да разберем неизменната истина.”

„Трябва да положим всички усилия да изменим формата си от земна към небесна.”

„Ние пренасяме нещата от обикновеното към необикновеното, от временното към вечното.

Животът на Земята е приготовление за по-възвишен живот, мислете за него.”

„Любовта се изявява вътрешно, при абсолютно мълчание. Ако я изявиш като явен акт, ти вече изгубваш всичката любов.”

„Вътрешното мълчание спира създението.“

„Не разчитайте на външните условия, нито на приятелите си, но на силите, които са вложени във вас.“

„Силите на природата въздействат само когато мисълта е концентрирана.“

„Размишлението е проникване в известна истина. Който не мисли, очаква щастието му да дойде отвън.“

„Повечето от вас се учат да помнят нещата, без да ги асимилират.“

„Човек се обича за това, което Бог е написал в него. Каквито и отговори да има, те са вътре в нас.“

„Без същественото всичко се обезсмисля.“

„Търси разрешението в себе си, а не отвън“

„Да се подчиниш, това значи да възприемеш и обработиш енергията. Това е култура.“

„Ако застанете тихо, спокойно в себе си, свободни от всякакви външни влияния, вие повече ще успеете, отколкото с бързане.“

„Първо търсете Божественото, а външната помощ ще дойде сама по себе си. Който не е развил Божественото в себе си, живее в преходен свят.“

„Като прогледаш, ще видиш, че живееш в свят с неизследими богатства.“

„Светът е чужда жена, която винаги може да ни захвърли. Не разчитайте на външни, преходни неща, но на вътрешни, добродетелни, вечни.“

„Има смисъл от сиромашия и богатство, в които добродетелта живее.“

„Най-обичащият човек е онзи, който е съсредоточен в Себе Си. Ако не можеш да обичаш Себе Си, не можеш да обичаш другите.“

„Не мислете, че можете да разделите любовта и да я задържите само за себе си. Любовта единствена е неразделима.“

„Животът е жив кръг в постоянно движение. Този кръг е съставен от много точки, в които живеят разумни същества. Всички точки представляват кръгове, които имат общ център. Съществата от Божествения свят имат формата на кръг и живеят в центъра на този кръг.“

„Който иска, винаги получава. Ученикът сам да похлопа на вратата на Учителя си, а Той ще отвори Божествената съкровищница и ще му даде от нейните богатства.“

„Енергийният двойник е образът на Небето. Ако този образ изчезне, на Небето виждат, че сме фалирали.“

„Ако външните условия са груби към тебе, тогава и ти си груб, недодялан камък.“

„Срещате един човек, който живее при неблагоприятни условия, но каквото мисли, всичко постига. Той има вътрешни условия и работи усилено за развиване на ума, сърцето и волята си. В него лесно стават преврати.“

„Сега, ако очаквате светът да се оправи отвън, нищо няма да постигнете. ... Светът трябва да се оправи отвътре. Всички хора да съзнаят, че са братя. Всички хора трябва да видят грешките си и да ги изправят.“

„Може ли един писател да напише една книга, ако няма идея, която да го въодушевява? Човек може да привлече към себе си само онзи предмет, който обича.“

„Писателят взема една тема като костилка, посява я и се грижи за нея, докато се развие и даде плод.“

„Човек трябва да има една основна мисъл, около която да се съберат всички останали мисли. Тази мисъл е скъпоценният камък в човешкия живот, върху който градим бъдещето си.“

„Онова, с което хората ни привличат, е Божественото. Човешкото не може да привлича.“

„Едно е нужно – да погледнем нагоре, да намерим центъра си и да започнем да се движим около него.“

„Какво е човекът по същина? – На този въпрос не можеш да си отговориш. Речеш ли да мислиш за своята същина, ти ще заспиш. – Каква е същината на Бога? – И по този въпрос не можеш да мислиш. Човек може да мисли за себе си в смисъл на своите нужди, но не и за себе си като същина. Ако искаш да знаеш какво си всъщност, ще знаеш, че си нула – нищо повече. Нулата пък представя елипса или кръг, зависи как ще я напишете. Значи, човек е кръг, когато има един център, или елипса – с два центъра.“

... Който се движи само около един център, т.е. около Бога, той е свободен. ... Хвърчилото се движи из въздуха, понеже е свързано с разумната воля на детето. То го пуска да хвърчи и го прибира по своя воля. Привидно хвърчилото е ограничено, защото е вързано с канап, но то лети, именно, защото е вързано. Оттук вадим заключението, че не всяка връзка ограничава човека. Има връзки, които го ограничават, има връзки, които го освобождават, дават му възможност да хвърчи.

Сегашните хора се страхуват от връзки, не искат да изгубят свободата си. Кога листът е свободен и се развива правилно? – Когато е свързан с дървото. Откъсне ли се от дървото, той пада на земята и започва да гние. През това време вятърът го духа, играе си с него. Следователно, разумните връзки, направени от природата, не ограничават човека. Неразумните връзки, обаче, го ограничават. Пазете се от такива връзки. Пазете се от отрицателните внушения на хората.”

„За да изучаваш Божественото, абстрахирай се от доброто и злото, което ти се прави. Това са външни неща.”

„Бог е царствена мисъл, господстваща над всички други. Бог е центърът.”

„Нечестивите духове ги е страх от светлината. Затова се обърнете към Бога, към вътрешното Слънце.”

„Ние сме лъчи от Бога, Който се проявява в нас.”

„Като излее някой върху мен яда си, казвам си: Няма да губя равновесието си. Оня, който е в мене е по-силен от всички около мене.”

„Злото винаги е в миналото. В настоящето, в Бога, зло няма. Всяко нещо, което е станало лошо, то е в миналото, изхвърлено от този Божествен порядък.”

„Минало добро няма. Докато любиш, ти си добър. Щом престанеш да любиш, ти си човек на миналото.”

„Бог е Същество, което живее дълбоко в нас и изправя живота ни.”

„Истинската безопасност е вътре в човека – във вярата и в любовта към Бога.”

Кажете си: „Има Един, Който непрестанно и винаги ме обича. При Него отивам.”

„Само Бог е постоянна величина, а всички други величини са променливи. Дето няма промени, там е блаженството, там е реалният свят.”

„Този свят на илюзии е създаден от хората. В Божествения свят няма илюзии.”

„Когато казваме, че Бог е невидим, подразбираме сладчината.”

„Бог е една свършена среда. Всички ония хора, у които съзнанието е пробудено, те живеят и се движат в Бога. ... ако вземем кого и да е и го присадим при Божествените условия, той ще може да се развива добре. Значи разширение става в него.”

„Любовта към Бога е всемирен закон и носи всеобщо благо.”

„Понеже не познавате Бога, разчитате на външните хора.”

„Съществува само абсолютно добро, абсолютно щастие, абсолютна Любов, които никога не се менят, не се губят. Те са неограничени от начало и край, от пространство и време.“

„С мисълта за Бога, можем всичко да постигнем. Да постигнем всичко, това е Бог.“

„Щом нещо се изменя, не съдържа в себе си идеал. Идеалното е без промени и без имена. Идеалът е същина, съдържаща целокупността на Битието. Първата проява на този идеал е ослепително бялата човешка любов.“

„Бог е идея. Най-красивото, най-великото, до което се издига съзнанието ни.“

„Само някоя голяма, благородна свещена идея ще внесе във вас мир и доволство.“

„Истинският герой жертва живота си отначало до край за една идея.“

„Идеята е реален резервоар на сили и стремежи в човека. Тя работи в подсъзнанието, в душата, непрестанно привлича сродни сили, стремежи и условия, докато се реализира.“

Великите идеи са семена, които веднъж посяти, растат, цъфтят и дават плод. Те дават велики плодове, водят до велики резултати.

Най-съществена, плодоносна и велика е идеята за Бога. Тази идея е резервоар на всички сили и способности. От този резервоар излиза всичко чисто, непреходно и красиво.“

„Колкото повече се доближаваш до Бога, толкова си по-красив. Бог е източник на всяка красота. Красотата – това е Бог.“

„Отношенията към Бога са отношения към целия космос, към всички същества.“

Колкото по-здрава е връзката с Бога, толкова по-далеч са нещастията от човека.“

”Думите на Христа „Да се отречем от себе си“ означават да станем слепи за света, да задържим в съзнанието си само един обаз – образа на Бога.“

Това е образ на съвършената, непреходната, превъзходната степен на нещата.

„Благото е да живеем в реалността, в Бога.“

„Красив и съдържателен е Божественият свят.“

„Вдълбочете се в себе си да познаете Бога, да видите лицето Му.“

„Първо трябва да имаме непреодолимо желание да се свържем с Бога, да решим моралните проблеми на живота и тогава ще можем да живеем в хармония с ближния.”

„Любовта се познава при най-големи противоречия и страдания. Те са граници за минаване от обикновения живот в Божествения, от обикновената любов в Божията.”

„Условие за връзка с Бога и невидимия свят е хармонията, която се постига чрез любовта и смирението.”

„Съсредоточеният в Себе Си познава Бога – висшето си естество.”

„През целия си живот търсете Онзи, Който ви е дал живот.”

„Човек трябва непрестанно да разпалва любовта си към Бога, докато стане маг на живота си.”

„Връзката с Бога представлява вливане, прииждане на Божествената светлина и в трите свята.”

„Човек може да изправи живота си само, когато намери Бога.”

„Били ли сте при човек, чиито ум и сърце са свързани с Бога? Каква радост и мир има в него! Състоянието му прилича на пролет, когато птичките пеят и цветята цъфтят.”

„Сигурност има само, когато обичаме Бога. Само Бог може да ни пази от злото, никой друг.”

„Когато всички започнат да обичат Бога, светът ще се оправи. Бог прониква във всичко и ние живеем и се движим в Него.”

„За да придобиеш нещо, трябва да влезеш в Божествения свят, дето нещата узряват моментално.”

„Всичко принадлежи на Бога. Като Го обичате, всичко ще бъде на ваше разположение.”

„Като узреем на Божественото дърво, съществата ще ни занесат в Божествения свят на мира.”

„Смисълът на живота е в придобиване на Царството Божие – светът на безсмъртието. Там ще намерим хармония, красота, светлина, простор, божествени идеи и изкуства.”

„Когато човек намери мировата любов, космичното съзнание, той вече не умира. Такъв човек съзнава човечеството като свой Баща.”

„В Божествения свят няма смърт, няма прераждане. Божественият живот е живот на съвършенство.“

„Докато Божията Любов и Духът Божий не изпълнят човека, той е странник, чужденец на Земята.“

„Когато научим висшия принцип – да се подчиняваме на Бога, тогава ще научим и да заповядваме на низшето, да господаруваме над него.“

Бог е „центрираща“ сила Първоначало, вакуум, първооснова, която научният свят се стреми да разбере. Тази синтезираща сила, която тук наричаме „финес“ е разумна и съединява всичко в стройно, единно цяло.

Основната идея и идеалът на човек е също такава центрираща сила. Това е слънцето на човека, което определя неговата орбита.

Човек без идеал е аморфна, инертна маса, която не може да даде ценни плодове за живота.

Идеята за Бога е висш идеал, който може напълно да разкрепости и прояви пълния потенциал на човека. Този идеал в Божествения свят е една обективна реалност. Както казва Учителят, Духът в Божествения свят е толкова обективен, колкото и физическия свят. На него можете да сеете чушки, домати, чесън и пр.

За да динамизира даден идеал вътрешните сили и волята на човека, той трябва да има въздействащ образ за него.

Небето ни е дало такъв образ чрез съвършения човешки син – Исус Назарянина.

Неговият пример може да бъде идеал за нас, да желаем да бъдем като Него.

Човек не може да даде ценни плодове за човечеството и великия живот, ако не се стреми да прояви добродетелите на Христа. Само такъв човек е силен и мощен да служи за повдигане на човешките души, за освобождение на човечеството.

Пожелай в душата си да имаш качествата на Христа – да окуражаваш, вдъхновяваш и повдигаш ближните си. Като вложиш тази идея в душата си, тя ще се реализира.

Христос е Божият Дух, Който ни се разкрива чрез Исуса.

„Дръжте основната мисъл: Има Един, Който ви обича. Радвайте се на това. Щом Той ви обича, всички ще ви обичат. Щом той не ви обича, вие сте изчезнали от света. Ако не ви обича, ще изчезнете от света и нищо няма да остане от вас. Веднъж живеете, не се заблуждавайте да казвате, че не ви обичат. Щом живеете, всички братя, които живеят на земята ви обичат. Има

братя, които пътуват невидимо. Те са материални, не са духове. Те не образуват сенки, затова не ги виждате. Такъв брат минава и ти казва: Ще се оправи твоята работа. Ти ставаш весел. Отде дойде тази мисъл? Тоят брат минава, погледне те. Ти го виждаш само като слънчев лъч. Във всеки слънчев лъч ще видите по един ангел с красиво лице. Той казва: Ще се уреди работата, не бой се. Ако постъпваш добре, всичките ти работи ще се наредят добре. Господ ще бъде доволен от тебе и ти ще изправиш малката си погрешка. Но трябва да гледаш любовно. Погледни човека любовно, не му казвай какво мислиш за него.

Казвам: Ако искате да прогресирате, бъдете доволни от онова, което вие съзнавате. Целият свят е благо за цялото човечество, също и за вас. ...

Ако ние не може да погледнем мило към всички живи същества, какво можем да направим? Като станете сутрин, хвърлете един мил поглед. Ако туй не можете да направите, какво друго ще направите? Сутрин като станете, да знаете, че светът е отворен за вас. Има какво да учите. Няма по-хубаво нещо от ученето. Хранете най-хубавите мисли, чувства и постъпки за когото и да е. Не се увличайте от ежедневните работи. Съдбата на света има за цел оправянето на хората. Те се съдят, за да намерят пътя на Любовта.”

„Колкото по-съзнателно се отнася човек към работата си, толкова тя му е по-приятна. Несъзнателното отнасяне на човека към работата му причинява неприятност. В първия случай той казва, че се намира в рая, а във втория случай – в ада. Добрият живот подразбира приятна работа, а лошият живот – неприятна работа. Като смениш разположението си към работата си от неприятно в приятно, ти се качваш в рая; ако работиш с неразположение, ти слизаш в ада. Ако философът престане да работи, той става орач; ако орачът учи и работи с разположение, той става философ.”

„Как ще докажете на слепия, че съществува светлина? Как ще докажете на глухия, че съществува звук, че музика има в света? Много от сегашните хора са като слепия и глухия, седят и мислят за оня свят, представят си го такъв, какъвто не е. ... Има какво да се прави на оня свят. Той е място на учение. Там няма такива развлечения и забави, каквито на земята. Там работата е сериозна. На земята можеш да се сърдиш като децата. На оня свят това не се позволява. Разсърдиш ли се там и напуснеш мястото си, повече не те приемат. Тук можеш да се сърдиш по колкото искаш пъти на ден; можеш да напуснеш дома си и пак да се връщаш, но такива неща на оня свят не се допускат. Какво правите, когато се развали едно от колелцата на часовника ви? Ако не може да се поправи, изхвърляте го навън. Така постъпват и на оня свят. Той е уреден свят. Щом се развали едно колелце, изхвърлят го навън и повече не го приемат. Който иска да влезе в оня свят, трябва да бъде готов за там.”

„Като видиш едно дърво, не казвай: Невежа е това дърво. Виж какви хубави листа има, как хубаво цъфти. Погледни го мило, любовно, да му трепне

сърцето. Иначе то ще каже: Мина един човек и не ме погледна. Като видиш един бръмбар, зарадвай се. Мъчи се той, погледни го, поздрави го. Добра работа върши той. Ти питаш: Защо Господ е направил този бръмбар? Бръмбърът е брамин. Трябва да знаеш какво величие е той.”

„Колкото повече противоречия има човек, толкова по-добре за неговата душа. Противоречията са възможности за постижения. Около противоречията на хората обикалят множество разумни същества, търсят случай да им услужат, да ги извадят от техните мъчнотии.

Когато човек изпадне в известно затруднение, това показва, че не е бил трезв, или е спал, но въпреки това разумните същества, изпълнени с любов, всякога му помагат. На каквито и противоречия да се натъквате, обръщайте се към Бога, уповавайте на Неговата Любов.”

„Казвате, че не познавате Бога. Не познавате Този, Който ви е дал всичко, Който се грижи за вас, а познавате и търсите ония, които не ви обичат и не се грижат за вас.”

„Възвишените същества използват енергията, т.е. огъня на вашия мозък за работа.

Всички възвишени същества се събират около тези, които имат възвишени стремежи.”

„Когато питате де е она свят, ще знаете, че той е на земята, в пространството на видимия свят. Вие мислите, че пространството е запълнено, няма място за нищо. Не, пространството е празно, много светове могат да се съберат в него.”

Това положение е основополагащо за Паневритмичния метод. Пространството е многопластово. Най-мощни са фините му глъбини. Всеки пласт е специфична област на Битието, където живеят цивилизации и съзнания от съответно ниво. Най-финото, централно ниво е Всемогъщият Абсолют. Следователно, пространството е разумна йерархия от нива на космичното Съзнание и Живот, като всяко ниво е специфична област на светимост, греене, звучене – специфична струна от арфата на космичния живот. Тези области са достижими от съответни нива на съзнанието ни. За да свири на тази арфа на космичния живот, паневритмистът трябва да има голяма чувствителност, умение да се вгълбява и да взаимодейства с интимни нива на финия свят. Ако работи върху централните полета, той има влияние върху космичната реалност. Следователно, движенията на Паневритмията не са механичен акт, а проникновено общения с космичното съзнание и космичния живот. В по-голямата си част те са онова непрекъснато, плавно, фино състояние, което тук наричаме „финес”. Импулсивните или резки движения са редки акценти на целенасочване на Силата, което изисква висше сетивно и психично майсторство.

„Ако не изпълним Божия закон, духовете ни заробват. Ако го изпълним – освобождават ни.”

„Направете ревизия на ума и на сърцето си, на всички слабости в тях

Духовете с вашите слабости ядат и пият за ваша сметка, докато ви омаломощят, разболеят и заробят.”

„Трябва да знаете, че никой не живее сам за себе си, никой не е самостоятелен. Вие сте център, дето се посрещат не само хиляда, не и десет хиляди, но милиони духове. Вие сте поле, дето те работят. И някой път, като надойдат много от тия духове, вие замязвате на една нива, за която мнозина спорят.”

„Светът е основан на закона на хармонията. Възприемете тази хармония – музиката в природата. Цялата природа е проникната от музика.”

„Бъдете добри художници, поставете всяко противоречие като щрих в цялото.”

„Мирът е съзнание, че злото и доброто са еднакво необходими.”

„Божественият свят като реален няма сенки, затова остава неразбран. Сенките на физическия свят са противоречията, чрез които светът става разбран. В бъдеще те ще изчезнат.”

„Престанете ли да се оплаквате от хората, значи сте се качили в причинния, божествения свят, където никой не може да ви направи зло.”

„Този и онзи свят, това са различни степени на съзнанието. Само човек с пробудено съзнание живее в двата свята.”

„За духовните работи не се изисква време и пространство.”

„Човек трябва да има отворени прозорци към всички висши светове, за да могат през тях да минат енергиите към физическия свят.”

„Пробуждането на съзнанието е чувствителност към ръководните мисли, които идват от невидимия свят.”

„Казвате: Защо някои хора не са внимателни към нас? Защото и вие не сте внимателни към висшите същества, към Бога. Изправите ли отношенията си към Бога, всички хора моментално ще изменят отношението си към вас. Бог живее в сърцата на всички хора. Той разтваря, Той затваря сърца.”

„Красиви сте, докато има един ангел във вас, който свири.”

„Благоприятните условия в живота са израз на любовта на разумните същества към човека.”

”Пробуждането на способностите у човека зависи от вътрешните връзки, които той има с възвишените същества. Има ли такива вътрешни връзки, веднага силите в организма му се трансформират и ако този човек е бил стар, постепенно започва да се подмладява. Изгуби ли се вътрешната връзка с разумните същества и съзнанието на човека започва да потъмнява.”

„Онзи свят е Бог. Като умрем, отиваме в света на изправлението, а не при Бога. При небесния Отец ще отидем, ако победим смъртта и излезем от затвора на свобода.”

„Внесете любовта навсякъде! Още сега, при сегашните условия трябва да се внесе любовта. Всеки от вас може да се свърже с невидимия свят, да стане един фактор, да внесе любовта в света, да внесе подобрение в човечеството.”

„Под думата „невидим свят” ние разбираме реалния, идеалния, неизменния свят. Този идеален свят се проектира на физическия най-първо чрез една точка, която е несъизмерима. ... Сама по себе си тя съществува като понятие. Посоката на едно движение се измерва само с една точка. Всеки човек трябва да има една посока, едно движение, което наричаме негов център. Този разумен център съществува в неговото съзнание. ...

Ние наричаме човешкото съзнание вдлъбнато огледало, което събира в себе си лъчите на божествената светлина и после, чрез отражение, ги разпръсква в окръжаващата го среда. Ако човек няма такова огледало, той не може да разбере задачата на своя живот. За да може това огледало да се държи в изправност, природата е дала разум, ум на човека, да мисли и да разсъждава. Разумът пък е Божествената светлина, която се насочва към това огледало.”

„Моето разбиране е, че има един център в света – център на разумните същества, които съществуват и които всякога мислят благо на хората.”

„Понятието за време е относително. То се определя от интензивността на нашата мисъл. За да схване нещата в тяхната абсолютност, човек трябва да живее едновременно в съзнанието на всички живи същества – от висшите до низшите.”

„Сега вие искате да се измени живота ви. Как се постига това? – Като повдигнете погледа си нагоре към небето, към изгряващото слънце, а вечер към светлите звезди. Слънцето носи великата хармония на живота. То крие в себе си велики тайни. Всеки ден може да бъдете в тази хармония – от вас зависи това. Малцина търсят тази хармония и се занимават с дребнавостите на живота.”

„Духовният свят е място за почивка, откъдето черпим сили.”

„Свръхсъзнанието се развива в размишление, което е дъвчене на храната. Като размишлява върху една божествена мисъл и я дъвче дълго време, човек

приема чрез своето божествено съзнание много идеи и духовни сили; приема и силата да изпълнява Волята Божия.”

Съзнателния процес в паневритмиста при изпълнение на джеженията не е друго, освен фино съдъкване, медитативно проникновение във финия свят, което се домогва до висши енергии, идеи, състояния на Духа. Всичко това естествено се отразява във външния свят.

„Следвайте кръга на Божественото съзнание, дето няма страдание, няма недоволство. Който влезе в този кръг със своето недоволство, сам попада в устата на астралната змия. Той бива изхвърлен вън като пророк Йона. Три деня ще седите в устата на змията и като се пробуди съзнанието ви, и схванете погрешките си, тя ще ви изхвърли вън. Оттук пак може да влезете в кръга на Божественото съзнание. Влезете ли в този кръг, пазете се от недоволството. Там не се позволява нито сянка от недоволство.

На каквато възраст и да сте, бъдете доволни. Старостта не е в годините, но в погрешките, в недоволството. Недоволният е стар. Като прави погрешки, съзнанието му се помрачава. Той става недоволен и преждевременно остарява. Младият е всякога доволен. Ако греши, той бързо изправя погрешките си.”

„Известни клетки се намират под влияние на Слънцето, други – на Сатурн, трети – на Юпитер и т.н. С колкото възвишени същества и планети е свързан човек, толкова по-възвишена обработена е материята на неговото тяло. Степента на развитието се определя от материята на неговия организъм. Когато използва влиянието на всички слънца в космоса, човек дохожда до съвършенство.”

„Ако искаш да изучаваш Божествения свят, трябва да освободиш съзнанието си от всички странични мисли. Те са товар за твоето съзнание. И тогава не ти остава нищо друго, освен да възприемеш най-хубавото нещо на земята – Любовта.”

„Ако спазвате законите на Любовта, тя ще преобрази всички ваши недоразумения, страдания, мъчнотии и ще ги превърне във вечен капитал за вас. Радвайте се, че иде Любовта, която ще ви освободи от сегашните непоносими условия на живот. Само Божията Любов е в сила да освободи човека от смъртта – най-големия враг на света.”

Божията Любов ние наричаме състояние на финес, на нирвана, на сливане с финия ритъм на космичното съзнание и космичния живот. Този процес не произтича от нашето усилие, а от отдаването ни в ръцете на Космичния Баща на Душите. Тогава ние ще съзнаем, че Той ни обича и това ще ни придаде велик импулс.

„Първото нещо, което се иска от човека е да възприеме любовта. Да познаеш Бога подразбира възприемане на Неговата Любов.“

„Любовта е богатството, към което се стреми душата. Носител на любовта е, който обича и го обичат.“

„Кой banker би устоял при вида на един голям диамант? Очите му ще светнат и той веднага ще си предложи услугите. Важно е да имаме този диамант в себе си. Този диамант е любовта.“

„Оскъдност в този свят нямаше да има, ако ние бяхме изпълнени с любов. Гладни години, болести, земетресения, катаклизми, мор и всичко това идва от нарушение на този божествен закон – любовта.“

„Ако ние живеем по божествената любов, само като помислим за хляба и хлябът ще дойде. Като помислим за здравето и здравето ще дойде. За всичко само като помислим, всичко ще дойде.“

„Във всички решителни моменти има само един въпрос: Какво би направила любовта в този момент? Това е единственият важен въпрос за душата.“

„Любовта внася единство, а безлюбието – разногласие.“

„В Божествения свят религии няма. Там всичко диша любов.“

„Единствената сила, която може да изправи човешкия живот е любовта. Приложете любовта и живота ви сам по себе си ще се изправи.“

„Ако тръгнем по пътя на любовта, по пътя на новото учение, ще се явят милиони гениални хора, които ще пресъздадат света.“

„Основният елемент в живота е любовта, а светлината, знанието и свободата са условия за проява на любовта. Те представляват външната страна на живота.“

„Тържествен момент е да посрещне човек изгрева на Божията Любов в себе си.“

„Призовете Божията Любов върху себе си, за да победите света.“

„Да се научим на това изкуство да бъдем носители на любовта. Всички ние трябва да отворим душите си, за да може туй Божествено Слънце да изгрее в нас.“

„Щастието ви зависи от любовта към Единния. Човек възприема Божията Любов чрез цялото Битие, чрез всички същества и обстоятелства като нейна среда.“

„Само през вратата на Божията Любов можем да влезем при Бога.“

„Любовта ни води към Първичната Реалност, в която всичко е постижимо.”

„Любовта на Великото Същество, която озарява целия всемир, грее и в нас.”

„Съществува само една Любов – Любов към Бога. Любовта към Бога ражда живот, а любовта към хората е причина за всички болести.”

„Без любов към Бога хората са чужденци един на друг. Само в тази любов те се сдружават, намират радост и веселие.”

„Щом веднъж пламне любовта, повече не се смущаваме, живеем в този вечен, реален миг. Любовта е извън времето и пространството. За да не изгубиш любовта, не питай човека дали те обича.”

„Любовта е великата реалност – Божественото.”

„Школата е общество на души – проводници на любовта.”

„Само като обикнем Бога, той ще бъде при нас.”

„Бог е любовната сила, която прониква пространството и изправя отношенията ни.”

„Щом Бог те люби, имаш приятели и условия.”

„Ще преминеш от временния към вечния порядък, когато доброто и злото оставят на Любовта да царува.”

„Любовта е най-разумната, най-красивата, най-силната. Всичко в света е слуга на Любовта. Любовта е слуга само на Духа.”

„Любовта не седи във външните форми, но е обръщане на една разумна душа към Бога. Такава е чистата любов.”

„Като обичаш Бога, новият живот приижда и се влива в теб.”

„Висшата любов е бяла, мека светлина.”

„Да чувстваш цялото Битие като нещо хармонично, цяло, това е любовта.”

„Като обичаме Единния, съзвучни сме с Всемира, привличаме енергиите му.”

„Само Бог е източник на Любовта.”

„Докато не убедите всички хора да обичат Бога, работата не е свършена. Всеки човек, който не е проводник на Божията Любов, не може да се прояви.”

„Само любовта към Бога ликвидира кармата.”

„Само едно е важно: Любов към Бога! Любов към Бога! Любов към Бога!”

Много слънца със свои системи има във вселената. Има обаче само едно най-фино Слънце, което прониква целия Всемир. То е Божието Слънце.

Това Слънце блика чрез всички слънца и внася навсякъде живот и безсмъртие.

„Любовта е най-съвършената светлина.”

„Вън от Любовта няма спасение. Без Любов нещата са мъртви, безсъзнателни, механически.”

„Като обичаме, ядем божествения плод на Любовта, който ни оживява. Щом престанем да обичаме, смъртта прави крачка напред.”

„Да любиш някого, значи да го освободиш от смъртта.”

„Безлюбието поражда нечиста кръв, болести, смърт. Любовта към Единния внася чистота и безсмъртие.”

„Любовта е основа на живота ни. От нея извира живот, радост, безсмъртие. Който научи изкуството да обича, не умира.”

„В общество, основано на любовта, смъртта изчезва.”

„Да имаме любов непрерывна, това е безсмъртие.”

„Който обича, Бог ще му изпрати Учител, да му разкрие вътрешния смисъл на любовта.”

„Единственото нещо, което разрешава всички въпроси, това е Любовта, в която има абсолютен морал.”

„Обикновената човешка любов започва с обещания и радости, а божествената любов започва първо с големи страдания. В туй съзнание на Любовта има едно вътрешно самопожертване.”

„Като мислиш за любовта, обновата идва.”

„Любовта и свободата винаги вървят заедно.”

„Любовта към ближния е храна за душата. В любовта всяко същество става свещено, божествено.”

„Любовта прави обикновените работи необикновени. Докато не обичаш поне един човек, целият свят ще бъде чужд за тебе. Щом обикнеш някого, и той и оня свят ти стават близки.”

„Щом обичаш едного, сърцето ти се отваря за всички, към всички си разположен, във всички виждаш доброто и красивото.”

„Когато работите на някой се нареждат добре, има някой, който го обича. Колкото по-добре вървят работите му, толкова повече хора го обичат. Следователно, и този човек трябва да обича.”

„Зад всеки поет, писател, музикант и художник стои някой, който го обича.”

„Ние имаме богатства, трябва само запалка. Който ви обича, носи запалка.”

„Когато обичаш едно същество, ти внасяш живот в него.”

„Любящият събужда любовта на хората към себе си.”

„Като обичаш някого, двамата разцъфвате и давате плод.”

„Щом някой ни обича, вече сме в царството на избавлението.”

„Човекът на любовта има творчески дух. Той винаги е радостен и готов за подвизи. Няма мъчнотия, която той не може да преодолее. Човекът на любовта се отличава със здраве и красота.”

„На земята има живот, защото хората се обичат.”

„Любовта е същината на Духа, от която е произлязло всичко.”

„Трябва да обичам. – Защо? – Закон е това. Бог е Любов. Той е създал света и всяко същество е задължено по закона на необходимостта да обича.”

„Любовта ражда търпението и знанието.”

„Само любовта може да стопи веригите на животинското.”

„Единственото нещо, което изкупува греха е любовта.”

„Любовта отваря пътищата на човека.”

„Когато любовта дойде в твоето сърце, тя ще събуди в теб желание за работа.”

„Да обичаш, значи да замениш говоренето с вършене.”

„Като обичаме, това е кредит да свършим една работа.”

„Любовта иска дела, а не думи. Много говорене води към нещастие. Изобщо стремете се към малките величини, но добре разбрани и приложени.”

„Любовта ни учи на щедрост.”

„Ангелите се привличат от любовта.”

„Любовта е закон на велико разнообразие.”

„Който обича, разбогатява със светлина, топлина и сила.”

„Любовта в нас твори нова култура.”

„Любовта е, която разтваря чашките на цветята. С този ключ се разтварят Божиите съкровища. Любовта е смисълът на живота. Щом в един дом има любов между бащата, майката и децата, този дом се благославя.”

„Един народ, който има любов, той ще може да се развива правилно, той ще се увеличава; а народ, който няма любов, той ще се смалява. Такъв е законът.”

„Добрите хора в един народ трябва да станат олтар на Господа. Само така този народ ще се благослови.”

„Изпращайте добри пожелания на България и на човечеството. Изпращайте любовна вълна в помощ на целия свят.”

„Тази година ще започнем с любовта, да възприемем и изпратим нейната сила, като една велика вълна из света.”

Ще приключим тази тема с няколко по-обширни мисли за принципа на любовта.

„Като обичаме Бога, ние даваме възможност Той да се прояви. Бог присъства между хората само тогава, когато техните мисли, чувства и постъпки са проникнати от любов. Любовта не извира от човека, но от специален Източник и минава през човека. Забележете ли, че тази любов минава през вас, пазете я да не се изгуби. Ако можете правилно да я използвате, тя ще внесе живот във вас.”

„Като минете през страданията, ще чуете първата дума на любовта, която ще ви оживи и възкреси. Когато потокът на страданията изтече от съвременното общество, любовта ще дойде и ще отвори вратата на новия живот. Страданието е първия признак, че благословената ръка работи върху човека да го изправи. В сравнение с това, което носи любовта, страданието е кратковременно. Като страдаш и се издигнеш до седмото небе, ще кажеш: Око не е видяло и ухо не е чуло това, което е приготвено за онези, които са минали през страданията и влезли в любовта.”

„За да прояви своите възможности, човек се нуждае от любов. Когато любовта го посети, съзнанието му се пробужда, т.е. озарява. Значи любовта озарява съзнанието на различните същества според степента на тяхното развитие. Шестата раса, когато дойде в бъдеще, ще има съвършено ново разбиране за любовта. Ако човек живее едновременно в трите свята и познава всички прояви на любовта, той никога няма да има противоречия.”

„В даден момент човек трябва да се интересува от това, което е най-съществено в живота. Най-същественото е любовта. Щом придобиеш любовта, всички възможности ще дойдат. Щом изгубиш любовта, изгубваш и възможностите.

Човек трябва да търси най-ценното в света. Другите неща идат сами по себе си. Като изгуби най-ценното и другите неща се губят.”

„Общият християнски принцип, който обединява хората е Любовта. И ако хората днес още не са обединени, това показва, че на всички липсва тази любов.”

„Щом обичаме, имаме власт, сила, мощ. Любовта отваря простор. Един реален свят ни се разкрива.”

„Божията Любов е врата, през която ти ще минеш, за да влезеш в Божествения свят.”

„За предпочитане е да изгубиш всичко, но да не изкористиш любовта. Тя прави човека силен и мощен. Докато любовта е в тебе, нищо отвън не ти трябва. Отвън никой не може да опази любовта, нито да я отнеме.”

„Любовта изключва противоречията и внася мир в човешката душа.”

„Доколкото човек проявява любовта си, дотолкова може да бъде обичан от хората.”

„Не сме дошли на земята за щастие или да живеем на гърба на другите. Щастието е закон на свободата – да правиш нещо от любов. Иначе влизаме в закона на махалото, на крайностите, на кармата.”

„Моралът на рая е да обичаш всички души. Моралът на хората е грехът.”

„Под думата „закон на любовта” разбирам среда, в която да можеш да растеш и да се развиваш. Любовта е почва, в която ти можеш да живееш и да използваш всички нейни сокове.

Раят е място на всички възможности – отечеството на душата.

Адът е безлюбие.

Всяка мисъл или дума, родени без любов, носят в бъдеще своя ад. Всички хубави мисли, чувства и постъпки създават рая.

Нещата се придобиват само с любов. Тя изключва и укорите и похвалите. Който живее по закона на любовта е свободен. Живее ли в безлюбие, той е ограничен. Човек носи земята и небето в себе си. Небето е законът на любовта, а земята е законът на безлюбието.”

„За да не се усилва омразата, не ѝ противодействайте. За да не давате сила на омразата да се проявява, трябва да мислите само за любовта. Като се противиш на човека, който те мрази, той черпи и физическа и сърдечна и умствена енергия от обекта на своята омраза. Да не се противиш на злото, това значи да мислиш за доброто, да мислиш за любовта. Законът за превръщане

на енергиите означава плащане на отрицателното в живота с положително, на злото с добро.

Силата се добива чрез любовта. Единствено любовта ни дава сила.”

„Щом приемеш любовта, ставаш свободен. В любовта си освободен от негодите. Щом има някой да те обича, ти си вече в онова царство на избавлението.

Истинската любов никога не изисква, не ограничава, не изчезва.

Да обичаш някого, значи да го освободиш от най-големи неволи, да го избавиш.”

„Господар си на съдбата си, ако следваш любовта – космичната сила, която внася живот, която е създала човека.”

„Всички страдания са безлюбие.”

„Любовта е начало на нещата. Докато обича, човек вижда ясно. Престане ли да обича, той не вижда вече – намира се в положението на слепец. Щом придобие любовта, той пак прогледва и вижда нещата по нов начин, с нова светлина. Когато гледа света с очите на любовта, той вижда само красивите неща. От негово гледище няма по-красив свят от физическия. Той е прав, защото вижда само красивото в света. За него всичко е ново, младо и красиво. Любящият се подмладява, става умен и силен. Който загубва любовта си се състарява, оглупява и отслабва. Докато любовта присъства в човека, той се радва на светли мисли, на благородни чувства, на силна воля, на здраво тяло. Изгуби ли любовта си, той губи и нейните прояви.”

„За да изцели сърцето си и укрепи волята си, човек трябва да влезе в средата на любовта. Болестите идат от безлюбие. Щом любиш, възприемаш здраве и безсмъртие.

Безлюбието носи смърт, а любовта носи безсмъртие.”

Възкресението е познаване на Бога. Да познаеш Бога, това значи да възкръснеш, а познанието на Бога става чрез любовта към Бога.

Хората умират, защото не се обичат. Трябва да влезем в зоната на любовта, за да станем безсмъртни. Да имаш любов непреривна, това е безсмъртие. Жертвайте всичко, което не струва, за да получите вечния живот. Във вас да умре живота на безлюбието и да дойде живота на любовта.

Любовта е мястото, където всички хора се събират. Човекът на любовта обича всички хора. Дойде ли до това място, човек намира живота на безсмъртието.

Няма по-красив момент от този, който наричат възкресение. Това е моментът, когато човек познава любовта. Когато съзнаеш любовта, ти си възкръснал.

Любовта прави безсмъртен този, когото обичаш. Всеки, който обича, живее по-дълго време. Който обича по-малко, по-малко живее.

Христос обичаше Лазара, изпрати към него мощна струя от любов, която възкреси Лазара. Тази любов на Христа събуди и преобрази съзнанието на Лазар, събуди любовта в него. И тогава тази любов го възкреси и физически.

Като дойде любовта, няма да има болести, умрели. Онзи, който те обича, като дойде при тебе, ако си болен ще оздравееш, ако си лош ставаш добър. При любовта нещата стават лесно, сещаш се как да постъпиш.”

„Обичайте, за да живеете.

Защо трябва да обичам? Ще ти се продължи живота, ще станеш щастлив.

Сега вие сте умрели хора, които се разговарят в гроба. Като обичаш някого, той трябва да премине от смърт в живот. Тогава любовта е божествена.”

„Това, на което трябва да разчитаме е онзи вътрешен закон на живота, който наричаме любов. Любовта е същината на живота, вътрешната страна на живота.”

„Човек трябва да обича, за да се прояви. Животът не може да се прояви без обич.”

„Първият закон, с който започва живота е любовта.”

„Любовта трябва да се изучава като условие, с което животът може да се подобри. Та любовта е онзи велик закон, който ни учи да плетем нишките на живота, за да бъдем щастливи.”

„Всичко е любов, любовта предшества всичко. Животът се произвежда от любовта. Целият свят е въплъщение на любовта, произлязъл е от любовта. Затова първият ви подтик е да възприемете любовта.”

„Това трябва да бъде общия принцип – любовта, и като се срещнем всички, да се познаем, че сме братя. Всички съвременни учения, всички теории могат да се приложат, но на базата на любовта, т.е. върху вътрешния принцип на живота.

Като говоря за любовта, подразбирам Бога, оня принцип, който работи сега в света.

Нивото на развитие на всяка форма се определя от това доколко тя проявява всеобщия принцип на любовта. Щом обичаш - учиш и имаш условия, върви ти. Ще обичаш и условията ще потекат.”

„Работата е резултат на любовта. За да се научим да работим, трябва да възприемем любовта. Щом придобием разумния живот, влизаме в любовта.”

Разумност

Както вече споменахме, Духът ръководи ума, сърцето и душата чрез два метода: Да преживеем и опитаем най-финото – Любовта и да осъзнаем и разберем най-великото, Цялото – Разумността.

Изтокът смесва разумността с разума, като казва, че той пречи на духовния път. Това е инволюционна идея.

Разумът е качество на интелекта, а разумността – на Духа.

Очаква се методът на Шестата раса на гениите да бъде Любовта, методът на седмата раса на мъдреците да бъде Мъдростта, а след това да се създаде космичната раса на Учителите.

Разумността е аспект на Мъдростта, и е неотделима от Божествената троада: Любав – Мъдрост – Истина.

„Всеки за себе си ще знае, че светът в който се движи е разумен. В този свят живеят разумни същества. Така трябва да гледа човек на живота. Мисли ли той, че животът е нера разумен, всички негови усилия да измени живота остават напразни. Невъзможно е нера разумното да стане разумно. Казано е в Писанието, че човек трябва да умре за света. Това значи, че човек трябва да умре за стария живот и да започне нов живот. Човек трябва да умре за старите си разбирания и да започне с нови разбирания, с новия живот. Новият живот изисква от човека да живее за Бога, а не за старото, за световното разбиране на нещата.”

„И роди дете мъжко, което ще управлява всички народи с жезъл железен; и нейното чедо беше грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол.” (Откр Йоана 12:5)

Това дете е новото съзнание, че живеем в един разумен свят, в който всички хора са братя - в едно космично семейство с един Баща и една Майка – Абсолютът и Природата.

„Дръжте постоянно в ума си мисълта, че всичко в света е разумно. Отиваш някъде, спънеш се, паднеш, удариш главата си, кажи: разумно е това падане. Има ред учени, които при падане са разрешили ред важни въпроси. ...

Всяко падане е на мястото си. Ако на духовния човек се случи нещастие, той изведнъж ще се домогне до някоя духовна истина, ще забрави своето нещастие и ще благодари на Бога. Ако на глупавия се случи някакво нещастие, той ще каже: Все на мен ли ще се случват такива работи? Той ще роптае против съдба, против условията на живот и т.н. Това зависи от културата на човека.”

„Имайте предвид следния закон: трансформирането на енергиите подразбира разумност. Смяна на енергиите, трансформиране на енергиите, съгъстяване и

разширение на енергиите, това са форми на един разумен живот извън човека. ... Всички промени, които стават в природата се дължат на един разумен живот.”

„Какво означава думата „разумност“? Според египетската митология частицата „ра“ означава слънце, „зу“ – живот, „ом“ на санскритски означава качества и сили, които действат в природата. Значи, в разумното трябва слънцето да грее, да внася живот, а между силите на живота да има единство.”

„Разумният човек живее в причинния свят. В него причинността на нещата е силно развита. Той има силна логика, никога не прави криви изводи. Разумният може да изненада противника си, но никога не използва слабия. Към слабите и онеправданите той е снизходителен. В много случаи разумният постъпва като мъдрец. Той предвижда условията и ги използва.

Разумният запазва своите качества и характерни черти при всички условия на живота – благоприятни и неблагоприятни. При всички условия той остава естествен. Никака сила не е в състояние да го накара да се измени. Той всякога намира сили в себе си, чрез които да уравни добрите и лоши условия.”

„Разумният живот се отличава с нови разбирания на братство и сестринство, на жертва за ближния от любов.

Където mine, разумният помага, насърчава, услужва..

Разумността е абсолютно позитивното съзнание на Духа.”

„Роденото от Духа е родено от разумност.”

„Разумен съм, ако възприемам Божията мисъл и я предавам на света, преди да е дошъл слугата да ми каже какво иска Бог от мен да направя.”

„Изкуство е да отдели човек разумното от неразумното – да схване къде е Бог и къде не е. Дето е разумността, там няма никакво колебание и съмнение.”

„Волята е израз на вътрешната хармония между ума и сърцето. Значи волята подразбира принцип, който свързва две противоположни сили – на ума и на сърцето, като ги заставя да действат в една разумна посока. ...

Хората, съдържащи сладост са разумни и съзнателни. Горчивите, стипчивите и киселите са неразумни и несъзнателни. Неразумните хора трябва да узреят и да станат сладки.”

„Разумният лесно се справя с противоречията си, а неразумният е изложен на изненади. Причината за големите изненади е своенравие на човека. Своенравният не търпи нищо и никого, не се поддава на разумни съвети. Своенравният сам се стълквява и се учи от себе си.”

„Човек трябва да уважава и себе си и другите хора. Взаимно уважение – това е една от най-благородните черти, които човек трябва да развие на земята. Вие не можете да говорите за любов, от вас не се изисква да се обичате, защото Бог е, който обича, но от вас се изисква взаимно уважение. Върху взаимното уважение почива разумният живот.”

„За глупавите съществува съдба и карма, а за разумните – Божи Промисъл и дихарма. Страданията и нещастията показват отклонения от разумните закони и са реакция на природата да ни върне към първичния живот на истинско знание, вечна любов и мъдрост, където човек става мощен да прави изобилно добро.”

„Който не иска да страда, трябва да живее според разумните закони на природата и да говори само онова, което е съществено. В природата съществува разумна закономерност, разумни цикли, а свободата е разумно ограничаване.”

„Свободата е нещо духовно, а не материално. Тя зависи от състоянието на ума, сърцето и волята на човека, от определения път, който той следва. Свободата подразбира разумно мислене, чувстване и постъпване, и подчинение на природните закони. Ограничението по отношение на природните закони прави човека свободен.”

„Светът, в който живеем е абсолютно разумен. Съществата в него са също разумни. Трябва да изучаваме пътищата, по които разумното се проявява, за да разберем къде сме се отклонили и да се изправим.”

„Целокупният живот е разумен и изисква от нас да трансформираме всичко противоречиво в живота си.”

„Христос ще отлъчи овците от козите, т.е. разумните и благородните от неразумните и своенравните.”

„Разумните са хора на мира и любовта, а неразумните – на размирието и убийствата.”

„Сила и знание се дава само на разумния.”

„Под „блаженство” разбираме разумност. Блаженството се крие в разумното схващане.”

„Разумният човек е винаги доволен, щастлив, благодарен.”

„Разумният живот на слънцето е, който лекува. Щом вярваш в тази разумност, изцеляваш.”

„В природата има един закон, според който ти не можеш да допуснеш неразумни неща.

... Ще кажете: Аз мога да направя всичко, което е разумно. Щом кажете така, законът работи отлично.”

„Неразумното само може да се търкаля надолу, а разумното може да се възкачва. Първото носи нещастие, а второто – щастие.”

„Любовта е израз на голяма разумност, съвкупност от висши същества, които са завършили развитието си. Те са вкусили от Божията Любов, познават я и затова слизат на Земята да я приложат.”

„Разумността е велик закон на целесъобразност, който има предвид повдигането на цялото човечество.”

„Светът е пълен с болници, затвори, бесилки, което показва, че хората са лишени от онази разумност, която внася хармония и съгласие в тях. Войните, затворите, неразбиранията между хората ще изчезнат само когато разумността влезе в хората. При самовъзпитанието си човек трябва да се вглежда в отношенията на възвишените същества и да им подражава.”

„С животните сме свързани по страсти и настроения, а с ангелите по лъчисти, устойчиви тела. Ангелите живеят в петоизмерен свят с основно качество – разумност и се включват сега в създаване на новата вселена. Те ни изпращат от изобилието на своята разумност.”

„Чрез тялото като инструмент човек развива своята разумност. Значи тялото е мястото, дето се развива разумността.”

„Всяко нещо, което е добре извършено, стои високо. Ако е неразумно, пада ниско.”

„Мъчнотиите в живота се дават, за да се усили нашата разумност.”

„Човек трябва да е смел, но разумен. В трудните положения на живота си човек развива разумност. Казва се, че на смелия Бог всякога помага. Смелият действа бързо, решително и с вяра. Остане ли да мисли много, работата му е пропаднала. Вярата върши чудеса. Човек трябва да размишлява върху нещата, но същевременно трябва да действа.”

„Положителните възходящи течения на радостта и отрицателните низходящи течения на скръбта са условия за проява на разумния живот, на разумността.”

„Който постъпва неразумно, натъква се на взривните вещества в себе си и става неразположен.”

„Когато се обичат, хората проявяват разумността си. Любовта е свободен, съзнателен процес, който освобождава от ограниченията. Не казвайте, че съдбата ви е тежка – вие сам творите своята добра или лоша съдба.”

„Ако постъпвате разумно, цялата природа ще ви съдейства.”

„С разумността идва щастието, с неразумността – нещастieto.“

„Небето е навсякъде, където има любов и разумен живот. Дето любовта отсъства, там е адът. Дето е разумността, там е щастието, там са поетите, музикантите, великите хора. Дето разумността отсъства, там хората вървят по закона на израждането.“

„Под „домовит“ разбирам разумен човек, който насажда лозе. Само разумните садят и градят, само гениалният от непотребното може да направи нещо хубаво.“

„Разумният е господар на условията. Той е извън законите на обикновения живот, защото има висок идеал, който регулира неговите прояви.“

„Разумният човек е над страданията, над мъчнотиите.“

„Разумният сам изменя своята съдба.“

„Трезвият и разумният се радва на добре нареден живот.“

„Противоречията съществуват за неразумните, а за разумните всичко, което става в света е една симфония. Противоречия в света няма, има само благоприятни условия за работа.“

„Разумният има по-големи страдания, защото носи по-голяма отговорност. От разумния се иска повече, отколкото от глупавия.“

„Лицето на разумния се удължава, будността на ума му се увеличава. Със заострянето на брадата се увеличава разумността и остротата на ума. Колкото по-валчесто е лицето, по-слаба е разумността. Тези хора мислят философски, но не са досетливи, съобразителни. Както музикантът има усет за верните тонове, така и човек трябва да различава висшите от низшите мисли.“

„Разумният понася всичко с търпение и постига каквото желае.“

„Разумността става по-богата с увеличаване на доволството. Ако недоволството ви се увеличава, разумността намалява.“

„Сиромашията не се разрешава с богатство, а с разумност.“

„Не да бъдете богати или бедни, а разумни. Разумността е умение правилно да използвате силите си.“

„Причината за препятствията не е в съдбата, а в неразумността.“

„Неразумният изпада в положението на червея, да го тъпчат.“

„Пред неразумния природата слага прегради, а пред разумния отваря щедро вратите си и му дава всички блага, които той е желал.“

„Който иска хората да имат добро мнение за него, трябва да бъде разумен.”

„Благородството на човека е написано в средата на долната устна във вид на малка вдлъбнатина. Благородният може да ви бъде приятел – да разчитате на него. Приятелството е възможно само при разумни хора.”

„Алчността и насилието окисляват човека. Разумният не се окислява. Той разполага с магическа сила: каквото хване, облагородява го. В неговите ръце желязото се превръща в злато, отрицателните състояния в положителни, нисшето във висше, неблагоприятното в благоприятно.”

„Гневът, яростта, страстите са отрицателни качества, в които няма интелигентност, а любовта и смирението са първоначалните добродетели, с които е създаден човек. Те са интелигентни сили, които повдигат човека.”

„Разумността изключва всякаква лъжа. И най-малката лъжа е в ущърб на разумността. Дойде ли лъжата, в съзнанието настъпва тъмнина и човек постепенно оглупява.”

„Разумният човек е магнит за разумната материя и разумната сила, които проникват клетките му и ги държат в единство.”

„При разумния живот всичко е възможно. Там са постиженията. Неразумният не среща постижения, а разочарования. За да не се разочарова, човек трябва да излезва обектите, към които се стреми, да знае къде го водят – в пътя на разумността или на неразумността.”

„Онзи, който търси „бисера” – смисъла на своята душа, като го намерил, продал всичко, за да го купи. Като продаде човек всичко, трябва да има като придобивка някакъв бисер, нещо разумно.”

Любов и Мъдрост

На Изток се казва, че учението на Любовта и Мъдростта е учение на Бодхисатвата. Следователно, тези принципи са основополагащи.

Търпението и вярата издигат сърцето и ума до тяхната божественост – до проявлението им с Любов и Мъдрост.

Божиято, слово, Разумността, която извира от Духа – това е силата за правилно постъпване, която подкрепя Любовта и Мъдростта.

„Божественото се изявява на Земята във вид на елипса с два центъра: в единия център действа мъжкия принцип – Мъдростта; в другия център действа женският принцип – Любовта. Тези два центъра трябва да се съединят в един център, т.е. в общ принцип, където да вложат капитала си. Когато този принцип започне да работи в човека, той ще го направи щастлив. Действително, само

Бог може да направи хората щастливи. Човек човека не може да направи щастлив.”

„Когато казваме, че жена без мъж не може, разбираме, че човек без глава, т.е. без мъдрост и знание не може. Мъдростта, правата мисъл се проявява в главата. Това е единият полюс на реалността – Словото, а движението на краката, това е другият полюс.

Когато енергиите, които функционират между двата полюса на човека се проявят хармонично, тогаз се раждат прави и светли мисли, възвишени чувства и благородни постъпки; а когато енергиите не функционират правилно, тогава се явяват противоречия в един от трите или в трите свята. И всички противоречия в индивидите се пренасят в отношенията им в духовната среда и така се създават социалните дисхармонии и конфликти, които могат да се разрешат и премахнат само тогаз, когато всеки човек има правилни възгледи за човешкото естество и за силите, с които човек работи в себе си.

Като внесете правилно разбиране, противоречията ви едно по едно ще започнат да се разрешават. Защото от нашето разбиране на Словото, на Разумността зависи и нашия живот. Всеки носи последствията на своите разбирания. Правилното разбиране за реалността, това, което може да ни даде подтик за подмладяване, което може да ни помага да победим смъртта, това е правилното разбиране на Словото.”

„Като се проявил Бог в Любов и Мъдрост, създал единицата – човека. Като се разделила единицата, създала мъжа и жената.”

„Жената изправя мъжа с Любов, а мъжът изправя жената с Мъдрост. Светът не може да се пресъздаде, ако не се пресъздадат мъжът и жената. Мъжът търси Любовта, а жената – Мъдростта.

Като минеш през сенките на мъжа и жената, ще влезеш в реалността.”

„Божествените мъж и жена, Мъдрост и Любов трябва да ви прекарат през седем живи огъня, докато ви пречистят.”

В природата повторения няма. Има изкачване по стълби, гами, спектри – все по-нагоре или все по-надолу според разумността или неразумността на съществата.

„Който се намира под ръководството на Божия Мъдрост е образ Божий. Който е под влияние на Любовта е подобие на Бога.”

„Любов без Мъдрост и Мъдрост без Любов не съществуват. Те са неразривно свързани. Признаваме ли Бога като Любов, трябва да Го признаем и като Мъдрост.”

„Религията е връзка между Любовта и Мъдростта. Това е най-доброто определение за „религия“. Онзи, който е намерил тази връзка – Любовта да действа в душата му и Мъдростта – в ума му, той има религия – разбира закона на самото безсмъртие. Тази религия ни прави безсмъртни – подобни на Бога.

Христос казва: „Бъдете съвършени като Отца“. Човек е безсмъртен, когато е съвършен. Същината на това учение е да живеем в Мъдростта и Любовта – в съвършенство и безсмъртие.”

„Сега, като се говори за Божията Любов и Божията Мъдрост, ние разбираме вода, която тече, а не застояла вода. Течащата вода представлява активен човек, а застоялата – пасивен човек. Обаче, тази вода е застояла временно, няма да мине много време и тя отново ще потече. Значи пасивният човек добре обмисля въпросите и след това действа.”

„Когато мислите за сърцето, ще се свързвате с висшите същества на Любовта, а когато мислите за ума – с висшите същества на Мъдростта. Това е необходимо за вашето развитие, защото в тия същества има голяма хармония. Те имат еднакви идеали, но заемат различни длъжности.”

„Любовта е подтик, сила, а знанието – светлина, която направлява движението на тази сила. Любовта и знанието са мощни сили, които направляват човешкия живот. Без тях няма живот, няма постижения.”

„Аз ви говоря за Любовта, за да прогледате, да не бъдете слепи. Говоря ви за Мъдростта, за да чувате, да не бъдете глухи.

Любовта се събужда, като виждаме навсякъде красивото. Мъдростта се проявява, като се вслушваме във вътрешното си ръководство.”

„Щом Любовта влезе във вашето сърце и страхът излезе вън и щом светлината влезе в ума и тъмнината излезе вън, всички ще прогледате без изключение. Най-важното нещо е да възприемете Любовта и да опитате Бога като Любов. Щом отворите сърцето си за Господа, Той ще дойде, но трябва да Му говорите на Негов език.”

„Както семето не може без почва и светлина, така и човек не може без Любов и Въздух. Любовта отдолу като почва и Мъдростта отгоре като светлина са главните условия за проява на мъжа и жената, за хармония между тях. Жената носи земята, а мъжът – светлината. Те трябва да се съединят в едно цяло, за да се проявят чрез тях всички добродетели. Целта на нашия живот е да бъдем добродетелни.”

„Отпуснете тръбите на божествената канализация във вас. Щом почувствате светлина, значи Божията Мъдрост и знание са започнали да действат във вас. Щом почувствате топлина, Божията Любов е започнала да действа.”

„Любовта не се дава в малки или големи количества. Тя се определя от способността на човека да я възприема. Способността му да я възприема зависи от неговата разумност.“

„Любовта носи живот, а животът осмисля всичко. Мъдростта носи знанието, а знанието дава израз, красота, образ и подобие на нещата. Правилни, разумни отношения между хората могат да настанат, когато земният живот се изрази по образ и подобие на небесния, божествения. С други думи, човек трябва да се прояви в две форми: рационална и ирационална, т.е. едно измеримо и едно неизмеримо число.“

„Да възлюбиш Мъдростта на божествената светлина, и Любовта на божествената топлина, когато се грееш на Божественото Слънце.“

„Сърцето трябва да се занимава с изучаване на реалното – Любовта. Умът трябва да се занимава с изучаване на идеалното – Мъдростта. Като съедините тези два процеса в едно, ще дойдете до изучаване на Истината и нейното приложение в живота. Когато приложите тези три метода в живота си, вие ще постигнете съвършенството, към което се стремите. Това е въпрос на далечното бъдеще. Това е новото, към което всеки човек се стреми. Досега хората не са успявали в живота си, защото са изучавали реалното с ума си, а идеалното – със сърцето си. Това е невъзможно. Реалното се изучава със сърцето, а идеалното – с ума.“

„Излезте от гробницата на фарисейството и садукейството и влезте в Божествения свят на Любовта и Мъдростта.“

„Фарисейското учение трябва да се превърне в любов, а садукейското – в мъдрост. Както учените превръщат водата в пара, а енергията на парата – в електричество, така и вие трябва да научите този велик закон за трансформиране на отрицателните сили в добри.“

„Вложете в ума и в сърцето си идеята, да възприемете Божията Любов и Мъдрост, да не сте нито фарисеи, нито садукееи.“

Да обърнеш внимание на светлината, на красивото, което тя разкрива, това е Мъдрост – приеми я.

Да се грееш на Слънцето и на вниманието и услужливостта на хората, това е Любов – възприеми я извътре и бъди неин чист и благодатен извор.

„Когато Любовта и Мъдростта, вложени в човека се проявят, той ще разбере духовния свят и връзката си с него.“

„Любовта носи живота, а животът осмисля всичко. Без живот човек е подобен на сухи кости. Мъдростта пък носи знанието, а знанието дава израз, красота, образ и подобие на нещата.“

„Любовта е семката, зародиша; Мъдростта е процесът на неговото растене; Истината е плодът.”

„Обърнете се към Вечното Начало, поискайте да ви даде от изобилието на своята Любов и Мъдрост, да прогледате и да виждате света през очите на великата Любов и Мъдрост.

Ако призовете Божието Име, Любовта веднага ще дойде при вас.”

„Любовта и Мъдростта са вложени във всеки човек – трябва само да се проявят. От проявата на тия велики сили във вас зависи разбирането ви за духовния свят и връзката ви с него.”

„Любовта се предава чрез мекота, а знанието и Мъдростта – чрез твърдост.”

„Питат ме: Вярваш ли в Бога? – Аз съм скъсал вече с вярванията. За мен е важно Любовта и Мъдростта да се възплътят в живота ми.”

„Първия въпрос, който трябва да решите е да определите отношенията си към бижутера, т.е. към живата природа, от която ще черпите знания и мъдрост. Вторият въпрос е да придобиете Любовта, която трябва да носите в света. Тя е любовта на гостилничаря. Всеки човек, който иска да проповядва Божественото учение, трябва да е богат. В ума ви трябва да бъде складирано най-голямото богатство. Също и в сърцето ви трябва да е вложено най-доброто ядене. Всеки от вас трябва да стане богат.”

„За да бъдеш Истина трябва да се родиш от Мъдростта и Любовта. Истината е Синът, Добродетелта е дъщерята, които съединени дават Правдата.”

„За да виждаме предмета външно и вътрешно, т.е. и органически и духовно, нужни са ни Мъдрост и Любов.”

„С Мъдростта и светлината виждаме умствено, с Любовта и живота чуваме сърдечно.”

Така израстнал, човек е вече готов да влезе в сражение с големците и първенците в своя ум и своето сърце, с господарчето-его в себе си.

Първото сражение е с неразумната сила на грубостта, от чието своенравие възникват всички конфликти и войни. Тя произтича от частното съзнание на личността, от сферата на нейните частни интереси.

За да се изпълни животът с хармония и съгласие, грубостта по която и да е начин трябва да се стопи и изфини – да се превърне в мекота, нежност, отзивчивост.

Мекота

„Единственото най-важно нещо, което липсва у всинца ви, е мекотата. Защо ви е необходима мекотата? Тя ви е толкова нужна, колкото е нужна на грънчаря меката глина. Неговата глина трябва да бъде мека, даже без едно твърдо зрънце, иначе грънците му ще се пукат, когато се печат в пещта. Грънци, направени от мека, доброкачествена глина не се пукат. Мекотата е нужна за всинца ви, за да можете с нея да правите каквото искате. (- Как да я добием?) Да допуснем, че вие сте решили да направите някому едно добро. Обаче, има един закон, според който ти ще направиш добро на този, когото не обичаш и който те мрази. ... Невидимият свят изисква това. Защо? – Понеже ти му дължиш. В дадения случай за тебе този човек е най-добрият. Този човек, като те преследвал, като те измъчвал, накарал те да търсиш Бога, да Му се молиш и да Го познаеш. Питам ви: Сега този човек не е ли най-добър за тебе? Ако сте имали един добър приятел, който от обич към вас ви е давал пари, а вие сте ги използвали за удоволствия в живота, и по този начин сте се отдалечили от Бога, питам: този добър човек не излезе ли лош за вас? Какви резултати даде неговата обич? – Лоши резултати. Тъй щото, ако правите добро, направете го на този, когото не обичате, без да знае той за това добро. Направете ли го, вие ще бъдете доволни от себе си, че сте се повдигнали над вашите обикновени чувства и настроения. Като направите това добро, никому няма да разправяте. Такава постъпка е проявление на мекота. Това е меката глина, от която вие можете да си направите грънци, които да не се пукат в пещта. Тия грънци са най-скъпи и доброкачествени.”

„Мекотата е броня на човека.”

„Здравият се отличава с пластичност и хармония на движенията.”

„Като изгуби мекотата си, човек се втвърдява, изсъхва и лесно заболява.
Винаги се стремете към нежност, благост, мекота.”

„Силата на човека се крие в благостта, която той възприема чраз сърцето.”

„*Искаш ли да си победител, бъди нежен, мек и отстъпчив.*”

„В благородната душа светлината на очите е по-мека.”

„*Единственото богатство, което ще занесем на небето е мекотата на сърцето, душата, ума и духа си.*”

За да стане способен да пожертва благото си за своя идеал – съвършенството, човек трябва да мине по пътя на Любовта, на سماляването. Този път води към всички възможности и постижения, към висшите условия във финия свят на Духа.

Любовта като изфинване е врата към Небето – съвършеният свят на безсмъртието и свободата.

Да се смалява големецът – егото в човека, това е процес на страдания. Истинското безкористие и братство не могат да бъдат постигнати, докато хората не минат под ръководството на Духа, посредством методите на Любовта и Мъдростта, през най-финото сито на живота.

Смаляването, изфинването на ума, сърцето и волята на човека, това е тясната пътека към Божието Царство, това е истинската наука, изкуство и култура на новия цикъл.

„Научете се от Мене”, казва Исус за своето благо бреме, „защото съм кротък и смирен по сърце”.

Благост, кротост, смирение

„Природата никога не обича да борави с грандиозни планове. Тя борави само с малки величини. Тя е направила за хиляди и милиони години тия скали, тия големи планини, които виждаме днес, но все от малки, микроскопически същества. Какво търпение има тя! У някои от вас може би има желание изведнъж да блеснат. Те тръгват в пътя, но при първите мъчности, които срещат по пътя си, отчайват се, започват да мислят, че ако тръгнат по друг път, животът им ще стане по-лесен. ...

За всяко нещо се изисква усилие, работа, а не леснина.”

„Живата природа обича последователността. Тя никога не бърза. Тя икономисва силите, не времето. Тези, които много бързат, се изтощават бързо. Когато искаш да живееш на Земята дълго, трябва да намериш любимо същество, което да ти даде от своите сили.”

„В природата нищо не става изведнъж. Всичко става медлено, последователно.

Този, който иска да работи, трябва да е тих, спокоен, уравновесен, разположен.”

„Сега аз искам да ви наведе на мисълта, да обръщате внимание на малките неща в живота си. Ние пренебрегваме малките неща – житото, ръжта, въздуха, слънцето – абстрахираме се от тях, но това не е философия, това е криво разбиране на живота. Имаш ли уважение, благоговение и почит към житото, към царевицата и към всички плодове, ти ще можеш да почиташ и всичко около себе си. Такъв трябва да бъде новият морал.”

„Първото нещо, у вас трябва да се създаде навик да обяснявате Истината в нейните най-малки проявления. Не се стремете да изяснявате великите проблеми в живота. Това е един грамаден капитал. Търсете всякога микроскопическите факти и за тях се дръжте! Малките величини са отлични. Ако един човек го мързи да бръкне ръката си в джоба, за да даде някому пет

стотинки, той никога няма да привикне да дава. От петте стотинки той ще се научи да дава и по-много.”

„Любовта в живота се ражда при следното положение: когато видим едно слабо същество, сърцето ни се отваря, в нас се заражда любов. Когато се намерим пред някое силно същество, ние не можем да се смилим над него, не можем да го обичаме. Обичат се само слабите същества, защото те не заемат нито време, нито пространство.”

„Всичката опасност седи в непослушанието. Щом се съмняваш в своя вътрешен глас, ти се намиращ между човека в плът и своята душа. При тези две противоположни мисли ти ще бъдеш смазан. При такива състояния именно хората полудяват. Имаш едно верую, усъмниш се в него – полудяваш; имаш едно желание, което не можеш да постигнеш, усъмниш се – полудяваш. Затова всякога считайте, че желанието ви е постигнато. Това ще даде подтик на нови идеи у вас, и вие ще познаете живота в една нова форма. Всякога трябва да знаете, че зад всяка неприятност или зад всеки неуспех седи нещо по-велико. Имайте само една основна мисъл в ума си и всичко ще върви хармонично, внесете ли обаче две противоположни мисли в ума си, непременно ще се разправяте с един голям неприятел.”

„На вас ви се дава мото. Духът казва: „Дай им за мото пета глава на Матей, пети стих: „Блажени кротките, защото те ще наследят Земята.”

Мнозина имат понятие за кротките хора, че са тихи, че не работят. Не, кротките хора са най-деятелните. Каквото работят, вършат го добре, безпогрешно. Щом върши работата, той е там. А после, когато трябва да платиш, трябва да го търсиш – не чака заплата. Кротки хора се наричат тези, които свършват всичко много добре, а после, когато трябва да им платиш, ги търсиш. Те са най-умните, най-точните, най-работливите хора, които изпълняват Божията Воля и имат един велик идеал, който е вложен в собствените им души.”

„Блудният син мислеше, че е голям, че може да се управлява. Влезе в широкия свят и там се изгуби. Като разбра какво нещо е светът, върна се при баща си с плод в ръка, и каза: Татко, живях при тебе като твой син, но не разбрах любовта ти. В главата ми се роди идеята да те напусна, да отида в света и приложам онова, което зная. Светът ме погълна, окалях се, пропилях всичкото си богатство и сега се връщам при тебе да се уча. Не искам да ме приемаш като твой син, а като последен слуга. Ще ходя да копая на нивите ти. Баща му го прегърна, целуна го, облече го в нова премяна, и беше доволен, че синът му носеше един добър плод – смирението.”

„Първото правило, за да придобиете любовта е непременно да имате смирение. Любовта е качество, което познават само смирените, слабите. Тя е техен дар. Силните хора, които уповават на себе си, не знаят какво нещо е любовта.”

„Колкото е по-издигнат човек духовно, толкова е по-смирнен.“

„Като казва: „Аз съм живота“, Христос ни учи как да спечелим изгубения живот.“

„Първо трябва да се смалим, за да ядем от финия, вечния живот, да се избавим от смъртта.“

„Само смиреният добива любовта. Дето е любовта, там е Духът.“

„Имате тежък въпрос за разрешение. Ако се обърнете към Бога с искрена молитва, пълна със смирение, каквото попросите от Него, ще ви се даде.“

„За да придобие смирение, човек трябва да премине през големи изпитания и страдания. Обикновеният човек не може да си представи през какви страдания минава светията, геният, Учителят.“

„Само чрез смирението човек може да влезе в съприкосновение с висшите светове и да придобие Мъдростта.“

„В духовния живот никой не може да се излекува, докато не се смири. ... в духовния свят, като се допреш до Господните крака, веднага ще се излекуваш. Може да си пред Господа, но докато не паднеш с лицето си пред Него и не поискаш да се излекуваш, няма да те изцели.“

„Най-неприятното за Духа е, когато хората се обиждат – този дявол ще го вържете или най-малко ще го впрегнете на работа. Смирението укротява алчността у човека, а кротостта е оръжие против яростта и гнева.“

„Лакомията загрозява, смирението разхубавява.“

„Кроткият и смиреният не ферментира, не роптае, не се гневи.“

„Кротостта повдига вибрациите на човека.“

„Човек може да се освободи от нечистотиите на физическия и духовния свят, като се преобрази, да стане кротък и смирен.“

„Смирението прави душата възприемчива.“

„Чрез смирение човек поглъща божествена енергия.“

„Казано е: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат.“ Той живее само в сърца, дето има любов, вяра и надежда, т.е. в детските сърца, в които няма никаква скръб, никакво отчаяние.“

„Да служи човек на Бога, това значи да се е отрекъл от себе си.“

„Бог живее там, дето е смирението.“

„Идеалът се постига с кротост и смирение. Това значи да бъде човек пластичен, да използва благоприятните условия на живота. „Ако не станете като малките деца и не се смирите, не можете да влезете в Царството Божие.”

„Да съзнаеш, че си много нещо, че всичко можеш да направиш, това значи да се спънеш.”

„Любящият възлиза нагоре по тясната пътека; който мрази, слиза надолу по широкия път.”

„Като направи добро, новият човек се крие, никой да не знае какво е направил. Хората на новата култура са толкова скромни, че не искат да изпъкват. Каквито импулси, стремежи да имат, те не им дават външен израз.”

„Деветте блаженства са девет опорни точки, върху които можеш да изградиш живота си.”

„Щом се спуснете от върха долу, в самото дъно, ще научите смирението и ще приемете любовта.”

„Благостта е божествено качество, най-съдържателната дума в българския език, дума, която има 35 милиона градуса топлина. Благият е добър, разумен и силен.

Благостта, милосърдието, смирението и красотата са бронята, която отбива всички неприятности.”

„Името „българин” произлиза от думите „благ” и „градинар”. От времето, когато бил в рая до сега българинът е все градинар.”

„Духовните хора ще се присъединят веднага към новите условия, а светските хора и материалистите ще се лутат, ще бягат по земята, покой няма да намерят.”

Който е благ, кротък, смирен, той е носител на финото, силата на финес – Любовта.

Обикновеният човек живее във физическия свят на собствеността. Физическото тяло е една собственост.

Духът е всежертвеното. Човекът на Духа живее във всички хора и отвътре им помага.

Жертва

„Що значи тази дума? – Не искам жертва, но милост.”

„Жертвата не е насилие над себе си, но съзнателен процес, съзнателна потребност на Божественото, Цялото в човека.”

Съзнанието „мое-твое” е нищожното, ограничено съзнание на хора, изолирани, самотници, затворени за великия живот на Цялото.

Предметният човек се съзнава като едно малко шишенце и трепери над съдържанието си. Съзнанието на предметните хора е пълно със страх, безпокойство, негодувание, враждебност. Те не съзнават източника в себе си, а във някъде – всички са длъжни да им дават и то все повече и повече. Това е съзнанието на вечното недоволство, което непрестанно руши човека, докато го изведе от света на формите.

Който живее в светлината на Духа, съзнава и проявява извора в себе си. Той непрестанно разширява вътрешното си изобилие от живот, сили, качества, дарби, идеи, инициативи. Този човек е радостно, щастливо слънце, което блика благословение за всички.

Той не знае какво е жертва. Знае само, че благото не е негово, а извира от великия Извор и трябва да протича към всички.

„Щом мразите, вие сте лед. Не остава нищо друго, освен да се пожертвате, т.е. да се подложите на огън, който ще превърне леда във вода, а водата в пара. Така се развива голяма енергия.”

„Онзи човек, който не е готов на никаква жертва, той е никой. Той е мъртъв.”

„Ако мислите за себе си, как по-добре да наредите своя живот, Бог няма да се грижи за вас. Да мислиш за Бога, това значи да живееш за Великото в света. Да мислиш за себе си, това значи да живееш за ограничения.

В самопожертвуванието се крие познаването на Сина. Който познава Сина, той е свободен. Жертвата е велик процес, който се извършва в човешкото съзнание. Докато не стане този процес в човека, не може да се говори за познаване на Христа.”

„Помощта иде много бързо, ако ние служим на закона на жертвата.”

„Единствената църква, която може да обедини човечеството, това е Божията Любов, Това е Любовта на самопожертването. В нея влизат всички идейни хора, т.е. хора на безкористието.”

„Може ли последен бедняк да се ожени за царската дъщеря? И вие някой път искате някой възвишен дух да ви обърне внимание.

За да изпрати Господ Духа Си, знаете ли какво се иска от вас? Можеш ли да заставиш любовта със закон да те обикне? Трябва да вложиш всичката си душа

в нея, да се пожертваш. Само по този начин ще дойде Божията Любов в нас, като един ключ.”

„Какво представлява Любовта? Принцип на самопожертване. Бог, Който се изявява в света, се жертва за малкото.

Любовта е жертва на великото за малкото

За да ви се разкрие любовта, трябва да минете през жертва и самоотричане. В душата ви трябва да се зароди този жар – да търсите славата Божия, и това желание да стане непреодолимо.”

„Моето желание е в сърцата ви да гори онази истинска, Божествена Любов. Любов! Във всеки един момент във вас да има самопожертване. Ще се отличавате по това. Аз казвам и правя. Искам и вие да казвате и да правите. ... Защото в Бялата ложа законът е такъв: кажеш ли нещо и не го направиш, ти ще се изложиш на едно голямо изкушение. Кажи и направи, кажи и направи. За в бъдеще ние не позволяваме да има само обещания. Не, сега кажи и направи. Нищо повече.”

„Това дело е Божествено. И вие трябва да бъдете готови да пожертвате живота си за него. В това е вашето спасение. На опит ще проверите, че това учение е жива храна за вас, защото носи сила.”

„Болестите идват, защото не се правят никакви жертви.”

„Човек трябва да жертва, но при това да бъде свързан с Бога, да живее в хармония с Бога. Щом пожертваш всичко, туй болезнено състояние веднага ще мине.”

„Един от признаците, по които се познава, че човек се е обърнал към Бога, е неговата готовност да жертва за Бога всичко, което има.”

„Човек, който не може нищо да жертва за другите, дръжте го настрана.”

„Сегашните хора със своя обикновен морал искат да преустроят обществото. Това е невъзможно.”

„Истинският морал се заключава в жертвата. Не жертваш ли от любов, никакъв морал нямаш в себе си.”

„Жертва без любов не съществува. Много хора не успяват в живота си, защото се занимават с критика.”

„Без саможертва вратата на познанието е затворена.”

„Да помагате на ближните си, в това се заключава учението на Христа.”

„Човек трябва да бъде готов да жертва. Не да напусне живота, а във всички противоречия да види красивото, хубавото.”

„Без жертва няма растене. Жертвата идва след стремежа да се повдигнем нагоре. Жертвата е, която насочва живота нагоре. Обаче, освен стремеж и почва, необходими са още топлина, светлина и влага.”

„Законът на жертвата е атрибут само на Бога. Затова у всеки, който се жертва, Бог живее.”

„Необикновеният живот е само за великите души, които жертват всичко.”

„Самопожертвуванието е влизане в Божествения свят, като оставяш всичко на Земята.”

„Доброто е магия, с която човек превръща отрицателните сили в положителни. Един закон гласи: Когато имаш препятствия, мъчнотии в живота си, направи една жертва и те ще се отстранят. Не можеш да успяваш, докато не жертваш.

Когато прави добро, човек придобива живота. Добрият живот е условие за вечния живот. Дълголетникът живее добре. Смисълът на човешкия живот е доброто. То е плод, който определя качествата на човека. Когато престанеш да правиш добро, ти си мъртъв човек.”

Даване, добро

Доброто, даването е закон на протичане, на изобилие – закон на Цялото. Колкото повече дава човек, толкова повече протича към него; колкото по-хубави и по-добри неща дава, толкова повече се издига качеството и красотата на условията и живота му.

Съвременният човек е претоварен. Неговият товар е кармата. Кармата произтича от неумение да се разтоварваме. Всеки случай, в който Провидението е предоставило на човека възможност да направи добро, а той не го е направил, му създава карма.

Чрез даването с любов човек се разтоварва от кармата си, докато един ден се освободи от сегашното си робство.

Човек страда не от немотия, а от претоварване от запушеното изобилие.

Не се иска от човека да храни бедните и гладните. От него се иска да каже на човека: „Дерзай, братко!” Тези думи повдигат духа и събуждат инициативата на всеки човек.

Като даваш пари на пияницата, просека, готованеца, ти спиращ развитието му. Друг е въпросът, че Господ понякога те изпитва чрез някой просек, дали няма да те домързи да бръкнеш в джоба си за някоя стотинка.

Велика мъдрост се иска от човека, за да дава по божествен начин – безкористно, тайно.

Показното даване е зло. Така дава фарисеят.

Дава се само с любов, с щастие.

Длъжността на човека е да дава на по-малките от себе си. За тях ние сме богаташи, богове.

Дай от изобилието си няколко трошици хляб, няколко капки вода! Малките същества ще се радват.

Даването е метод за разтоварване и изфинване на ума, сърцето и волята, метод, който ни подготвя за служители на Цялото.

Единствено чрез това разтоварване и изфинване човек може да влезе във великите условия на Божествения живот.

„Често хората се запитват трябва ли да правят добро и защо трябва да правят добро. На този въпрос може да се отговори положително. Човек трябва да прави добро. Защо? – Защото той е извор или река, каквото срещне на пътя си, напоява. Не дава ли нещо от себе си, тя няма бъдеще и скоро ще пресъхне. Тя минава през камъни, през песъчливи места. Като дава от себе си, реката все повече се обогатява. Тя придобива все повече притоци, които ѝ дават живот и енергия.

Значи, кой каквото изкуство знае или добродетел има, трябва да го прилага. Прилагането подразбира правене на добро. Човек прилага своето благо, както за себе си, така и за своя ближен и по този начин закрепва връзката си с божествения организъм. Кажете ли, че не трябва да дава от своите блага на другите, т.е. откаже ли се да прави добро, той се отделя от Цялото и сам подписва своята смъртна присъда. Отвори ли човек сърцето си за подлостоящите от него, възвишеният свят пък ще се отвори за него. За да проникнат слънчевите лъчи в цвета, първо той трябва да се отвори за тях. Ако цветът, т.е. пъпката не се отвори, няма да цъфне. Щом не цъфне, не може да се оплоди. Живот без плод е подобен на живот в пустинята. Следователно, стремете се към придобиване на плодове в живота си.

Реално е това, което има условия да се разраства, да става все по-голямо и в края на краищата да даде плод. Например, малкото семе, посадено в земята, изниква, започва да расте, увеличава се, става голямо растение, което след време цъфти, връзва плод, който узрява и се жертва за другите същества. Същото става с животните и човека. От малки, дребни същества, те растат, стават големи, разумни същества, които един ден ще се пожертват за възвишените същества. – Къде е краят на тази работа? – Дето е началото ѝ. Край и начало са две страни на една и съща реалност. Те не са далеч едно от

друго. Като съедините края и началото на нещо, ще получите правата линия. Права линия се образува там, дето две разумни същества си подават ръце.”

„Как мога да почувствам Господа? – Направи добро на някого без да те види и разбере той, без да те видят окръжаващите. След това ще чуеш тихия глас на Господа. Той ще ти проговори, ще одобри постъпката ти. Казано е: „Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.” Каква по-голяма радост от тази да ти проговори Бог?

Прави добро и не мисли за нищо. Безкористието води в пътя на любовта.”

„Добър човек е онзи, който е добър проводник на енергиите от висшите светове. Добрият е бял и светец. Лошият човек е лош проводник на енергиите от висшите светове. Той е тъмен и несветец.

Какво трябва да прави човек, за да прояви доброто в себе си? Той трябва да смени жицата, по която идат енергиите – от лош проводник да я превърне в добър. Да смени жицата, това значи да смени състоянието си от лошо в добро. Вие можете да сменяте състоянието си дотогава, докато намерите такава жица, която да звучи в унисон с дадена гама на природата. Това значи да намерите жица, която е добър проводник на природата. Светлата и бяла жица представя Божественото начало в човека, а тъмната и несветеща жица наричаме нисшето естество на човека. Нисшето естество на човека се нуждае от култура, от развитие, докато се рафинират грубите прояви, т.е. грубите човешки състояния.

Съвременните хора се запитват защо идат страданията. Много просто. Страданията са огън, на който човек се пече. Докога ще се пече? Докато светне и стане бял. – Защо трябва да страдам? – За да станеш добър проводник. Колкото по-лош проводник е човек, толкова по-голямо е желанието на природата да го направи добър проводник. Щом пусне ток към този човек, той започва да свети.

Човек не може да бъде щастлив, докато не стане проводник на енергиите в природата. Щастието не е нищо друго, освен повдигане на съзнанието на по-високо стъпало, при което човек излиза от старите традиции и разбирания за живота. Човек може да бъде щастлив, когато във всички случаи на живота си е бил добър проводник. Яви ли се един случай в живота му, когато той не е добър проводник, щастието му изчезва.”

„Безкористието е връзката, която поддържа цялото Битие.”

„Божественият живот започва с даването, което прави човека проводник на Бога.”

„Задачата на човека е, каквото получи, да го умножи многократно и да го предаде нататък.”

„Служене на Любовта, на Бога, подразбира даване.“

„Доброто е плод на Божествената Любов. Ако си я възприел, доброто ще дойде. Бъди готов да възприемеш Любовта и след пет минути ще бъдеш добър.“

„Когато човек живее добре, той върши волята Божия и е здрав, силен, богат. Когато направим добро, Бог веднага се проявява като светлина вътре в нас. В този момент Бог ви проговорва.“

„Когато правите добро от любов към Бога, ще почувствате една радост. Божественото Око, т.е. Висшето Съзнание в космоса ви помага и се радва, че следвате божествения подтик. Вие възприемате тази радост и се чувствате мощни.“

„Когато аз направя нещо за ближния си, трябва да го направя за Бога, който живее в него.“

„Като срещнете един човек, изпатете му една положителна, красива мисъл, насърчете го. Остъпете, ако е нужно, помогнете.“

„Като давате някому нещо, гледайте да е най-хубавото, с хубав цвят. Светлите нюанси дават здраве.“

„Давайте ли на хората от благото, което Бог е вложил у вас, помежду ви ще се създаде вътрешна връзка и ще се разбирате. Постъпвате ли така, ще бъдете богати. Който люби, той е винаги богат.“

„Придобивките от каквото и да е характер човек трябва да сподели с другите, след като ги преработи, т.е. да даде най-хубавото. С това той служи на Бога. В служенето има разнообразие, въпросът е да намери най-добрия начин за служене.“

„За да постигнеш каквото и да е, трябва да проявиш доброто.“

„Ако обичам някого, трябва постоянно да давам.“

„Първата проява на любовта е даването. Дето има любов, там всякога има даване. Не може човек да има любов и да не е готов да дава. Когато любовта напусне човека, той вече престава да дава. Любовта разширява човека и събужда в него желание да дава.“

„Който не дава, той не може да се свърже с Бога. Христос казва: „Който не се отрече от майка си, от баща си, от брата си, от сестра си и от своя живот, той не може да е мой ученик.“ Това значи: който не даде всичко старо, което има, той не може да бъде ученик на новото.“

„Има само един начин да се помогне на света – трябва да се промени човешката мисъл, чувства и действия, да станат живи извори.“

„Всички хора имат възможност още сега да намерят извора на своя живот.”

„Помнете: Любовта е извор. Дето мине, тя напоява, оросява, освежава. Който е пил от извора на любовта, и болен да е, оздравява; отчаян и обезсърчен да е, насърчава се.”

„Онзи има убеждение, който дава. Този човек мисли само за днес, а не за утре. Ако съм пред един планински извор, и дойде при мене човек и ме помоли за чаша вода, трябва ли да се страхувам, че ако му дам чаша вода, утре няма да има за мене? Изворът постоянно тече, той има убеждение. Извор, който пресъхва, няма убеждение. Защо? – Защото в неговото убеждение има изключения. Изворите на Божествения свят никога не престават. В техните убеждения няма изключения.”

„Сърцето е градината, любовта е водата на вечния, непрестанен извор.

Поливай ума, сърцето и душата на ближния, като градини с плодни дървета с отлични, сладки плодове. Ако дам на един човек от плодовете на моята градина, никога няма да ме забрави. Любовта ми е моята градина, пълна с хубави плодове – чувства и мисли.”

„Доброто е динамически процес. Докато дава, човек е добър. Щом престане да дава, той не е добър. Всеки извор, който има изобилно вода, постоянно дава.

Само онзи може да получи от природата онова, за което е дошъл, който изпълнява закона на даването.”

„Щом престанете да съдите, всички хора ще се отнасят с вас добре. Това значи да живеете в Божествения порядък на нещата, а не в човешкия.”

„За да разберете даването, трябва да давате. Който дава, той е добър човек. А доброто не е нещо статическо. Добротата е динамически процес. Постоянно трябва да дава човек, за да бъде добър. Щом забележи в себе си най-малкото нежелание да дава, в този момент човек не е добър. ... Добрият човек не задържа нищо в себе си. Щом не задържа нищо в себе си, той върши волята Божия, вследствие на което се радва на вътрешен мир.”

„И тъй, даването се отнася до външната страна на любовта, а убеждението – до вътрешната. Силата на убеждението се вижда в приложението. Няма убеждение без приложение. Ако дадено убеждение не може да се приложи на физическия свят, ще се приложи в духовния. Божественото учение има приложение във всички светове. Човек трябва да знае само как да прилага.”

„Казвате за някого, че не е добър. Как да не е добър? Той носи кошница с круши и дето минава на всички дава по една круша. Който дава, той е добър човек. Който нищо не дава и мисли само за себе си, не е добър. Един носи кошница с грозде, но минава покрай хората, на никого нищо не дава. Тоя човек

е егоист, само за себе си мисли. Добрият човек носи светлина в ума си. Ако влезе в салона между нас, ще донесе светлина. Той е богат, дава от себе си. Вие намерите един беден, веднага искате да го обърнете към Бога, да повярва. Ние не се нуждаем от бедни хора – богати искаме. Ние искаме даровити хора, да проявяват дарбата, която Бог е вложил в тях. Не е въпрос ние да влагаме дарби в хората. Те трябва да дойдат с готови дарби.”

„Всички болести се дължат на това, че човек не дава. Някой е закъсал в живота си, защото не дава. Вършете волята Божия, давайте безкористно, за да се освободите от всички болести, от всички смущения и несгоди. От сутрин до вечер Бог дава. Той гледа към нас с разположение и чака времето да почнем съзнателно да работим.”

„Човек не може да има воля, ако не прави добро.”

„Първата проява на любовта е даването – любовта разширява човека и събужда в него желание да дава. Майката и учителят дават. Когато хората дават, любовта действа в тях. Щом престанат да дават, любовта ги напуска. Така е в духовния свят.

Който не дава, той не може да се свърже с Бога.”

„Човешкото взима, а Божественото дава. Усмивката на човека взима, а не дава. Човек мръдне устните си.

Човек трябва да дава безкористно, щедро.

Като благодариш на Бога за това, което получиш, тогава и ти си дал вече.

Който не дава, той не може да се свърже с любовта, не може да я изпита. Истинският живот започва с даването.”

„Условията на земята коренно се различават от тия на слънцето, понеже земята сама по себе си поглъща повече енергия, а дава по-малко. На това обстоятелство се дължи и грехът. ... всяко тяло, което поглъща малко енергия навътре, а изхвърля повече енергия навън, може да стане център на нов живот. Приложете тази философия и във вашия живот!”

„Мнозина запитват: Как да се повдигна? ... Казвам: Поглъщай по-малко енергия, а изпращай повече навън! Тази мисъл Христос е изразил в следния стих: „Даром сте взели, даром давайте.” То значи: всичката енергия, която човек е получил от Бога, трябва да я изпрати в пространството, за да може Божествения Дух да я използва за неговия напредък. От спазването на това правило зависи нашето развитие на земята.”

„Правете добро, за да се запознаете с хората, а не да търсите признателност.”

„Като живее, човек трябва да направи някакво добро. Дали е добър или лош, важно е всеки ден да прави по едно малко добро. Доброто, което човек прави, уравновесява силите на неговия организъм и му съдейства за освобождаване от ограниченията на физическия свят.”

„За да имате добри и правилни отношения с хората, вие трябва да им давате най-хубавото, което имате – най-хубави мисли, най-хубави чувства и най-хубави постъпки. Най-малкото нарушаване на този закон внася дисхармония в отношенията.”

„Даденото, в тебе се увеличава двойно.”

„Явното добро има лоши последствия. Само скритото добро е добро.”

„От доброто, което правим се определят дарбите, здравето, материалното ни положение.”

„Мисълта за злото вкисва човека. Мисълта за доброто и красивото развива дарбите.”

„Човек е обичан заради доброто, което излиза от него и се влива в околните.”

„Непрестанно търсете и откривайте възможности да направите микроскопически добрини.”

„Най-здравословни условия са правенето на добро.”

„Хората не могат да разберат, че животът се продължава, като дават. Непрестанно да дават.”

„Мнозина умират преждевременно, защото не искат да правят добро.”

„Докато дава, човек се подмладява; щом почне да взима, той постепенно остарява.”

„Доброто е закон за подмладяване, за усилване на способностите, за укрепване на здравето. Това е един от новите методи за самовъзпитание.”

„Добро и кръвообръщение са синоними. Да приложиш доброто, значи да имаш отлично кръвообръщение.”

„От камъните човек придобива онова вътрешно спокойствие, при което може правилно да разсъждава.

Някой погледне към камъка и казва: Камък е това! Камък е наистина, но от него ще вземеш урок на търпение. От водата ще научиш закона на даването. Дето минава водата, всякога дава нещо от себе си. ... Водата дава това, което е получила и отново се връща при своя източник. Тъй щото и вие давайте по същия начин. Ако каните богати хора на угощение, за да ви поканят някой ден и

те, това не е даване. Давай на сиромасите, които нямат какво да ти върнат. Когато давате нещо на сиромаха, той благодари на Бога за това, което е получил. По този начин и той дава от това, което е получил. Даването е непреривен процес, който минава от едно същество на друго. Мени се само формата и начинът на даването, но процесът не спира.”

„Сега за пример сте дошли на планината, за да получите нещо от нея: да се обновите, да си починете, да трансформирате състоянията си. Искате да ви се даде нещо – право е това. Но давате ли и вие? Вие всички сте дошли тук с автомобили, с палатки, с всички удобства. Едно трябва да знаете : само онзи може да получи от природата онова, за което е дошъл, който изпълни закона на даването. Щом е дошъл тук, той трябва да поеме грижата за още трима души: да им плати билета за автомобила или за трена и през всичкото време да се грижи за храната им, както за себе си.”

„Когато обичате някого, трябва да знаете защо го обичате. Обичате някого за животворния магнетизъм, който излиза от него. Тоя човек е мек, магнетичен, предразполага хората. Обичате зрялото грозде заради сладчината му. Обичате добрия човек заради доброто, което изтича от него и се влива във вас. Не обичате лошите хора заради лошото, което излиза от тях. Ако сте ясновидци, ще се уплашите от това, което лошите хора излъчват.”

„Ако искаш да ядеш праскови, сам посаждай. Не хвърляй костилките на земята, но ги посаждай. Ако в една градина има десет хиляди плодни дървета, всеки ще може свободно да си къса плодове. Божията воля се заключава в това, да работиш за общото благо, за да могат всички хора да се ползват от плодовете на твоята работа. Като работят всички така, изобилието ще дойде на земята.”

„Посаждайте навсякъде семената на доброто. Тогава където минавате, ще има изобилно плодове. Изобилието ще разреши всички въпроси. Любовта носи изобилието. Тя казва: Благодата на едного е благо на всички.”

„Красотата е външен израз на хармоничното действие на силите в човека. Това хармонично съотношение и действие на силите в човека наричаме добро. И затова казваме, че зад красотата трябва да седи доброто. ... Доброто е основна черта на красотата.”

„Който се наема да морализира хората, трябва да бъде запалена печка, да даде нещо от себе си. Без да им говори, без да ги морализира, те ще приемат част от неговата топлина и светлина и ще се възпитат. Примерът, животът възпитава, а не думите.”

„Доброто е силата, храната, чрез която човешката душа може да се движи и да се развива в този свят. Всяко знание, всяка мъдрост се основава на плодовете на тази добродетел. Затова трябва да правиш добро, ако искаш да имаш знания.”

„Доброто усилва ума, сърцето и волята и човек придобива светли мисли, чувства и постъпки. Всяка хубава мисъл, всяко благородно чувство произлизат от доброто, което вършим.“

„Хлябът е доброто, добродетелите в човека. Дето има добродетели, там има хляб изобилно.“

„Добро е всичко това, което обединява хората.“

Когато правите добро на ближния си, правите го на себе си. Не правиш ли добро, сам се ограничаваш.“

„Доброто е условие за съвършенство. Който се стреми към съвършенство, той влиза в досег с великия живот, който носи мир и неописуемо блаженство.“

„Милосърдието е обработена, плодородна почва.“

„Влезте в културата на милосърдието, която определя отношението ви към Бога. Придобие ли това изкуство, другите идат сами по себе си и всички тайни се разкриват.“

„Милосърдието слиза с първия лъч, събужда ни и внася в нас първата мисъл за работа.“

„Доброто и разумността са любов в действие. Като обича нещо, човек се запознава и обменя с него. Доброто отваря умовете, сърцата и душите на хората за взаимно опознаване, обмен, единение.“

„Белият цвят означава доброто. Стрежете се към белия цвят, за да се свържете с доброто. Дето видите бял цвят – на цвете, на къща, измазана бяло, свързвайте го с доброто. Така ще минавате от видимото към невидимото. Като видите някое бяло цвете, спрете се пред него и кажете: Искам да бъда бял, добър и чист като това цвете. Мислете често за белия цвят, за доброто и за чистотата, за да се облечете в новата дреха – в дрехата на новия човек.“

„Добротата е храна, която ни прави силни.“

„Като мислите постоянно за доброто, най-после ще станете силни да го направите.“

„Да бъдете добри, това е средство за достигане на съвършенство.“

„Аз желая доброто във вас да възрастне и да станете съвършени.“

Алхимия на волята

След грехопадението, черната ложа присади върху човешкото сърце присадката на користолюбието, а върху човешкия ум – присадката на насието.

След отлъчването от райската култура, хората попаднаха в усилни условия, в лабораторията на природата, за да се изправят гръбнаците им, да се заменят лошите присадки с добри.

Христовото учение е помощта на Небето за човешките души, да преминат съзнателно пътя на това очистване и изправяне.

Черната ложа, чието седалище е на Земята, окарикури небесните методи, като превърна ненасилието в инквизиция, канони, външни форми, служби и ритуали, потискащи всичко творческо и живо, всякакъв растеж.

В социалните системи тя насади учението за собствеността, капитала (копитей – трупам), уедряването, монополизма, войните.

Разделяйки света на бедни и богати, тя насади учението на класовата борба.

В идеологиите, насаждайки материализма и механистичния възглед за съзнанието и живота, тя скри истината за единството, неразделимостта и божествеността на това съзнание и живот, като по този начин потопи съществуванията в отчуждение, бездуховност и ниски страсти.

Както тоталитарното общество, така и масовата западна култура сведоха съзнанието на човека от една страна до винтче в машината, а от друга до празното екшън съзнание и всепозволеността на либерализма, граничеща със сатанизъм.

Човешката инициатива беше впрегната във външни, чужди на душевността и живота ценности за оцеляване, забогатяване, надмощие на преуспяващия, супермена и пр.

Държавната, бюрократична машина хвърли всички сили на обществото в екстензивно плякосване на природните ресурси, замърсяване и заразяване на средата, търсене на външни удобства за сметка на изпразнения от душевност вътрешен живот на човека. По същият начин, отделният човек беше лишен от културата като служене на вътрешната светлина на Духа и заразен с култура на мероприятия, клишета, повърхностни моди.

Днес космичната вълна на Духа, която опалва вече Земята, отнася всичко старо, гнило – чисти човешкото естество в динамиката и огъня на страданията.

Новата култура тихо приижда отвътре и ще се наложи изведнъж

Всичко повърхностно и гнило, цялата проказа на миналото ще се отмахне от човечеството. Който е привързан към нея, няма бъдеще.

Достойните хора, които ще поставят основите на новата култура, на новия строй, на новия свят, са призвани да извършат решителна работа върху себе си, за да се приготвят и приемат онези светли души, завършили развитието си,

които идват да преобразят Земята. - Ще дойдат онези живи пламъци, като на петдесетницата.

Всеки човек е поставен днес в най-благоприятни условия да изкове и извае от себе си достойно същество с божествено съзние, душевност и характер.

Сега е върховният миг на божествена трансформация, в който се изковава диамантовата воля, диамантовия характер на новия човек.

Работа с мисълта

Новият човек работи с ума на Духа, който е абсолютно позитивен трансформатор на злото в добро, на тъмнината в светлина, на неволята в творческо дръзновение и активност, на нещастieto в щастие.

Правата мисъл на Духа е генетична сила на божествената, първичната светлина, която изправя всичко болно, криво – в самодостатъчно, центрирано в себе си. Тя пробужда инициативните, творчески сили на човека, разкрепостява пълния му потенциал и го прави способен да преобразява условията, да си сътворява красив, свободен, съдържателен и смислен живот.

С този мощен съработник, човек става способен да понесе процеса на смаляване – усмиряване на своенравната присадка на егото, изковаване на диамантена издръжливост, мобилизирана и оживена от идеал чрез божествените методи: кротост, смирение, търпение и деветте Христови блаженства, които въвеждат в съвършените условия на финия свят.

Гигантска работа предстои на човека – да разкрие в себе си и прослави в делата си Божественото Естество.

„Благото на човека се обуславя от неговия ум, то е светлината, с която човек е облечен. Реално е само това, което умът произвежда, което сърцето и тялото произвждат. Силата зависи от онази разумност, която човек има в себе си.”

Всяка мисъл е разумно същество, жива душа, ангел.

Светлите мисли работят за идеалите на човека.

„Каквито са вашите мисли и вашите чувства, такива ще бъдат и външните условия. Бог е дал във вашите ръце едно оръжие, с което да си помогнете.”

„Каквото мислиш, това изработваш от себе си.”

„Животът е творчество, а не откривателство. Ти сътворяваш действителността си всяка минута.”

„Вглъбяването е проникване до онази разумност, от която извира силата.”

„Човек е дошъл, за да стане учен – да превърне човешкия порядък в Божествен.“

„Щом стане преврат в умовете, светът се оправя.“

„Коя е причината за противоречията в живота? Това се дължи на факта, че умът малко работи. Щом умът работи малко и способностите се развиват мъчно. Днес хората са разединени, всеки мисли за себе си. Ако могат да се обединят, умът им ще работи повече, ще им дойде на помощ. Тогава ще дойде истинската култура и хората ще се почувстват братя. Докато всеки мисли само за себе си, да стане велик, той не е на прав път. Същото се отнася и до отделните държави и народи. Америка, Англия, Франция, Германия, Русия искат да бъдат велики. Колкото и да се силият, не могат лесно да станат велики. И България иска да стане велика. Много години ще бъде такава, каквато е днес. По-велика не може да стане. ... Със сила не се става велик; със знание, с богатство – също. ... Някои мислят, че всичко се постига с пари и със сила, но остават излъгани. Според мене нещата се постигат чрез моралните чувства, свързани с ума. Магическата сила в човека е неговия ум; той е свещената пръчица. Той е най-големия помощник на човека. Щом впрегнеш ума си на работа, той веднага използва чувствата и взаимно започват да работят.“

„Съвременните хора трябва да работят върху себе си, да изчистят съзнанието си от всички криви, изопачени образи и понятия. ... Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които изкарват човека вън от Царството Божие, не са на място.“

Под Царство Божие са разбират добрите условия, при които човек може да постигне всичко, което желае. Да влезеш в Царството Божие, това значи да си в реалността на живота, дето няма смърт, дето нещата са непреривни. Излезе ли от това Царство, човек отново влиза в областта на смъртта, в най-грубата материя, дето животът изгубва всякакъв смисъл. Смъртта работи с изостаналата материя на миналото, от която никой не може да се ползва. Всички изостанали човешки и ангелски мисли и чувства представят материал, с който работи смъртта. Който попадне в тези остатъци, задушава се и умира. Затова се казва, че смъртта ограничава и задушава човека. Смъртта отнема всички сетива на човека, оголва го и той остава само като съзнание, в което като калейдоскоп минава миналия му живот. Той съзнава, че някога е живял, работил, движил се, но е лишен вече от всякаква дейност. Спомня си, че имал баща, майка, но сега е сам, нищо не вижда, не чува. Исква да пипне нещо - ръце няма; да се подвижи – крака няма. Страшно е положението на човек, който е влязъл в областта на смъртта и не може да излезе от там.“

„Който греши и не живее добре, той е мъртъв за всичко онова, към което душата му се стреми. Който не прилага любовта, той е в ада, в безлюбието. Следователно, ако приложиш любовта, ти влизаш вече в рая, в Божествения свят. От човека зависи да живее или да умре, да влезе в рая или в ада. Всичко е около него. В която врата отвори, в нея ще влезе.“

„Не се противопоставяйте на злото, мислете за причините и последствията, защо и за какво е дошло. Тази мисъл няма да дойде току тъй, дойде ли тя, ще ви причини страдания. Тези мисли ще дойдат тогава, когато имате най-хубаво настроение. В реда на нещата е да дойдат. Не се борете с лошите мисли. То е губене на време. С тях заедно ще дойдат и добрите. Пренесете тия мисли. Това е най-добро. Онзи който изтърпява злото е по-силен от онзи, който му се противи. Мине ти лоша мисъл, да откраднеш нещо. Кажеш си: Цялата Земя е моя, къде ще сложа тази вещь? Ако Бог живее в нас, Земята е наша; и вселената е създадена за нас; и слънцето грее за нас. Щом е така, отде ще се родят изкушенията и съблазните? Разсъждавате ли така, вие ще имате един правилен растеж.”

„Всичко, каквото мислите, става. На туй основание ние казваме: Слънцето грее заради мене. Защо? Господ, Който е направил Слънцето, като го види чрез мене, казва: Аз направих това Слънце. И аз казвам: Аз го направих. Да кажа, че не съм го направил, това значи да отричам реалността на нещата. Ти разсъждаваш като човек, като материално същество, като отделна личност, а не същество, което е свързано с Бога. „Аз го направих вътре в тебе”, говори Господ. Господ каже, Аз направих Слънцето. Ти ще кажеш: Слънцето грее за мене. То е хубавото, това е правият отговор.”

„В дадения момент, щом кажеш, че тази вселена е направена заради тебе, ще почувстваш една радост в душата си. Няма да кажеш, аз направих вселената. Тя не е твоя. Но ще кажеш, че Бог говори, а твоят дух ти казва, че е направена заради тебе. Господ казва: „Аз направих Слънцето” – То грее заради мене. „Аз направих Земята”. – Заради мене. Господ казва: „Аз създадох дърветата.” – Плодовете им са заради мене. „Аз направих водата.” – Заради мене, аз да пия. Ако разсъждавате по този начин, вашата меланхолия ще изчезне. Меланхолията, която иде произтича от личните чувства на човека.”

„Всяка благородна мисъл, в която влагате волята си, непременно ще се реализира. Самата природа е заинтересувана от това. От вас се изисква търпение, да чакате времето за нейното реализиране. За реализирането на всяка идея има точно определено време. Това става точно както в растителното царство. За пример, за израстването на една ябълка се изисква известно време. Ябълчната семка не може да израсте изведнъж. Светлите мисли и благородните желания са като семките. Като ги посадите в земята, ще чакате известно време да изникнат, да израстат, да цъфнат, плод да вържат и да узреят. Ако почвата им е била добра, посадената идея може да се развие в един месец, в една или повече години – зависи от условията. Понякога за развитието на една дарба в човека са нужни цели десет години усилена работа. Така са работили и работят всички велики хора. Те имат навик да постоянстват.”

„Пазете следното правило: Ставайте от сън с радост, че носите Божественото в себе си и с негово съдействие можете да развивате дарбите и способностите си. Вярвайте във всяка божествена мисъл, колкото да е малка, като зародиш, от който може да израсте голямо, велико дърво. И малката божествена мисъл е магическа пръчица, която ви отваря път навсякъде. Тя е подобна на малка светлинка в тъмна, бурна нощ, която осветява пътя ви крачка по крачка, докато слънцето на живота изгрее и освети целия ви път. Това значи да се измени коренно живота ви, да влезете в новото, великото в света.”

„Разумните същества от невидимия свят изпращат своите добри желания към хората, но ако не намерят добра почва за своето развитие, те се отклоняват и се връщат пак там, отдето са излезли. Всяка мисъл, която не може да намери съответна почва за развитието си, се връща обратно към своя източник.”

„Всяка вечер, като си лягаме, ние трябва да проектираме мислите си към целия свят; трябва да проектираме мисълта си към Бога. Когато Той усети, че ние действително вярваме в Него, Той ще подежда за доброто на всички хора, за доброто и на нас. Така работи божественият закон. Бог никога не насилва хората. Имайте предвид следното правило: ако ти затвориш кепенците на своята стая, божествената светлина никога няма да влезе в стаята ти. Друга светлина може да влезе, но не и тази. Твоите очи винаги ще останат затворени за божествената светлина. Отвориш ли кепенците, тя сама ще влезе. Следователно, щом се махне смущението, което поражда подозрението, тази светлина е в твоите очи.”

„Въздухът е носител на божествени мисли. Той предава божествените мисли на мозъка. Свещено нещо е въздухът. Човек възприема чрез мозъка мислите и ги предава на мозъка. Ето защо, когато човек диша, съзнанието му трябва да бъде будно, защото тогава мислите се възприемат от човека.

Ние сме дошли на езерата, за да възприемаме свещените мисли чрез въздуха.

В ниските места, дето живеят обикновени хора, въздухът е пълен с обикновени мисли. Тук сме дошли, за да възприемем чистите божествени мисли.”

„Човек със силата на своята мисъл може да изхвърли всички нечистотии навън. Той може да внуши на всички свои кетки да изхвърлят вън от тялото всички нечистотии. За това се изисква голямо постоянство. Силна мисъл е необходима на човека, за да бъде господар на тялото си.

Тялото ни е храм на Бога. Ние сега искаме смъртното тяло да се облече в безсмъртие. Кога ще стане това? – Когато научим великите закони на Божията мисъл. Те ще ни доведат до безсмъртието.”

„Защо страдате? Защото нямате божествена мисъл. Докога ще страдате? Докато я приемете. Всички мъчнотии се разрешават с мисълта.”

„В умствения свят се изисква да бъдете активни, но същевременно спокойни. Леността е признак на сгъстяване на течението. Човек може да бъде активен, да не прави никакъв шум при това. Не е шумът, който показва работата, а плодът. ... Светлината не прави, не вдига шум, но работи, повдига живота.”

„Всяко наше желание, което искаме да бъде изпълнено от невидимия свят, трябва да се оформи, т.е. да се определи ясно какво се иска.”

„Всяка лоша мисъл огорчава съзнанието на Бога в нас.”

„Нисшите мисли са тежки, произвеждат разрушително налягане върху мозъка. Освободете мозъка си от непотребни мисли, оставете само ценните като капитал, който да пуснете в обръщение.”

„Вие всякога сте жертва на чужди мисли. Липсва ви знание. Някой ден излизаш радостен, но минеш по улицата, по която е минал човек с лоши мисли и ти станеш неразположен.

Една отрицателна мисъл може да парализира човека, а положителната – да го освободи. Отрицателните мисли и желания са бомби, които кога да е ще избухнат. Стой далеч от тях.”

„Какво трябва да прави човек, за да не губи своите красиви неща? Трябва да се ограда със здрав бодлив тел или с будно съзнание. За будния човек по-добра ограда от силната мисъл не съществува.”

„Усилието на човешката мисъл в дадено направление е в състояние да измени нашия живот. Идеите, мислите, с които живее човек, са главния фактор на неговия живот, защото мисълта строи формите, в които животът се проявява. За пример, ако четете Библията, вие ще се проникнете от идеите и характера, които са описани в нея. Защото Библията не е само една мъртва книга, има един жив дух в нея. Във всяка книга има една динамична сила, която въздейства на тия, които я четат.”

„Всичко, което изпращаме, се връща при нас. Добрата мисъл, която изпращаме, като се върне, ни повдига.”

„Изпращай добрите си мисли и помагай. Всеки има излишна енергия, която трябва да се впрегне на работа. Ако сте готови да давате от своя излишък, можете да помагате на окръжаващите. Който е готов да дава от своята излишна енергия, той може да прави чудеса.”

„Посадените мисли крият динамична сила, с която растат и се развиват.

Мисълта е сила, която движи нещата. Като мисли продължително върху един въпрос, човек прави чудеса.”

„С ума си съгъвявате или разреждате материята, създавате си неблагоприятни или благоприятни условия.

Учените хора са светлина. Тяхното предназначение е да повдигат трептенията на света.”

„Светлият ум разрежда материята.”

„Божествените идеи, които проникват в нашата душа, на тях да отдадем сили и време, и всичко, докато ги реализираме.”

„Мъдрецът влияе на обикновените хора с мисълта си. Мисълта е велика сила, когато е чиста, светла, права мисъл. – Какво всъщност е магията? – Мъдрост.”

„Когато някой от вас предприеме някаква работа, съдействайте му всички морално, като му изпратите една добра мисъл с пожелание за успех.”

„Ние искаме да дадем подтик на ония паднали души, които са в отчаяние, които страдат и са готови да умрат. Искामе да им кажем: Братко, не бой се, има един Господ в света, ние сме готови да дойдем на помощ, идем, дръжте крепостта, победата ще бъде ваша.”

„Ако няколко души, добри хора, съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали големи резултати.”

„Всяка сутрин изпращайте мисли: „Да се прослави имети Божие, тъй, както е писал в своята Книга и да се прояви Неговата Любов в моята душа и в душата на всички мои братя.” Като изпращате по този начин всяка сутрин по една мисъл, ще успеем да премахнем много болезнени състояния.”

Нашата длъжност е да облагородяваме народа и човечеството, като изпращаме светли мисли за тяхното насърчаване и повдигане.”

„Праведните, чистите хора със своята силна мисъл могат да помогнат да се предотвратят нещастията, които има да станат.”

Сеене

„Който сеете светли мисли, гради своето велико бъдеще.”

„Нашите хубави мисли са нещо като проводници на Божия Дух. Бог изпраща Духа Си чрез нас – това са хубавите и светли мисли. Като изпращаме добрите мисли и чувства в пространството, те се посаждат. Има същества от невидимия свят, които посрещат тези мисли и ги използват за градеж на нещо хубаво в хората. Тези мисли са за будните души. Те ще ги приемат и използват. Не се губят мислите. Светлината им отива по всички направления.”

„Човек не може да постигне дадено желание, преди да го е посадил.”

„Всеки ден се запитвай: Какво да посадя днес? Каквито мисли, желания, добрини си посял, такива плодове ще получиш след време в изобилие.”

„Първо трябва да посадим нещо и тогава да говорим. Иначе посаждането е безпредметно.”

„като дойде Духът ни казва, че всеки ден трябва да посяваме по-добри мисли, по-добри желания.”

„Като свалиш външната, неугледна обвивка на един човек и видиш неговия светъл ум и добро сърце, ти посаждаш тия хубави неща. После половината от плодовете ще бъдат за теб, а другата половина за него.”

„Ще снемеш обвивките и няма да изяждаш ядката, но ще я насаждаш. Ядката символизира добрите желания и действия, които насаждаме у другите. Това ни носи благоденствие.”

„Да посееш мислите и чувствата значи да ги приложиш. Тогава те придобиват ценност.”

Мислите и чувствата могат да се посадят в земята, както семената. Те крият в себе си динамическа сила, която им дава условия да растат и да се развиват. – Кои мисли и чувства са динамически? – Които имат приложение. Ако мисълта ви е божествена, тя привлича всички добри мисли и ги обединява. Ако чувството ви е божествено, то привлича всички добри чувства на хората и ги обединява. Ако постъпката ви е божествена, тя привлича всички добри постъпки на хората и ги обединява. Следователно, кооперирайте се с добрите хора, за да си помагате. Всяко добро дело, всяко постижение е резултат на колективен труд.”

Позитив

Светлият човек е приветлив, естествен, отзивчив, подобен на малко дете, което се впуска да прегърне майка си.

Отзивчивостта е качество на новите деца.

Едно такова дете дава играчката на приятелчето си и то я взема. Дава му друга играчка и то я взема. Дава трета, четвърта, десета играчка на приятелчето си и то ги взема. Като му даде всичките си играчки, другото дете се спира, разбира нещо, поглежда това светло дете с голяма любов и започва да му връща играчките.

Любовта на децата е естествена, трепетна, без никакъв фалш.

Малко момченце в ново костюмче е застанало смутено сред площада, а едно много красиво момиченце го обикаля в кръг и му се усмихва. Това е новото, това са новите хора – децата на бъдещето.

„Ученикът гледа еднакво на доброто и злото. Те са му приятели в дясно и ляво от него. И за доброто и за злото той казва, че са добро. Ако свие пред злото, не е ученик. В Школата се иска пълно самообладание.”

„Стремете се да видите добрата страна на положението си, добрата страна на онова, което Бог ви е дал.”

„Страданието е признак, че от невидимия свят обръщат внимание на човека. При радостта човек не мисли много, но като дойдат страданията, започва да мисли. Щом търси причините за положението си, човек мисли вече. Страданието учи човека.”

„Мисълта е причина за вътрешната хармония или дисхармония. Правата мисъл носи вътрешната хармония в човека и го свързва с причинния свят, т.е. с Бога. Посредством нея човек е в хармония с всички божествени прояви.”

„Никога не роптай и не се оплаквай.”

„Щом мислиш за някой, че е добър и те обича, той става добър и те обича.”

„Когато фактите се съпоставят разумно, светлина се произвежда. Не се ли съпоставят разумно, светлина не се произвежда.”

„Намериш ли добра черта в ближния си, намерил си доброто в себе си.”

„Здравето идва, като заменим разрушителните, лоши образи с красиви, добри.”

„Неутрализирайте лошите мисли с добри.”

„Лошите мисли са като гнили ябълки, от които ще се разболеете и ще страдате. Единственото нещо, което можете да извадите от тях, е семката им. Извадете тази семка преди да е проникнала заразата в нея и я посадете в земята. И в най-лошите мисли има нещо добро – семките им.”

„Насилието удвоява злото. Злото трябва да се замести с добро.”

„Одумването е тояга и връзване на карма.”

„Не хули злото и не хвали доброто.”

„Когато говориш добро за хората, печелиш, а когато говориш зло за хората, те печелят.”

„Престанете да изобличавате своите братя за грешките им, но им прощавайте и казвайте: „Ела братко да си подадем ръка.”

„Няма по-лошо от това, да разправяш страданията си на хората. Не е благородно да товариш хората със страданията си.”

„Не се занимавайте със злото, не предизвиквайте отрицателните сили в природата. Ако им хвърлите един камък, те ще хвърлят върху вас хиляди камъни.“

„Не одумвайте, не изтъквайте грешките на хората. Ако правите така, пускате коренчета и смучите от тях отрова, която ви умъртвява. Затова се казва на ученика: Не мисли зло, не пускай корените на душата си в лош човек, стой настрана от него!“

„Съпротивлението към нещо значи да му вдъхнеш живот. Колкото повече се съпротивляваш на нещо, толкова по-реално го правиш.“

„За мен е важно какви са отношенията ми към Бога. Критикувам ли другите хора, подозирам ли ги, връзките ми с Бога са слаби, и тогава всеки растеж у мене спира.“

„Да критикуваш, значи да хвърляш камък върху себе си.“

„Не се спирай да критикуваш – цапаш ума си и губиш енергия.“

„Грешките са живи същества, които постоянно работят против вас, докато ви изядат. Ако съзнанието ви не е будно, те ще ви оглождат, както червеите и ще ви отнемат живота.“

„Мрачните, отрицателни мисли лишават от сила елементите и те не могат да взаимодействат, но образуват утайки.“

„Ученикът трябва да постои пред препятствията, да бъде като гумена топка – да настъпва и отстъпва, без да се обезсърчава. Само по този начин той може да се домогне до новата мисъл, която се основава на абсолютна вяра към Първата Причина.“

„Изпрати на човека мисълта, че работите му ще се оправят и той ще се насърчи и успокои. Животът му ще се осмисли. В него ще се събуди желание за работа, за учене.“

„Който ти говори грубо, ти му говори мекичко. Така се трансформират енергиите.“

„Правили ли сте опит да си поставите задача, цял ден да не намерите погрешка в никого? Каквото и да видите, каквото и да ви се случи, да казвате, че всичко е за добро. Считайте, че всичко е в пълен ред и порядък. Виждате, че двама души се карат. Спрете се пред тях и ги поздравете. Виждате, че някой се моли, копае земята. Кажете му: Отлична е тази работа! Във всичко виждайте нещо красиво. Сега всеки от вас където мине, вижда противоречие. Ако не виждате противоречията, вие съзнателно се възпитавате.“

„Някой одумва приятеля си и казва: „Аз правя това от любов към него, да се изправи.“ Не, по този начин любовта не постъпва. Тя не вижда злото. За нея всичко е красиво, добро. Грехът за нея не съществува.”

„Адът не е друго, освен безлюбие. Всяка мисъл, родена без любов, всяка дума, казана без любов, носят за в бъдеще своя ад. Всички хубави мисли, чувства и постъпки създават рай. Вие сами създавате своя рай и своя ад.”

„Алхимията е изкуство да превърнеш грешките в добродетели, неблагородните метали в благородни, простите камъни в скъпоценни. Любовта превръща грешките и слабостите на човека в злато и диаманти. Тя обагородява всичко неблагородно, превръща живота от ад в рай. Любовта е алхимическият камък и жизненият еликсир на всички времена и епохи.”

„Искате да избухнете - ще се въздържите, ще се усмихнете.”

„Вадете сокове от всяка дума и си правете нещо вкусно за ядене. И от най-лошата дума си правете вкусни ястия. Това значи човек да бъде овошка, отрупана с плод. Разложете съединенията на всяка дума: извадете горчивите и отровните елементи от нея и оставете само ония, които са необходими за вашето развитие. Това значи да служи човек на Бога в Дух и Истина.”

„Новото е чист и свет живот, старото – изопачени човешки възгледи. Нова, чиста, девствена мисъл е необходима. Тя е мисъл за Божественото.”

„Придобивайте божествено разбиране, божествен мир.”

„Ако мислите добре за човека, той ще се разположи към вас и ще ви послужи.”

„Великото е да виждаш навсякъде хубавото.”

„Спасението е човек да бъде носител на най-хубавите неща.”

„Без размишление за великите и красиви неща, вие не можете да се повдигнете нито на един милиметър. – Защо? Вие сте мочурлива или песъчлива почва, върху която нищо не расте. За да расте посято върху нея, тя трябва да се наторява с години, за да се измени нейния състав. Това е възможно само при разумен живот.”

„Прилагайте доброто и красотата в живота си като противодействащи сили на злото и грозотата. Изгубите ли тия опорни точки в живота си, вие сами се излагате на големи нещастия.”

„Мислете върху красивите образи в природата, върху хармонията, за да се свържете с Великата Разумност, която работи в нея.”

„Задачата ни е да държим хубавите черти на хората в ума си, за да ги повдигнем.”

„Не се свързвай с хора, които не носят добро, не носят щастие. Свържи се с божествения свят на вечната хармония и никаква болест няма да те нападне.”

„Когато човек иска да се облагородява, той трябва да е в досег само с хубавото, да избира чисти места и добри хора, с тях да дружи.”

„Като изучавате добродетелите на хората и ги държите в съзнанието си, принасяте полза и на тях и на себе си. Всяка добродетел принася част от своето благо. Интересувайте се от хората, защото като души те са излезли от Бога и носят благо за всички живи същества.”

Вие казвате: „Трябва да любим Великото Разумно Начало.” Как ще Го любите? Трябва да знаете, че То се проявява в целокупния живот, във всички същества. Затова, срещнете ли някой свой приятел, намерете в него поне една хубава, красива страна, която представлява Божественото в него.”

„Не мислете за злото, да не се вкисвате. Мислете за доброто, за красивото и хубавото в света, за да развивате своите дарби.”

„Да обичаш един човек, значи да виждаш хубавото и великото, в ума, сърцето и душата му.”

„Всеки ден намирайте по една хубава черта в себе си и работете върху нея.”

„Като срещнете някой човек, търсете в него доброто и красивото, а що се касае до лошото, помолете Бог да му помогне, да го изведе от лошия път.”

„Дали говорите за себе си или за другите, всякога говорете добро. Не изнасяйте лошата страна на човека! По-добре е да кажете доброто, отколкото лошото. Всеки човек има добра и лоша страна. Изнесете неговата добра страна!”

„Ето един метод, чрез който любовта може да се изяви в човека: започнете да виждате красивото във всеки човек.”

„Който гледа с очите на любовта, той вижда красивите неща. От негово гледище няма по-красив свят от физическия.”

„Казвам: Хубавото, красивото у вас е, като се срещнете двама, да се стремите да видите у всекиго една добра черта. ... Намериш ли една добра черта, ти си намерил доброто и в себе си, и вашата среща има смисъл. Намерете една добра черта даже и в най-лошата сестра или брат. В това е смисълът на живота: Това е хубавото, това е божественото, чрез това може да дойде победата в света. И когато сме най-големи грешници, Бог пак намира нещо хубаво у нас. Апостол Павел казва: „Когато бяхме врагове на Бога, Той пак ни обичаше.” Значи, Той виждаше нещо добро у нас и като държеше това добро в ума си, чрез него ни спаси. И благодарение, че Бог изнесе пред лицето си нашите добри черти, Божият Дух днес постоянно работи у нас, осветлява ума ни, като по този начин злото отстъпва от нас. Така Бог спасява.”

„Казвате: И без тази смахната сестра може”. – Не, колкото и да е смахната тази сестра, колкото и да е смахнат този брат, заслужават да живеят между нас, защото света няма да оправят умните хора, но смахнатите ще го оправят. В Писанието е казано: „Избрал си, Господи, само безумните хора.”

„Обичай светлината! Приеми светлината чрез очите си и кажи: Колко е добър нашият небесен Баща! Приеми въздуха и кажи: Колко е хубав! Приеми водата и кажи: Колко е хубава! Погледни човека и виж красивото в него. Навсякъде да виждаш красивото. Среещеш болен човек, кажи: Колко е добър Господ! Веднага ще се промени състоянието на болтния. Как може? Магия е това.”

Алхимия на волята

Съвременният човек е дошъл до положение да учи магичното алхимическо изкуство от растенията, за да превръща като тях горчивината на нечистотата в сладък еликсир на живот. Това е трансформация както в съзнанието, така и във волевите сили.

Докато научи това изкуство, човешкото съзнание и организъм преминават през големи потресения и катаклизми.

Съвременният човек не се ползва още от онези методи, които да улеснят пътя му към възвишения, финия свят. Затова го възпитава страданието.

Страданията, които смекчават човешките нрави и каляват характера на човека, са предимно акт на морално, нравствено осъзнаване и прозрение.

Физическите страдания са също уроци, които ни разкриват къде сме се отклонили от правилния живот, но страданията, които водят към повдигане на съзнанието и бърза еволюция, са нравствените страдания.

Голяма драма е човек да съзнае, че е скъсал връзката си със свещеното вътре, със справедливостта, с достойнството си на човек.

В Писанието Господ казва на едно място: „Казах ви, Богове сте вие.”

Всяка немарливост, всяко безчестие е престъпление срещу божествената природа на човека.

Човек може да се върне в своята родина, единствено по тясната пътека на безупречността и съвършенството.

На този път ще го научат разумните божествени методи и страданията.

Будно съзнание, светъл ум, добро сърце, диамантена, безупречна воля.

„Бог иска да се учим и ни създава за това съответни условия. Страданията са от Бога, благодарността от нас. Сиромашията е от Бога, щедростта е от нас – от нашите души. Щедрият, при най-голяма сиромашия, разделя залька си със

своя брат. Богатият не е щедър. Сиромашията е изпит, доколкото човек може да дели хапката си със своя ближен. Човек не трябва да бяга от нещата, които Бог е определил за него. В тях се крие някакво знание. Бог е всемъдър и предвижда специфични страдания за облагородяването на всяка душа. Ако човек иска да придобива знания и да прогресира, той трябва да има будно съзнание – във всичко, което става в него и около него да вижда Божия пръст. Само по този начин човек придобива мир в душата си и светлина в ума си, за да разбира правилно живота.”

„Дойде ли ви някоя скръб, ще знаете, че в това време сте почва. В това отношение в природата съществува следния закон: върху всяка скръб някъде в духовния свят се повдига едно велико желание. Значи, в дадения момент вашата скръб служи за създаване на едно благородно чувство някъде. А вие трябва да се радвате на тая велика мисъл, на това велико желание или чувство, което се гради върху вашата скръб. След време тази велика мисъл, която се е съградила върху вашата скръб и вашите страдания, ще ви отплати. Тя ви познава и ще ви помогне. И тогава скръбта ви ще се превърне в радост.

Казва Христос: „Сега скръб имате в света.” Това значи: „Сега сте почва, но аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне на радост.”

„Мислите ли, че някой е лош, вибрациите на всички лоши хора идват върху вас и вие чувствате едно неразположение. Така е, когато мислите за кое да е отрицателно качество.

Ще почнеш да мислиш за доброто, ще привлечеш вибрациите на доброто, на истината, на мъдростта, на милосърдието, на самопожертвуванието. Ако тъй мислите, вие ще си помогнете.”

„Ще имате едно широко понятие за злото, че то е една потреба в живота. И ако някое зло ви е нападнало, да знаете, че то е най-доброто, не се оплаквайте за нищо. Не да бъдете индеферентни, но постоянно превръщайте отрицателните сили в положителни.”

„Всяка погрешка в живота е един тежък товар, и ако не я хвърлите от гърба си, ще потънете с нея заедно на дъното на реката. ...

Закон е: Ще бъдете много взискателни спрямо своите погрешки, защото ако не изправите погрешките си, те след време ще ви създадат такива страдания, каквито не сте сънували.”

„Човек, който страда постоянно, по-лесно може да издържа на болести, а който никак не е боледувал, при първото заболяване още си заминава. Тъй че страданията са калене на организма.”

„Ако можем да издържим на всички противоречия в живота, ние сме в божествената любов.”

„Днес човек воюва за сърцето си да го освободи от злото, което се е загнездило в него. За да го освободи, той трябва да мине през големи изпитания и страдания. Страданията са път на освобождаване. Всеки човек непременно трябва да мине границата на страданията, за да влезе в любовта, да разбере великия живот. Като знаете това, не се плашете от страданията. Страданията са ръката на Великия, която ръководи човека. Това е изразено чрез стиха: „Потърсете ме в ден скръбен.”

„Който не е прекарал никакви страдания, той не може да намери любовта. Който е минал през страдания, той ще намери любовта – най-голямото богатство на света. Заслужава човек да мине през страдания, за да намери голямото богатство в света. В това богатство се крие силата на човека. Като придобие любовта, човек става толкова силен и мощен, че е в състояние да устоява на всички бури, на всички изпитания и препятствия.”

„Като ти дойде страдание, радвай се и благодари на Господа, че те обича и ти го праща. Страданията са признак на Любовта Божия. – носи този кръст с благодарност.”

„Ако се откажеш още след първата борба, ти си от слабите, Не, 99 пъти ще излизаш на борба, докато най-после победиш.

Желая ви да победите дявола, макар и на стотния път. Като се борите с него, вие черпите от силата му и ставате силни. Дяволът е много енергичен. Той се бори с човека до последни сили, но като види, че е победен, казва: научиха изкуството ми. Който не се е борил с дявола, той не е развил силата си. Който се е борил с дявола и го е победил, той има бъдеще.”

„Преражда се онзи човек, който не иска да излежи наказанието си. Т.е. преражда се онзи, който е пратен на Земята, но не иска да живее, както Бог е определил. Той иска да живее по лесен начин и да избяга от затвора.

Който съзнава, че Земята е училище, където Провидението ни преподава уроци и ни изпитва, той невъзмутимо посреща всичко, което му се случва и казва: Бог дал, Бог взел.

Богатството, силата, знанието са преходни неща, с които Бог ни изпитва.”

„Понеже съвременният човек има в себе си божествен зародиш, природата го заравя, затваря го долу в тъмницата да изплати своя дълг, за да придобие своя живот.”

„Човек трябва да държи в ума си основния закон на живота – любовта, за да се освободи от смъртта.”

„Кармата това са възли от миналото, които трябва да развържем. Навързали сме се, сега е време за развързване.”

„В каквото положение да ви поставят, трябва да знаете, че това е вашата съдба. Работете върху себе си, да подобрите съдбата си. Това се постига чрез методите за служене на общото благо.”

„Одумването аз наричам тояга и връзване, а индусите го наричат карма. Хората са свързани с кармата си.”

„Кармата е змия, която обвива човека и го заставя да греши. Кармата е неразумният човек, който мисли, че може да прави каквото иска, без да носи отговорност.”

Страхливците вършат престъпления, а свободните поемат отговорност. Те понасят всички изпитания и оплуквания и така показват на света своето геройство, своя диамантов характер, показват се като образец, който буди възхита и подражание.

„В прчинния, божествения свят се намират всички последствия от ред съществувания. От тия причини Великото Начало Бог образува един живот, какъвто е възможен.”

„С кармата си не се бори, нито мисли за нея, да не я предизвикаш. Мисли за любовта и работи с нея като единствено средство, чрез което можеш да ликвидираш кармата си. Това се постига, като обичаш всички същества еднакво заради Божественото, което живее в тях.”

„Мъчнотиите и страданията не са нищо друго, освен условия за превръщането на користолюбието в милосърдие, т.е. превръщане на отрицателните сили в положителни. Искане или не искане, природата заставя човека да дава. Ако доброволно не дава, той ще се намери на дъното на кладенеца, откъдето ще се принуди да даде всичко, което има, само да дойде някой да го извади от там.”

„Големи усилия трябва да прави човек върху себе си, за да превърне отрицателните си качества в положителни и да усилва положителните.”

„Защо идат страданията в живота? – За изправяне на погрешките. Малките страдания изправят малките погрешки, а големите страдания – големите погрешки. Като се изправят погрешките, страданието изчезва.”

„Нашата задача не седи в това да изменяме живота на хората, но всеки трябва да разрешава задачите си при обстановката, в която е поставен и при възможностите и условията, които отговарят на неговото естество. За да бъдеш човек, не е нужна специална обстановка. Обстановката не изменя човека.”

„Божествената светлина ще произведе обратни резултати: на земята ще настане голям мрак и тъмнина, а в душите на хората ще внесе голяма светлина.”

„Когато се изпречват противоречия на пътя ви, Божественото Слънце е изгряло вече.“

„Мъчнотиите и препятствията в живота са условия за развиване на енергиите. Ако не съществуваше тъмнината, светлината не би се проявила. Достатъчно е да се тури едно препятствие на пътя на сватлината, за да може тя да се прояви. Когато мисълта, животът и волята срещат препятствия на пътя си, те веднага се проявяват.“

„Казвам: Всичко, което се случва в живота ни, става с единствената цел да се калим, да привикнем към изненадите на живота. Ако се отнасяте съзнателно към страданията, вие ще намерите голяма философия в тях. Който не е минал по пътя на страданията, той не е развил в себе си никаква философия, никаква дълбочина.“

„Ученикът ще бъде поставян на силни и тежки преживявания, за да се кали в издържливост и будност на съзнанието Живот без преживявания е живот на спящи души.“

„На мястото на дявола ще турите Христа. На мястото на плътта ще турите Духа На мястото на света ще турите Царството Божие, Духа Божий и Любовта на Христа.“

„Когато духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, изпраща го на земята между българите. Когато иска на някой велик дух да предаде твърдост, той пак го изпраща на земята да се роди българин.“

„Страданията са метод за смекчаване на грубите чувства в човека.“

„Докато не се изправите напълно, все ще боледувате. Болестите са едно благословение, те са средство за урегулиране на силите на организма. Те действат смекчително върху човешкия характер. Когато обаче дойдем до пълнотата на живота, всички болести ще изчезнат.“

„Хванете най-голямата си слабост и воювайте с нея, да проявите силата си. Всички човешки недъзи са богати условия да проявите силата си.“

„Като те бият на Земята, нишката, която те свързва със злата ти съдба се скъсва.“

„Когато Бог те лиши от едно благо, после ще ти даде трикратно.“

„Като те гонят, повдигаш се нагоре, поникваш, излизаш на светлина. Слънцето те огрява и греховете ти се разбягват.“

Блажени са онези, които израстват, пускат коренчета, листа, цветове, плодове. Голяма е тяхната заплата, когато дойде Господ и намери плодовете им узрели.

Ако ме гонят, за да дам плод на Бога, това гонение има смисъл, то подразбира растене. То ще даде импулс, подтик за работа. Затова трябва да се молим за всички хора да израстнат.”

„Какво ще стане с говедото, ако напусне своята среда и влезе между хората? Ще изгуби ли говедото нещо? Говедото ще изгуби рогата и копитата си, но за сметка на това ще получи друго нещо, по-хубаво, по-ценно. Какво ще изгуби човек, ако напусне своята среда и влезе между ангелите? Човек ще изгуби лошия си език, а ще спечели нещо хубаво, ценно. За този език Христос казва: „Тури ножа в ножницата си!” С този език нищо не можете да направите. С този език повече ще озлобите хората, отколкото да ги изправите.”

„Ще отидете при кошер на пчели, да видите чистотата, какъв ред и порядък има в тях. Те ще ви научат на деятелност. Ще отидете при някое цветенце, то ще ви каже: „Какво си се обезсърчил, за какво ти е увиснала главата надолу. Моята глава е заровена в земята и пак имам надежда, а пък твоята глава е излязла навън и се обезсърчила.” Силните контрасти трябва да изпъкнат в ума. Без контрасти животът ви не може да се поправи.”

„Злото произтича от човешките страсти, които са черният маг.”

Страстите произтичат от разполовяването на Цялото на мъже и жени, умове и сърца...

Пробуждането на космичното съзнание е влизане в мира на Цялото – тези вълни на двойствеността трябва да се укротят, да се изфинят. Това е един от аспектите на паневритчиния увод – „Пробуждане”.

Ръцете отиват от прибраните пръсти (Божия Дом) настрани в двойствения свят. Съчетани с изправения гръбнак между Небето и Земята, те формират кръста на ума и сърцето, мъжа и жената, върху който ще бъде прикована змията, черният маг, съзнанието на предметния човек.

Отварянето на ръцете е разумен процес на изправяне.

Равнопоставените прави ъгли на кръста са принцип на равновесие. Те осигуряват правилно съчетание на правите линии. Тази съвкупност е емблема на разумността.

Кръстът е координатна система на две същества – едното в условията на деня, а другото – на нощта.

Пресечната точка на кръста се трансформират тъмните сили на страстите и греха в добродетели, насилието в благодет, егоизма – в безкористие. Това е медицинската змия, качена на кръста, чиято отрова в микроскопични дози лекува човечеството.

Алхимията на волята е магическо състояние на абсолютна позитивност, което трансформира отровата на смъртта, изхождаща от черния маг, в еликсир на безсмъртие, избликващ като извор от финия свят на Духа.

„Слушай добре ума и сърцето си, чрез които Господ се проявява и ти говори. Спасението и освобождението ще дойде чрез това приковаване – търпение и благосклонност. Благодарни за приковаването, за страданията, те са пратени от Бога.”

„Страданията са пътят на твоето възлизане към Бога. Първо си безгрижен, зелен, но после иде зреенето, страданията.”

„Ако не ви мразят хората, нищо няма да стане от вас, няма да се повдигнете.”

„Приеми страданията с благодарност, за да ускориш еволюцията си.”

„Когато страданията се увеличат 100%, влизате в щастието, радостта и мира Божи.”

„Христос страда, за да бъдем ние свободни.”

„Новото иде и вие трябва да се отворите за него, както се отваря цветът за слънчевите лъчи.”

„Трябва да изплатим дълговете си, за да можем да образуваме онази свещена клетка, която да мине през всички органи в тялото на Христа – да разберем смисъла на нещата.”

Характер

В България беше изнесено Божественото учение на Духа, върху чиито мощни принципи ще се изгради диамантената скала – основа на новото човечество.

Божественото учение е трансформатор, който ще превърне най-лошото в най-добро.

Българите са изразители на елемента въглерод, който в основния си вид е черно, мекушаво, аморфно вещество. От това вещество се създават органичните връзки и вериги на живота.

Българите са поставени в утеснителни условия, които ще ги изкристализират – от неорганизирана, аморфна маса в бляскав диамант – пример за човечеството.

Българите са под козирог, с владичеството на Сатурн – най-върлия критикар и черногледец, автор на всичко негативно, nihilистично и враждебно.

Нищо не може да задоволи този стар философ, освен съвършенството.

Българите са безидейни, защото учението не беше разбрано, приложено по Дух и предадено на народа.

Идват поколения, които ще се запалят от божествената искра, ще запалят и народа си, да сътвори съвършен, безупречен характер, бисер в короната на новото човечество.

Този скъпоценен камък ще блесне с пълното величие на абсолютно позитивното съзнание на Духа, което ще преобрази човечеството.

Идва новият човек, новият характер, в който светът ще се влюби и ще го последва.

„Като ти дойде една добра мисъл, приеми я, не казвай: ще я изпълня, когато имам повече време. Не, ако сега не я запишеш, ако сега не я изпълниш, ти няма да я изпълниш никога, ти няма да я запишеш никога. ... След като ѝ се даде фора, тя придобива съществуване. ...

И тъй, настоящето е Божественото. Значи божествените идеи действат в настоящето. Бог ни говори в настоящето, но Той никога не повтаря. ... Тази идея ти не можеш да възприемеш друг ден.

Тя е само за днес. ... В края на краищата, като събереш всички божествени идеи, които си възприел в един цикъл на живот от 50 – 60 години, от тях ще може да се оцени какъв е бил твой характер на земята. Пита някой: Как да прогресирам? Казвам: Доколко си прогресирал ще познаеш по това колко божествени идеи си възприел от Бога и колко от тях си реализирал. В това седи ценността на човешкия характер. Качеството на идеите и броят им определя характера ти. Дойде ли при тебе една божествена идея, това е един знаменит ден, това е един велик ден, ако я възприемеш. Няма по-велико нещо от това. Тази идея може да се разрастне дотолкова, че да направи от тебе една велика душа.

Днес всички вие страдате от немарливост и отлагане на нещата. Каква е разликата между немарливост и отлагане? Немарливиият казва: и без това може. Онзи, който отлага, казва: сега съм много зает, но като свърша работата си, тогава ще го направя. Не, не е така. На божествените идеи, които проникват в нашата душа трябва да отдадем всичкото си внимание, докато ги реализираме. И сега, като проникне във вашия ум една такава идея, вие я написвате и казвате: аз написах тази идея. Вие не признавате, че тази идея е дошла от някъде, не признавате авторитета ѝ, а мислите, че е излязла от вашия ум и тръгвате да се хвалите с нея, но не се минава една-две седмици, показват ви, че тази идея не е отраснала във вашия ум. Значи всякога трябва да различаваме божествените неща в себе си и да признаваме, че са от Бога. Само тогава те ще бъдат божествени. И за тях трябва да имаме особено място в душата си. Дойде ли такава идея в ума ви, трябва да бъдете готови да

жертвите заради нея всичко. ... За Божественото човек трябва да е всякога готов да пожертва живота си. Не казвам да го изгуби, но да се пожертва, защото пожертван ли е живота ви за божествена идея, той се усилва, става по-интензивен. И всички велики хора и герои, както на миналото, така и днес, дължат своето геройство и величие на този принцип именно.”

„Големите изненади са опасни за съзнанието на човека. Напредналите същества се справят лесно с тях, но обикновените не могат да издържат големи напрежения. Понякога природата си служи с тях. - Кога? – Когато иска да кали човека. Така железарят кали желязото: нагорещява го силно и после го поставя в студена вода или обратно: силно изстуденото желязо туря в огън. Мисълта, която обхваща човешкото съзнание, се нуждае още от мекота и пластичност, за да може гръбнакът ѝ да издържа и най-големите бури и изпитания.”

„Целият ни стремеж е да развием своя характер, изграден от положителни мисли, чувства, сили.”

„Спасява ни не плача, а организирането на ума, сърцето, тялото.”

„Всичко, което не ражда, няма плод или зародиш в себе си е грях. Всяко действие, което не носи живот в себе си е престъпно прахосване на божествена енергия. Благородно е да правим само неща, които придават нещо на нашия характер.”

„Страданията усилват, каляват и укрепват характера.”

„Характерът на човека укрепва при изпълнението на каква да е идея, а отслабва при отлагането ѝ.”

„Казвам: От вас, като ученици на любовта, се изисква устойчивост в убежденията. При каквито и изпитания да ви подложат, вие трябва да издържате. Поддавате ли се на съмнения, няма да издържите изпитите си.”

„На небето ще занесеш своя характер, който е твоето богатство.”

„Характер е да прощаваме, за да се издигнем до степен на благородство.”

„Посрещайте страданията от Божията ръка, защото само те могат да ви изградят характер и да ви издигнат в един организиран, по-щастлив свят.”

„Единственото, което издига човека е характерът му.”

„Изпитанията са училище – Бог изпитва нашия характер. Целият ни живот е изпити, в които се изпитва характерът ни – най-ценното нещо в нас. Щом минем през този огън и издържим всички изпитания, значи имаме ценен, устойчив, вечен характер, в който живеем като в свой дом. Характерът е домът ни.”

„Камък” в духовен смисъл значи съвършен характер, в който всички сили са уравнивесени. Страданията на земята са избелване. Когато на земята страдат, на небето се радват. Те виждат, че ставаме чисти и бели. Страданията са събличане на човека от старите дрехи на предразсъдъците и заблужденията му, които го заробват и пречат на развитието на неговия божествен зародиш, защото във външното ограничение се ражда вътрешно разширение и освобождение.”

Камъкът, за който се говори тук е Духът – Христос.

Господ взе в своята работилница българите, да изработи от тях свещения камък на новото, достоен да издържи товара на новия цикъл.

Братство

Братството, сестринството е съзнание за Цялото.

Едно Начало, Един Отец, Един Учител, Една Реалност, Един Живот.

Всички сме в Едното – деца на Едното. Докато сме в двойствения свят, ние сме братя и сестри – деца на Едното.

Това е новото разбиране, новата култура, новия строй, който се налага в изгряващото ново човечество.

„Бог иде в света! С грамадна сила ще бъде разтърсена Земята. Умовете и сърцата на хората ще се обърнат към Бога, ще се изменят възгледите им. Иде великата Любов! Тя ще организира сърцата на всички хора. Ще си отдъхнат хора и животни и ще кажат: Благодарим, че Бог царува на Земята! Тогава ще се чуе новият химн, който някога Йоан е чул. На Земята ще се пее песента на необятната Божия Любов. Когато хората се срещат, ще си казват: Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина царуват на Земята!

Бог царува на Земята! Това значи да заживеят всички хора по братски.”

„Мъчно е хората да се познават и да живеят помежду си като братя. Всички говорят за братство, за сестринство, но парите са на първо място. Хляб ли купуват, сирене ли купуват или друго нещо, навсякъде пари се разменят. Докато парите играят важна роля в живота на хората, никакво братство и сестринство не може да съществува. Братството изключва всякаква продажба. При братството всички дават, без да очакват нещо. Който иска да осъществи братски отношения между близките си, той трябва да се откаже от продажбата. Казано е в Писанието: „Давайте, за да ви се даде.” Брат, който щедро дава на сестра си, никога не осиромашава. Там, дето братя и сестри се обичат в името на Божията Любов, злото е изключено.

Новото учение иде в света да внесе идеята за братството и сестринството между хората, да ги застави да работят един за друг. Дето съществува

братство и сестринство, там любовта царува. Ще дойде ден, когато тази идея ще се реализира. Всички, които сте тук, както и ония, които са пръснати по целия свят, ще бъдат свидетели на този ден, както днес сте свидетели на изгряващото слънце. Светът е създаден за добрите хора, които са дошли на Земята да проявят любовта си към Бога и да станат чада Божии.”

„Ако ме попитате защо умират хората, ще ви отговоря: Хората умират от своите стари идеи. Тогава как ще възкръсне човечеството? Казвам: Станете млади, станете носители на новото Божествено учение, на което емблемата е братството. Братството, но в какво седи то? – Онзи, който се нарича твой брат, трябва да е готов да жертва живота си, имота си и честта си – всичко за тебе. Когато един велик народ схване идеите за това братство, той трябва да е готов да жертва всичко за тези идеи.”

„Който иска да стане красив като ангел, трябва да развие в себе чувството на брат и сестра. Това е закон.”

„В братството няма деление на наши и ваши, всички са наши.”

„В бъдещата религия всички хора ще бъдат родени от Бога. Ще съставят едно голямо семейство, членовете на което помежду си ще бъдат братя. Всеки ще бъде готов да се жертва за брата си. Тогава няма да срещнете човек, който да се нуждае от нещо.”

„Божествената Любов образува връзките на братството и сестринството.”

„Братският живот е работоспособност, сплотяване.”

„Стремете се да бъдете братя и сестри, а не мъже и жени.”

„Жената трябва да гледа на мъжа си като на брат, да му изпраща възвишени и чисти мисли. Момъкът да гледа на момата като на сестра, да я пази и щади. Това е нужно на днешното човечество. Знаете ли колко красиви ще бъдете тогава?”

„Единственото нещо, което отсега нататък ще живее, това е Братството. То ще владее над всичко. Който не може да живее като брат и сестра, той не може да е гражданин на новото Царство на Земята.”

В Диамантения Дом

Който стигне дотук, той е един от героите, защото е придобил безстрашието да вземе решението на блудния син – Да се откаже от царския си произход, да се смири и да стане всеотдаен слуга –служител на Цялото. Това значи човек да се откаже от баща си, майка си, братята и сестрите си, от имотите и интересите си – от себе си, за да изчезне като отделност, и да се слее с живота на Великото Себе.

Трудно се взема това решение – човек е свързан с хиляди и милиони любими неща и интереси, които го теглят към себе си, към своето материално естество.

За да се смири и влезе през тясната врата, човек непременно трябва да мине през ада, през страдания, ограничения, невъзможности, неуспехи, които ще го откажат от неговите ламтежи, от неговото самомнение, безкрупност, надменност, ще превърнат каменното му сърце в меко, нежно, отзивчиво, любящо.

За да смекчи сърцето на славяните за тяхната мисия, Провидението ги постави при най-тежки условия – в ада на ограничения, забрани, бездуховност, мъртви клишета, нивелиращи директиви. Двайсет милона руснаци загинаха във войната и 20 милиона в концлагерите – не е ли това ад?

Обаче, именно в ада, който е прекъснал всички връзки на човека с материалното, може да се роди великия импулс нагоре – към финото, възвишеното, божественото. В този ад именно може да се изкове несъкрусимия характер на служителя на Новото.

Велика е картината на Божието Провидение, което изпраща душите от сублимния пламък на всемогъществото и съвършенството в ковачницата на материалния свят, за да се смалят от владетели на Вселени в малко, диамантово камъче, и да се върнат с плода на смирението, въплътено в един диамантов характер.

На Изток душата се отнася към твърдото от четирите състояния на Битието – твърдо, течно, газообразно, огнено.

Душата е диамантовият Дом на Духа, на Бога.

Ние още не живеем в душата си, но живеем в гробищата и се разговаряме от своите гробове. Ние сме роби на греха – на своите умъртвяващи увлечения по материалното.

Мъжете се съблазняват от атрибутите на жените, жените – от атрибутите на мъжете; бедните – от атрибутите на богатите, а богатите – от своите велики планове.

Каквито усилия да прави, поробеният човек не може да се освободи от това робство, ако не се изправи пред смъртта. Болестта, смъртта го оголват от всичко материално и казват – излез от тази гробница, ти си всемогъща, свободна душа.

Спасението е да хвърлиш всичко зад гърба си и да влезеш в този Дом на душата – съвършена, вечна, безсмъртна.

Да се съзнаеш като душа, свободна от разделението, от самотата, от враждата, неограничена от нищо външно, това е велика радост, велик импулс за служене на Цялото.

Ръцете – изразители на Божията Правда рисуват този свещен Път на Провидението, на Божия План – прибрани в Дома на Трансцендента, след това отворени извън своя Дом – странници в света, слез това прибрани в диамантовия характер на смирения – отново у Дома.

Тогава избликва великата радост, великият импулс, да пожертваш благоприятните, висшите условия на Небето, за да отидеш в света да служиш на този Велик Божи План.

Бог днес не се нуждае толкова от големите си Синове, от големците, колкото от малките, смирените работници на Божията нива.

Радост

„Веселете се небеса и радвай се, Земле!”

Когато влезем в диамантения Дом на това велико космично съзнание на братство и сестринство, какво ще почувставаме? – Велика Любов към Единното, което ни е родило от Себе Си и велика взаимност помежду си.

От това вътрешно изобилие ръцете ни, ума и сърцето ни, духа и душата ни ще литнат леко и фино нагоре от онзи радостен, любовен импулс, с който ще слезем отново в света на мрака. С този импулс ще се пожертваме заради великата Любов на Едното към нас, за да му послужим с Мъдрост и Любов за повдигане на нашите братя и сестри към финия свят на Истината.

Това е радостта, това е веселието, това е изгревът на възкръсващата Христова епоха.

„Във всяко нещо има скрита радост.”

„Радостта е резултат на вътрешен, божествен подтик в човека. Радостта се основава на великите добродетели и тяхното приложение”

„Дето е радостта, там е любовта. Без радост любовта не може да се прояви. Радостта е живот, който направлява любовта. Радостта е плод на любовта. Докато не се научиш да се радваш на чуждите постижения, никога няма да се радваш на своите. Носи и раздавай от плодовете си и на другите хора. Не даваш ли, ще страдаш.”

„Идеята, която се крие в думата „радост” има божествен произход. Радостта не е качество на хората от сегашния век, а още по-малко на животните. Тя подразбира пробуждане на висшето съзнание в човека или вътрешната връзка

с естествените отношения на истинския живот, който се отличава с непрерывност в своите прояви.”

„Ангелите винаги внушават радост и мир. Когато си чист, ангелите често ще те посещават.”

„Не може твоят мозък да расте и се развива без радост. Не може твоят ум да бъде силен, ако нямаш мир.”

„Работата на живота, неговото назначение е радостта. Бъдете като децата, радвайте се на всички винаги.”

„Веселостта е качество от духовен характер Само високо духовните хора, само разумните хора могат да бъдат весели. В Писанието е казано: „Да се весели Господ в своите дела.” И Господ се весели. Затова аз ви препоръчвам веселостта като едно от най-ефикасните средства за лекуване на много ваши недъзи. Недъзите ви ще дойдат, ще се проявят, а с веселостта си не само ще се лекувате, но ще дадете един тласък на ума, сърцето и волята си към по-интензивна дейтелност.”

„Бъдете мощни и радостни в трудностите.

Изговаряйте думата „радост” с вяра. Духът ви ще извлече нейните сокове и ще ви направи мощни. Като изговаряте думата и видите резултата, благодарете на Бога за нея.

Всички изговаряйте думата „радост” (ра-доста, ра доставя, ра ще дойде) да се разнесе като вълна между всички народи. Когато всички хора като едно цяло изговорят думата „радост”, Божият мир ще дойде и Христос ще слезе на Земята.

Ако постоянно мислите за радостта и изговаряте думата „радост”, един ден лицето ви ще светне от вътрешна радост, която ви обладава.

Една година всяка сутрин повтаряйте думата „радост”. Да бъдете положителни хора, с положителни умове, а не с отрицателни.”

Заклучение

Нека направим известно заключение от идеите, поднесени в тези два тома:

Изфинването на „его-вълната” води до усиляване на вътрешната динамика, вътрешната енергия-информация. По този път се достига до света на Силата - Духа.

Формулата $E = m \cdot c^2$ на квадрат показва отношението между външния и вътрешния свят. С изфинването си, външният механичен свят придобива по-

високи стойности на електромагнитна активност – по-обширни области на съзнателност и живот.

Основното предимство на скромния, кроткия, смирения е естествената им способност, поради изфинване на „его-вълната“, да възприемат повече фундаментална енергия и сила, т.е. цялостност – символ на хармония, здраве, пълен потенциал от възможности и дарби.

Следователно, изфинването на „его-вълната“ води до света на енергията, силата, Духа, в който върховната вътрешна активност на електромагнетизма води до върховни нива на разумност и живот.

Смисълът на тази тенденция се демонстрира в следните две идеи на Учителя:

„Българите са се свързали много с материята, трябва да ги развържем.“

„С виолетовата краска се извършва спасението на човечеството. Тя е краска на силата, волята, благодтта, благодатта, смирението.“

Как можем целенасочено да се издигнем до света на енергията, силата, разумността и живота, т.е. до централния свят, който наричаме Небето, Духът, обитаван от Вечното Непроявено Начало?

Като насочим вниманието си от Формата към Силата.

Формулата: „Обичам те, Божествена Сила!“ води към дълбока концентрация, излизане от двойствения свят и влизане в Единния свят на Цялото.

Под „Божествена Сила“ разбираме същината – чистото и свето Начало в нас, от което извира нашия живот.

Това е онази Велика Любов, която от хилядолетия сме запушили, вследствие на което не можем да обичаме и животът в нас едва мъждука.

Целият Всемир ни изпраща подаръци от сили и дарби, но ние не можем да откликнем с нашата любов и благодарност.

Като избликне изворът на тази Любов в нас, ние ще я отправим към Великите Същества, които се грижат за нас. Тогава те ще ни запалят с пламъка на Свещения Огън.

Влизането в единния свят се постига при овладяване изкуството „вглъбяване“, т.е. проникване между все по-фина двойственост (тясната врата). Ние наричаме този процес „центриране“.

След известна практика формите ще избледнеят, ще затрепти ефирното пространство и ще съзнаваме всичко като единно енергийно цяло.

Това е принципно положение, което се нуждае от научна школа и практика.

Ние го наричаме „влизане на петте изфинени сетива в Божия Дом, където се извършва сватбата на Агнето – Нирвана.“

Така изфинени, петте сетива (петте разумни деви) гребват от първичната материя, от която е създадена Вселената и я изплискват навън като „свещен трепет“, „свещен импулс“ за проява. Този именно „импулс“ отключва Паневритмията.

*

Грубият, механичният свят на тъмнината вече си отива. Слънцето и неговите деца се издигат в един високо организиран, фин, възвишен свят на щастие, радост и свобода. Високите енергии на този свят опалват вече човечеството, за да го преобразят. Ще издържат това преображение само онези, чиито души се пробудят за благородното, чистото, финото в живота. Те ще влязат в съвършения, фин небесен свят на космичния божествен живот.

Идват големи сътресения, потресения, изненади, които целят пробуждане на човечеството.

Които не се пробудят, ще останат хиляди години назад за друга епоха.

Сега е важно всеки да осъзнае, че живее в един разумен свят, в който всичко е предвидено за неговото пробуждане и повдигане - да осъзнае, че всички същества живеят един и същ живот, имат едно и също съзнание, но с различни степени на развитие. Който осъзнае това велико единство между всички същества, тази фина връзка между всички явления, между всичко, което му се случва, за него има надежда да се издигне в прииждащия нов живот, в новите условия, които се подготвят за човечеството.

Ние трябва да спрем вниманието си на малките неща, на малките същества, с които Великият Господ ни говори.

С няколко примера ще се опитам да ви обърна внимание на тази фина връзка и нейната ценност за нашето пробуждане за новото.

Първото беше в планината, където написах книгата си „Избор“ (в есенциалния ѝ вид „Българите и световния синтез“). Тази книга излезе преждевременно и не допринесе нужния ефект, но в нея се съдържат ценни опитности.

Когато пишех тази книга, през прозореца влезе едно крилато същество с фини прозрачни крила, което край морето се нарича „морско конче“, как се нарича в планината не знам. Няколко дни то кръжеше, кацаше върху тетрадката ми и стоеше там дълго време. Нямах представа с какво се храни това същество и за да не го погубя реших накрая да го прогоня навън. Многократните ми опити не доведоха до резултат, но аз упорствах и го прогоних. Когато сутринта излязох, видях, че това същество стоеше на прозореца ми и беше мъртво. Това беше

необикновен стрес за мен. Помислих си: „Аз го убих.“ Тогава още не разбирах, че малките същества също обичат и се привързват. Започнах, обаче да имам търпимост към тях. С разположение оставях едно гущерче да стои на кюнеца на печката ми без да мръдне по цял ден, едно таралежче да шумулка под кревата ми нощем, едно мишле да облизва чинията ми, като се наям. Едни същества подобни на катеричка висяха по дървения таван и можех да ги погъделичкам с една дълга пръчка. Между нас се беше установило голямо доверие.

Много особен бе случая с онова гущерче, вперило поглед в мен. То не помръдваше даже когато приближавах на педя от него - нещо много нехарактерно за тези подвижни същества. Сякаш беше в особено състояние. ...

След онзи случай гонех пеперудите, светулките, осите и пчелите много внимателно, защото иначе просто изсъхваха и погиваха.

Един ден, докато пишех тази книга, която стои пред вас, реших да изгоня внимателно навън един скакалец. Скакалците имат четири малки крачка и две големи отзад, с които отскачат. Тези отскоци са едно от красивите неща на тези „скокльовци“. Не знаех колко крехки са задните им крака. Като побутнах скакалеца, единият му заден крак се откъсна, но той падна навън и аз затворих вратата.

Вечерта, след градинската работа се прибрах, седнах на кревата, взех тетрадката и се приготвих да пиша. Като посегнах за писалка, видях, че щурецът с един крак стои до мен на леглото. Побутнах го малко, за да не го смачкам, той помръдна, но остана да седи до мен. Така остана неподвижен няколко часа. Виждах едното му око, което ми се стори необикновено мъдро, спокойно, вгълбено.

Излязох до кухнята и след като се върнах, щурецът го нямаше. Той щеше да изсъхне някъде из къщата. Тогава реших никога вече да не гоня съществата, които идват при мен. Те явно идват с някаква цел и предпочитат да погинат, но да я изпълнят.

Последното, което искам да споделя се случи отдавна в Кавказ. Бяхме в Грузия, близо до град Казбек на почти 3000 метра височина, до пет хилядника - връх Казбек. Изведнъж от мотора на автобуса, с който пътувахме излезе дим и пламък. За щастие всички успяхме да излезем невредими. Вън беше много студено, валеше проливен дъж който силният вятър шибаше в лицата на пътниците и скоро дрехите им натежаха от влага. Подскачахме от студ и се опитвахме да спрем някоя от профучаващите изрядко коли и джипове, но никой не спираше. Между пътниците заедно бяхме двама с едно момиче от Москва. Столицата на Русия е много далеч и обикновено дотам се пътува със самолет.

Погледнах към купчината подскачащи хора, в които се четеше безнадеждност и уплаха.

Внезапно погледът ми падна върху голямата локва, в която бяхме стъпили. В нея подскачаше и се давеше една калинка. Тогава си спомних думите на Учителя: „Ако подадете ръка на по-малките под вас, по-големите над вас ще ви подадат ръка.” Реших да проверя този принцип и извадих калинката. Не измина и минута, и първият джип, който се зададе намали, спря пред нас двамата и ни прибра. Казахме, че трябва да стигнем някак до Москва. Това бяха богаташки синчета, които решиха да се позабавляват и насочиха джипа към Москва. Не рачиха да ни вземат пари.

Великата Разумност ни спаси тогава, защото обърнахме внимание на нейния говор чрез едно малко същество.

Чрез малкото, невинното, скритото за нашия злободневен интерес, ни говори Великата Любов, Великата Разумност.

Тя ни казва: Вие не забелязвате малките неща, в които живея. Спрете вниманието си върху тях, да ви заведе до финото, красивото, доброто, за което винаги сте мечтали.